ATAŞEHİR EKSPRES

SAYI: 11 TARİH: 25 NİSAN 2017

Ekmek yapmak ekşi maya ve sabır işidir

Mustafa Kemal Mahallesi 40 yıl önce elle, terle, çamurla, briketle kuruldu. Ortaya bir efsane çıktı.

BU KAPI 1 MAYIS'A AÇILDI

DEV SANATÇILAR SERGİSİ

10-14 Mayıs

10 Mayıs 2017 Çarşamba | **Sergi açılış saati 18.00** Galeri MSKM

MUSTAFA SAFFET KÜLTÜR MERKEZİ

Örnek Mah. Şehit Cahar Dudayev Cad. No:111 Ataşehir

Tüm halkımız davetlidir

BATTAL İLGEZDİ
Ataşehir Belediye Başkanı

ATAŞEHİR BELEDİYESİ
Gelecek burada

0216 570 5000
www.atasehir.bel.tr
facebook.com/atasehirbld twitter.com/atasehirbld

Özgürlüğün de eşitliğin de teminatı ulusal egemenliktir

Merhaba

Yeni bir sayımızı tarihi günlerin hemen ertesinde baskıya verdik. Türkiye, tarihinin en önemli oylaması için sandık başına gitti ama çıkan sonuç üzerine tartışmalar hâlâ sürüyor. O nedenle ülkemizin bu önemli virajda hâlâ yol almaya devam ettiğini söyleyebiliriz. Birlikte yaşayıp göreceğiz.

Değerli dostlarım, biraz geriye baktınız mı hiç? Mesela, İstanbul Fındıklı'da bulunan Meclis-i Mebusan'a. Osmanlı'nın meclis binasının önüne 16 Mart 1920'de işgal kuvvetlerinin zırhlıları demirledi. 50 yıllık bile olmayan bu meclis, işgalden iki gün sonra kapanmak zorunda kaldı. Peki, bu karanlık ve zor günlerden sonra ne oldu, mebuslar ne yaptı? Söyleyeyim, yeni kurulan ve esareti kabul etmeyen Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin üyesi oldular.

İşte o Meclis, 23 Nisan 1920 günü en yaşlı üyesi Sinop Milletvekili Mehmet Şerif Bey'in konuşmasıyla tüm dünyaya Türkiye'nin yönetimini ele aldığını, ulusun gücü üstünde hiçbir gücün kabul edilmeyeceğini duyurdu... Kutladığımız 23 Nisan, bu bayramdır. Kutladığımız 23 Nisan, ulusal egemenliğin bayramıdır.

Dergimiz elinizdeyken bir bayramımızı daha büyük coşkuyla kutluyor olacağız. O bayram vazgeçmeyenlerin eseridir. Yılmadan, usanmadan yola devam edenlerindir. İşte o yılmayanlardan, gizli kahramanlardan birini, Topkapılı Cambaz Mehmet'i de bu sayımızda tanıyacaksınız. Şişli'den Samsun'a uzanan kurtuluş mücadelesinin ayak izlerini bulacaksınız.

Değerli hemşerilerim, elinizdeki dergimizin kapak konusunu 1 Mayıs'a ayırdık. Kapaktaki fotoğrafa iyi bakmanızı öneririm. Şimdi o kapının olduğu yerde modern bir Mustafa Kemal Mahallesi var. 1 Mayıs demişken, tüm emekçilerin ve tüm emekten yana olanların bayramını kutlarım. Çalışanlarımızın, 2008 yılında TBMM tarafından kabul edilmiş olan 1 Mayıs Emek ve Dayanışma Günü'nü, tüm dünyada olduğu gibi sorunlarını özgürce haykırdıkları ve kutladıkları bir gün olmasını dilerim.

Dergimizde, 8 yıl önce aramızdan ayrılan Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği'nin kurucusu ve ilk başkanı Prof. Dr. Türkan Saylan'ı da bulacaksınız. Ataşehir Belediyemizin gurur kaynağı olan Türkan Saylan Tıp Merkezi'nin kuruluş amacını okumanızı ve paylaşmanızı umuyorum.

Uluslararası festivallerin arasında irili ufaklı onlarca etkinliğimizi takip edenler çok iyi bilir. Şimdi, internetten Muharrem Akkuş'un sesinden, "Kırmızı gül demet demet" türküsünü dinleyin. O kederli sesin izi kulaklarınızdan gitmeyecektir. Sayısız eseri derleyen sanatçı Muharrem Akkuş'un sanat dolu 60. yılını sevenleri ve sanatçı dostlarıyla kutladık.

Sevgili Ataşehirli dostlarım, hepimizin öncelikleri arasında işsizlik ve güvenlik sorunu üst sıralarda yer alıyor. Havaların ısınmasıyla park zamanı da başlıyor. Bir ebeveyn olarak, çocuğunuz oyun oynarken siz de dostunuzla iki çift sohbet etmek, örgü örmek veya kitap okumak isteyebilirsiniz. Ama gelin görün ki, çocuğunuzun ne kadar güvende olduğunu kestiremediğiniz için gözünüzü üzerlerinden ayıramazsınız. Oysa şimdi, İstanbul Emniyet Müdürlüğü ile belediyeler, "Mobil Park Polisi Projesi" gerçekleştirdi. Ataşehirimizin parkları da artık daha güvenli, sükûnetle oturabilir, güneşten huzurla yararlanabilirsiniz.

Ve kadınlarımıza da bir duyuru yapmak istiyorum. Sizlerin girişimci fikirlerinizi bekliyoruz. 2016 Girişimcilik Maliye Destek Programı içerinde kabul edilen 14 projeden biri olan bu çalışmaya dahil olmak istiyorsanız, mayıs ayı sonuna kadar Kadın Girişimcilik Merkezi'ne başvurabilirsiniz.

Bu vesile ile hem değerli annelerimizin gününü hem de ulusumuzun 19 Mayıs Atatürk'ü Anma Gençlik ve Spor Bayramı'nı en içten dileklerimle kutluyor, sevgi ve saygılarımı sunuyorum.

BATTAL İLGEZDİ

Ataşehir Belediye Başkanı

@battalilgezdi34

@battalilgezdi34

@battalilgezdi34

İÇİNDEKİLER

18
40 yıl önce 40 yıl sonra
Kırk yıl önce adı 1 Mayıs Mahallesi'ydi, bugün Mustafa Kemal. Kırk yıl önce bir gecede gecekondular kuruluyordu, bugün caddeleri, apartmanları, parklarıyla başlı başına bir kent. Yakın tarihimizin tanığı mahalleyi, muhtarı, sakinleri ile dün ve bugünkü fotoğraflarıyla tanıtıyoruz.

1 Mayıs Mahallesi 1977. (Fotoğraflar Cumhuriyet Gazetesi Arşivi'nden)

6
Şiir Festivali Ataşehir'de
Ataşehir Belediyesi 2. Nazım Hikmet Şiir Festivali 5-9 Mayıs tarihleri arasında gerçekleşecek. Festivalin danışmanı şair Haydar Ergülen şairin işini imge üretmek olarak tanımlıyor, şiiri de aşka dahil ediyor.

12
O, ilk kardelendi
18 Mayıs, Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği'nin (ÇYDD) kurucusu ve ilk başkanı Türkan Saylan'ın ölümün sekizinci yılı. Saylan kadınlık bilincine sahip öncü kadınlardandı ve hayatını kız çocuklarının eğitimine adamıştı.

28
Bir türkü avcısı
Muharrem Akkuş "Kırmızı Gül" gibi çok sevilen türkülerin derleyicisi ve yorumcusu. 60. sanat yılını kutlayan Akkuş'un türkülerin rock yorumuna itirazı olsa da zamanın ruhunun önüne dikilemeyeceğini düşünüyor.

62

Babamı özlüyorum

Adını taşıyan Can Yayınları Can Öz'e babası Erdal Öz'den bir miras kaldı, ama sadece bu değil. Gururlu ve dürüst olmak, insan ayırmamak, haklı olduğunda ödün vermemek ve bol bol üretmek de mirasa dahil. Öz, "Babamı özlüyorum yahu" diyor.

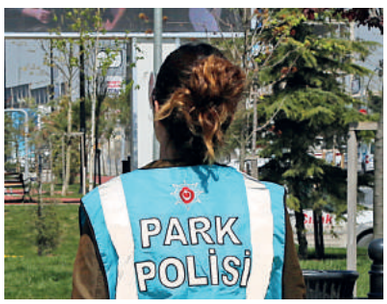
58

Komedi filmleri

Mayıs ayında sinema perdelerine daha çok komedi filmleri düşecek: Çam Yarması, Baş Belası, 4N1K, Her Şey Mümkün, Bahtiyar Bahtıkara, New York Masalı, Hızlı ve Tüplü. Anlaşılan seyirci komedi filmlerini seviyor, ama biz neye, neden güldüğümüzü biliyor muyuz?

55 Geçlere 19 Mayıs armağanı: Hayko

32

Güvenli parklar için mobil park polisi

Bir parktan beklentimiz genellikle huzur ve güvenliktir. İstanbul Emniyet Müdürlüğü işte bu beklentiyi karşılamak için belediyelerle ortak "Mobil Park Polisi Projesi"ni geliştirdi. Proje uyarınca parklar gün boyu gözetim altında tutuluyor...

İMTİYAZ SAHİBİ
Ataşehir Belediyesi adına
Belediye Başkanı
Battal İlgezdi

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
Zeynep Çetinkaya

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ
T. Volkan Aslan

YAYIN KURULU
Ayten Kartal, Deniz Kutlu,
Turan Dolu, T. Volkan Aslan,
Dündar Şahin,
Şehnaz Yabar, Tayfun Gönüllü,
Berat Günçıkan, Aynur Çolak

KATKIDA BULUNANLAR
Ahmet Mert, Atalay Eren,
Ayça Çeri, Berna Yaman,
Çağla Gürsoy, Çiğdem Kara,
Duygu Celepçi, Erhan Karaaslan,
Feyza Dişli, İbrahim Karademir,
Mehmet Oymak, Melike Şengül,
Murat Şimşek,
Mustafa Sağlamer, Naz Alçı,
Oben Özkal, Serap Uçar,
Simay Gözener, S. Koray Uğurlu,
Sinem Şahin Kahriman,
Başkan Ataşehir'i Dinliyor Ekibi

YÖNETİM YERİ
Ataşehir Belediyesi
Barbaros Mah. Şebboy Sok.
No: 4 A, 34746
Ataşehir / İstanbul
www.atasehir.bel.tr
Tel: 0216 570 50 00
atasehirekspres@atasehir.bel.tr

YAYIN TÜRÜ
Dergi

BASKI
RENKSA Reklam
Org. Tanıt. Kimyevi Turizm İnş.
San. Tic. Ltd. Şti
Merkez Mah. 8. Sok. No: 22/A
Bağcılar/İstanbul
Tel: 0212 434 05 77

İnsanı insan yapan neyse şiiri şiir yapan da odur

Şiirsiz bir akıl suskun, kalp ise çöldür. Ataşehir Belediyesi de bu anlayıştan yola çıkarak Nâzım Hikmet'in adını taşıyan bir şiir festivali düzenliyor. Festivalin danışmanı ise şair Haydar Ergülen. Şairin işini imge üretmek olarak görüyor ve "Şiir de aşkın hallerinden biri" diyor. Çünkü aşk insanın varlık nedeni.

BERAT GÜNÇIKAN

Ataşehir Belediyesi 2. Nâzım Hikmet Şiir Festivali, 5 Mayıs Cuma Günü Pelin Batu'nun sunumu, Özdemir İnce'nin şiirleri ve Hüsnü Arkan'ın konseriyle Mustafa Saffet Kültür Merkezi'nde başlayacak. Danışmanlığını Haydar Ergülen'in yaptığı, dört gün sürecek festival kapsamında hem Nâzım Hikmet ve şiirlerinin tartışıldığı paneller düzenlenecek hem de Küçük İskender'den Betül Dünder'e onlarca şair okurlarıyla buluşacak. Şiirin ve şairin kültür merkezlerinin dışına çıkıp mahalle aralarına karışacağı festivalin bir başka etkinliği ise Nâzım Hikmet'in şiirlerinden bestelenen şarkıların yorumlanması. Biz de festivalden yola çıkarak Haydar Ergülen'e şair okur buluşmasını ve şiiri sorduk. İşte yanıtları:

Belediyelerin düzenlediği şiir günleri ya da festivalleri şiir tutkunlarıyla şairleri buluşturmakta ne kadar etkili oluyor, bu buluşmalardan şaire neler kalıyor?

Son yıllarda iktidar ya da anamuhalefete bağlı belediyeler, özellikle de ilçe belediyeleri kültür-sanat etkinliklerine ağırlık verdiler. Edebiyat, öykü ve şiir festivalleri de bunlar arasında. Türkiye'nin çeşitli kentlerinde ve ilçelerinde düzenlenen şiir festivallerine 10 yıldır katılıyorum. Elbette müzik festivalleri gibi büyük kalabalıklara sahne olmuyor, ama zamanla büyüyen bir kitlesi oluyor şiir ve edebiyat festivallerinin. Müzikle

de desteklendiği zaman okur ya da izleyici sayısı artıyor. Şaire ise şiirini dergiler, kitaplar ve internet ortamı dışında, doğrudan okurla buluşturma ve dolaysız paylaşma deneyimi kalıyor. Şiir tutkunları da şairlerle yakından tanışma olanağı buluyor. Tutkun ya da meraklı olmayanlar içinse merak uyandırıp heves yaratabiliyor.

Gözlemlemiş olmalısınız, bu tür toplantılarda daha çok gençler mi yer alıyor, daha çok hangi sorularına yanıt arıyorlar?

Gençlerin çoğunlıkta olduğunu söyleyebilirim, hele sevdikleri, izledikleri şairler festivalde yer almışsa! Onunla fotoğraf, selfie, çektirmekten kitap imzalatmaya, yaşamına dair merak ettikleri şeylerden kendi şiirlerini okutup, görüş almaya kadar pek çok beklenti ve istekleri oluyor.

Şiir bana hep daha içeriye doğru sesleniş olarak geliyor, bu yüzden de sanki mahremiyet, daha doğrusu mahrem bir okumayı gerektiriyor... Siz okurlarınızla buluştuğunuzda onların sizin, sizin onların mahremiyetine girdiğinizi düşünüyor musunuz?

İnsanın içini açmaya da gereksinimi oluyor ve şiir bazen de bu gereksinime karşılık geliyor. Ayrıca şiirin türleri, konuları, temaları, kalıcılığı, güncelliği gibi öyle çok belirleyici var ki, bazen de şiir, mahremiyeti demeyelim ama, içinden geçenleri paylaşmayı gerektiriyor.

Sizce bir şiiri, şiir yapan nedir?

Abartmış olmazsam, bu biraz insanı insan yapan şey nedirin yanıtı gibi. Onun yanıtı pek çok şeyse, şiir de bundan nasibini alır. Üstelik bu şairlere göre de değişir. Bana göre, niyettir. Şiir niyetiyle yazılmış her şeyi şiir diye okur ve öyle değerlendiririm. Bir matematik problemi bile olsa!

Şairin işlerinden biri de imge üretmek diyebilir miyiz? Bir imgeyi oluşturan nedir?

Tabii, şairin işidir imge üretmek. Bakması, görmesi, düşünmesi, düşlemesi hep imge üretimi içindir. Zamanla bu doğallaşır, kendiliğinden bir hal alır ve her şeye şiir gözüyle bakmaya başlarsınız.

Aşkı şiirden, şiiri aşktan uzak düşünemiyor insan... Sizin de şiirlerinizde aşk öne çıkıyor. İçinde bulunduğumuz dünyanın bu alacakaranlık halinde, tek sığınağımız şiir ve aşk mı?

Aşk insanın varlık nedenidir. Aşk olmasa dünyaya niye gelsin ki insan? Hem aşkla yaratıldık hem de aşkla yaratırız. Şiir de aşkın hallerinden biri.

Hepimiz her şeyi çok kolay tüketir olmaktan yakınıyoruz. Şiir de tüketilenlere dahil mi?

Şimdi öyle bir görünüm var, internet, şiirlerin, dizelerin 'paylaşılması', vb. ama ben bunu şiirin tüketilmesi olarak görmüyorum. İnsan her koşulda, her durumda şiirle tanışabilir, tanışmalı. Bu bazen teknolojik araçlarla olabilir, bazen biçim değiştirerek olabilir. Şiir aslında militan bir harekettir, her yere sızmak onun doğasıdır. Bu nedenle ne kadar çok okunuyor, paylaşılıyor ve yazılıyorsa, o kadar iyidir ve insanı doğasına yaklaştırır, yakınlaştırır.

Nâzım Hikmet

Sizi de yaşınızı referans alırsak, orta yaş şairlerden sayabiliriz sanırım. Sizden öncekiler, siz ve gençler... Şiir diliyle, imgesiyle ne kadar, nasıl değişti?

Şiir hep değişir, hatta önce şiir değişir. Her yeni şiir, doğal olarak önceki şiire bir itirazdır, diyalektik olarak. Türk şiirini düşünelim, halk şiiri, divan şiiri, tasavvuf- tekke şiiri, modern şiir, politik şiir, lirik, epik, Yahya Kemal, Nâzım Hikmet, Dağlarca, Orhan Veli, İkinci Yeni, 80 kuşağı ve 2000'lerde yazılan şiir, görsel, deneysel, somut, vb. Su gibi, şiir de çatlağını; meraklısını, ilgilisini, okurunu bulur.

Uzunca bir zamandır sanatla -şiir de buna dahil- politika arasında oldukça sert bir duvar oluşturuldu, sanatı politikanın dışında tutan bir algı yaratıldı. Sizce bu şiire zarar verdi mi? Şiir politikanın -gündelik hayatın da tüm alanlarını kapsayan politikadan söz ediyorum- dışında durabilir mi?

Slogancı şiirle politik şiir hep karıştırıldı. Şiir her şeydir, çocukluk, aşk, cinsellik, varlık-yokluk, hiçlik, yaşam, ölüm... Bunlara bakış da politik değil mi? Şiirin içinde politik olan tek sözcük geçmese bile, ki bu mümkün değildir, şair politiktir ve bu şiire dahildir. Uzun zamandır, hem bizim mahallede hem de islamcı mahallede yazılan şiir çok politik bir şiir. En politik şairlerimiz de en büyük şairlerimiz değil mi, Nâzım Hikmet örneğin?

Gençler şiirlerini size okutturuyor, sizden bir rota talep ediyor olmalılar... Onlara neler söylüyorsunuz?

Okumak, yazmaktır diyorum. Çok okuyun, çok ve farklı şairler okuyun, yalnızca şiir anlayışları değil, inançları, dünya görüşleri de farklı, karşıt şairleri okuyun, eski yeni demeden okuyun, ama en çok gençleri okuyun diyorum. Ve okuduğunuz şairlerden etkilenmeye bakın, ne kadar çok şairden etkilenirseniz, siz de başkalarını etkilemeye doğru yol alıyorsunuz demektir. ●

Ben zamana, şiir bana tanıklık ediyor

Betül Dünder kendini "şair kadın" olarak tanımlıyor, kadınların şiir yazamayacağını, ancak kadınlar için şiir yazılabileceğini savunanlara inat. Dünder'e göre geçmişe nazaran artık daha çok şair kadın var ama şiirin "eril" dilini kırmak, kadının kendi dilini kurması hâlâ imkânsız değil ama zor.

BERAT GÜNÇIKAN

Bir şiirin bir kadına mı yoksa erkeğe mi ait olduğunu nasıl anlarsınız ya da anlamak bir marifet midir? Betül Dünder'e sorarsanız, bir genelleme yapmak zor, ama son yıllarda beğenilerek okunan şiirlerin çoğunu kadınlar yazdı. Dünder'le şiiri ve şair kadınları konuştuk:

Ataşehir Belediyesi 2. Nâzım Hikmet Şiir Festivali'ne katılacak şairlerin listesine bakıldığında, kadın ve erkek şair sayısında eşite yakın bir durum var. Bu, kadın dilinin artık şiirde de kabul gördüğünü mü gösteriyor?

Dil öncelikle kültürel bir koddur. Deneyimsel olanla birleştiğinde, kimin ağzında hangi kelimelerin seçilmiş, ayrıştırılmış ve/veya reddedilmiş olduğudur mesele. 90'lı yılların başından itibaren kimlikler üzerinden konuştuğumuz birçok kavramsal tartışmayı ve dil felsefesi bağlamında yapılmış çalışmaları referans alırsak "kadın dili" söyleminin dayanaklarını rahatlıkla buluruz. Festivaller, ödüller, süreli yayınlar vb. tüm bu alanlarda kadının kendini var edebilme koşulları oldukça meşakkatli ve yorucu deneyimlerle örneklenirdi iki binli yılların ilk onluk dilimine kadar. Sonrasında "kimse kim, ne

yazıyor, nasıl yazıyor?" daha önemli oldu. Bu durumu kadınların şiirdeki nicelliklerinin artışından bahsederek geçiştirmek de bana doğru gelmiyor. Çünkü şair kadınların sayısı onar onar artmıyor sonuçta. Geçmişe oranla elbette gözle görülür bir fark var. Ve bu "kadın dili"nin kabul edildiğinden ziyade "şair kadınların" şiirdeki mevcudiyetlerinin kabulü gibi geliyor bana. Çünkü eril dilin yatağından kalkıp o dilin havzasından kurtulup kendi dilini bulmak yaratmak ve çoğaltmak kolay bir şey değil, ama imkânsız da değil. Mesele ilk önce kadınoluş.

Şiirin dili bugüne kadar erildi, hatta kadınların şiir yazamayacağı savunuluyordu. Şair kadınların görünürlüğü sizce ne kadar kadın hareketiyle bağlantılı?

Bağımsız kadın hareketinin, bu mücadeleden gelen kadınların sadece kendilerini dönüştürmediklerini elbette biliyoruz. Bir yandan feminizmler üzerine tartışmalar sürdürürken bir çoğu sosyalist mücadelenin de öznesi oldular. 70, 80 kuşağı şairleri içinde yer alan şair kadınların bu minvaldeki ortaklıkları dikkat çekicidir. Bir önemli ayrıntı da özellikle 80 sonrasına dairdir. Buradaki isimlerin herhangi bir yapı ile organik bağları olmasa da o zamanın toplumsal kazanımları ve bunun moral değerlere katkısı onların da serüvenlerini etkilemiştir. Toplumsal olandan kısmen uzaklaşarak, daha öze dair lirik şiirlerle, metinlerle karşılaşmamızın bir nedeni de söze dökülmemiş olsa da mücadeleci kadınların enerjisinden edebiyata şiire sirayet eden duygudur bana kalırsa. "Kadından şair olmaz, kadına şiir yazılır ancak" söyleminin yıllarca önümüze zihinsel ve maddi bir duvar örüşünün temelinde yatan tarihsel olarak "kadının yeri neresidir?" sorusudur. Bugün şair kadınların durduğu yer bellidir. Ne

Betül Dünder

var ki bugünün Türkiye'sinde kadının durduğu yer problemlidir. Şimdi tam tersinden bizim yazınsal ve üretimsel enerjimizi birleştirip kadın mücadelesine tam destek vermemiz gerekir. Yine lirik oluruz, yine şiirle söyleriz ama, bu yeni dönemi kendi yalnızlıklarımızı çoğaltarak geçmek bize yakışmayacaktır.

Sizce kadının dilinin erkek dilinin tuzağına düşme tehlikesi var mıdır, bir şair için? Bu tehlike nasıl bertaraf edilebilir?

Elbette. Bize öğretilmiş olanın taarruzu, erkek egemen dilin yükü ile yazıyoruz. Bundan bir anda kurtulmak güç. Kamusal alanın sadece erkeklere aitmiş gibi tasarlandığı düşünüldüğünde; sokağın erkeğe, ev içlerinin kadına zimmetlendiği bir hayatta tuzaklar çok belirgin değil mi? "Ne yaşıyorsak onu yazıyoruz"! Buradaki temel problem o dili kurarken uygulanan sansür. O iç sansür büyük bir engel. Bunu aşabilenler kendileriyle ne kadar övünseler az. İlerde belki bu şiirlerle, şairlerle ülke edebiyatı da övünür.

Bir şiirin, şairinin ismine bakmadan kadın ya da erkek olduğunu fark etmek mümkün mü? Mümkünse bunu sağlayan nedir?

Her zaman her şiir bunu ele verir gibi bir genellemeye gitmek mümkün değil, kanımca. Birbirini tekrar eden şiirleri fark etmek, özgünlüğü, kendine dairliği bulunmayan şiirleri elemek bu anlamda daha kolaydır. Ancak şiirin imgelerinden şairi tahmin etmek kimi zaman zor olmaz. Bunun için de hem okur hem de şair olarak bizi kendine çeken şiirin bir kadın ya da erkek tarafından yazılmış olması önemini yitirir. Ancak son yıllarda beğenerek okuduğumuz çoğu şiiri kadınların yazdığını da söylemeli.

Şiirinizin membasında neler var, neleri şiire yakıştırıyor, neleri dışında bırakıyorsunuz?

Şiirimi yazmak için uzun uzun bir ağaca, köpüklenen bir dalgaya ya da kirpikleri çok bir çift göze bakmışlığım olmasa da bunlar şiirlerimde hep var. Her seferinde başka denizler, başka gözün kirpiği, korudaki ağaçlar; onları gören tasarlayan el, yaşayan ruh hepsi var. Ben özellikle herhangi bir şeyi/şeyleri dışarıda bırakmıyorum. O ne ise yer bulamadığında o gövdede kendiliğinden ayrılıyor, tıpkı bazı insanların yanlış yerde ve zamanda olduğunu hissedip oradan uzaklaşması gibi...

Şiirinizde ne kadar kendiniz varsınız, kendinizi saklamanız, korumanız gerektiğini düşünüyor musunuz?

Şiir bir kalkan değil bana; benim güvenli sığınağım da değil. O sebeple şiirin şiir oluşu kadar insanın insan oluşuyla ben varım orda. Bunu da ifşa eden şiirler yazdım, yazıyorum. Benim zamana tanıklığım kadar şiirin bana tanıklığı da önemli benim için. ●

Daha çok şiir yazılıyor, ama...

Hüsnü Arkan'ı birkaç kimliğiyle birlikte tanıyoruz: Müzisyen, yazar ve şair. Arkan Ataşehirlilerle bu kez şair kimliğiyle de buluşacak, şiirine dair soruları yanıtlayacak.

NEVİN ŞENAT

Şimdilik tek şiir kitabı var Hüsnü Arkan'ın: Hiçe Doğru. Romanları ise neredeyse albümleriyle paralel ilerliyor. Bu üretkenliğin ortasında gerçeklere sırtını dönmüyor Arkan, aksine yaşadıklarımız bütün eserlerine sızıyor. Soruyoruz, Arkan yanıtlıyor:

Daha önce de şiir festivallerine ya da toplantılarına katıldınız mı, şiiri konuşmak, şiirlerinizi anlatmak, müziğinizi ya da romanlarınızı anlatmaktan daha zor geliyor mu?

Bu tür etkinliklere, az sayıda olmakla birlikte daha önce de katıldım. Şiir konuşmakta tabii ki biraz daha zorlanıyorum. Birçok şair arkadaşım var. Şiir onların hayatında ağırlıklı bir yer tutuyor. Benim durumum pek öyle değil.

Bir zamanlar her ergenin şiir yazdığı varsayılırdı, zaman gerçekten şair olanları ayırır, diğerleri gündelik hayhuyun içine dağılırdı. Bugünün ergenleri için de durum böyle mi, teknoloji gençleri -başarılı ya da başarısız- şiirden kopardı mı?

Ergenler hâlâ şiir yazıyorlar ve yazmaları da iyi bir şey. Bugün, 30 yıl öncesinden daha fazla şiir kitabı basılıyor, ama baskı sayısında da ciddi düşüş var. Gençler hala şiirle ilgileniyorlar diyebilirim.

Siz aynı zamanda şarkı sözü de yazıyorsunuz, en azından kendi şarkılarınızın sözlerini. Şarkı sözü yazmakla şiir yazmak geçişkenliği olan durumlar mı, yoksa ayrı bir düşünce ve imge dünyası kurmanızı gerektiriyor mu?

İkisi arasında bağlantı var tabii. Şarkı sözü yazmanın tekniği ayrı olmakla birlikte şiir de şarkı sözü gibi dert anlatmanın başka bir yolu.

Sanatla politikayı birbirinden ayırmayan, romanlarınızda hem kişisel hem de toplumsal tarihe yer veren bir yazarsınız. Bu şiirlerinize ne kadar yansıyor?

Şiirde de farklı bir durum olduğunu sanmıyorum. Politika bütün hayatımızı, geleceğimizi belirliyor. Yaptığımız işlere de bir biçimde yansıyor.

Hem dünya hem Türkiye oldukça karanlık bir dönemden geçiyor. Bu sanata, özellikle de şiire nasıl yansıyor sizce?

Genel olarak sanatın gerçeklerle ilişkisi olması gerektiğini düşünüyorum. Böyle dönemlerde, insanların politik katılım olanakları kısıtlandığında, sanatın siyasi olarak işlevselleşmesi görülmemiş şey değil.

Yazmak, beste yapmak, bunu topluma sunmak. Bu sizin için bir sükûnet mi, gerilim hali mi?

İkisi de var tabii ama kısaca şunu söyleyebilirim; böyle dönemlerde insan daha çok sorumluluk duygusuyla baş başa kalıyor. ●

BATTAL İLGEZDİ
Ataşehir Belediye Başkanı

ATAŞEHİR BELEDİYESİ
Gelecek burada

0216 570 5000
www.atasehir.bel.tr
facebook.com/atasehirbld
twitter.com/atasehirbld

O, İLK KARDELENDİ

18 Mayıs, Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği'nin (ÇYDD) kurucusu ve ilk başkanı Türkan Saylan'ın ölümün sekizinci yılı. Hem cüzzam hastalığına dair ön yargıları kıran, hem hastane kurup tedavisini sağlayan Saylan, kadınlık bilincine sahip öncü kadınlardandı. Ölümüne kadar da özellikle kız çocuklarının eğitimi için mücadele etti, çünkü eğitimli kadınların dünyayı yaşanılan bir yer kılacağına inanıyordu.

RAVZA ER

Yıl 1958'di. Bir grup tıp öğrencisi, başlarında bir öğretim üyesi Bakırköy Akıl Hastanesi'ne gitti. Hem akıl hastalıkları hakkında bilgi alacak, hem de hastanenin koşullarını göreceklerdi. Daha hastaneye adımlarını attıklarında şaşkına döndüler. Hastane bakımsızdı, çoğu çırılçıplak hastalar ise kendi hallerine bırakılmıştı. Sıra cüzzamlılar koğuşuna geldiğinde şaşkınlıkları daha da arttı, doktorlar hastalardan uzak durmalarını istiyor, hastabakıcılar ise hastalara dokunmaya yanaşmıyordu. Yemek karavana ile ortaya getiriliyor, hastalar kendi servislerini yapıyordu. Kızıl saçlı bir kız öğrencinin yüzündeki şaşkınlık yerini acıya bıraktı. Hastalık ne olursa olsun, bir doktorun, bir hastabakıcının hastadan uzak durmasını aklı almıyordu. İşte o gün kararını verdi, ihtisasını cilt hastalıkları üzerine yapacak, işe de cüzzamla başlayacaktı.

Bu tıp öğrencisinin adı Türkan Saylan'dı. O gün kendisine verdiği sözü tuttu ve cüzzam üzerine çalışmaya başladı. Anadolu'yu karış karış gezip cüzzamlı hastaları saptadı, hastaları ve yakınlarını hastalık üzerine bilgilendirdi. Anadolu gezilerinde karşısına bir başka hastalık daha çıktı: şark çıbanı. Bu hastalığın da

nedenleri üzerine araştırmalar yapıp, hastalığın önüne nasıl geçileceği konusunda çalıştı. Bir yandan da akademik çalışmalarını sürdürüyordu, önce Dermatoloji Kürsü'nün baş asistanı oldu, ardından bölüm başkanı. Bir kaç kez muayenehane de açtı, ama hastanedeki hastalarından zaman çalmadığı, muayenehanedeki hastalar beklemekten sıkıldığı için kapatmak zorunda kaldı. Ona göre doktorluk tam günlük bir işti, bu yüzden ileriki yıllarda hep tam gün mesaiyi savunacaktı.

CÜZZAMLA SAVAŞ DERNEĞİ

Cüzzam üzerine çalışmaları kısa sürede Saylan'ı uluslararası tıp dünyasında tanınır hale getirdi. Artık zamanının tümünü cüzzamlı hastalara ayırıyordu, önce Lepra Hastanesi'ni, ardından Cüzzamla Savaş Derneği'ni kurdu. Dönemin iktidarları Saylan'ın bu çalışmalarını desteklemekten çok eleştirdi, cüzzam üzerine kurduğu her cümlenin bir turist eksilmesine yol açacağı iddia edildi. Saylan vazgeçmedi, Dünya Sağlık Örgütü'nün onayladığı çalışmalarını sürdürdü. Çünkü cüzzam sadece Türkiye'ye özgü bir hastalık değildi, İtalya da bu sorundan yakınıyordu, ama orada da Türkiye'de olduğu gibi "yok" sayılıyordu. Önemli olan hem Türkiye'ye hem de dünyaya bunun kocaman bir yalan olduğunu anlatabilmekti. Saylan, Amerika'da, Afrika'da, Asya'a, neredeyse bütün kıtalarda sağlıkçılara cüzzamla sosyal ve tıbbi olarak nasıl başa çıkılacağını anlattı.

Türkiye hala sorunun ve Saylan'ın çalışmalarının farkında değildi, ta ki 1976'da İran Şahı ve karısı Farah Diba Türkiye'ye gelinceye kadar. Diba kendisiyle yapılan söyleşide ➦

AT KIZ TÜRKAN

Türkan Saylan bir savaş kuşağı çocuğuydu. Babası Fasih Galip Bey, annesi İsviçre asıllı, daha sonra Müslüman olup Leyla ismini alan Lilly'di. Türkan dört yaşındayken İkinci Dünya Savaşı başlamış, ekmeğin, şekerin, hatta kumaşın karneye bağlandığına, zenginlerin yoksulların ekmek karnelerini satın aldığına tanık olmuştu. Dört kardeşi daha vardı, ama ilk çocuk olarak ailedeki yeri hep özeldi. Babası yaptıklarını, yapacaklarını onunla paylaşıyor, okuyup kendi hayatını kurmasını, at kadar hızlı ve coşkulu bir hayat sürmesini istiyordu. Bu yüzden de Türkan'dan hep "at kızım" diye söz ediyordu.

Annesi sert, disiplinli ve kuralcı bir kadındı. Türkan'ı kardeşlerinin bakımından sorumlu tutuyordu. Bu yüzden iki cins arasındaki farkı keşfetmekte gecikmedi, "Keşke erkek olsaydım" diye yakınmaya başladı. Kadınlığıyla ancak lise yıllarında barışabildi.

Okumayı erken öğrenen çocuklardandı. Daha beş yaşındayken okuduğu bir şiirden esinlenerek bir veda mektubu yazıp intihara kalkmışmış, ortaokulda ise bütün klasikleri okuyup bitirmişti. Nazım Hikmet de dahil pek çok şairin şiirini ezbere bilse de, esas şairi Orhan Veli'ydi.

Kandilli İlkokulu'nu ve lisesini bitirdikten sonra İstanbul Tıp Fakültesi'ne yazıldı. Daha üç yaşındayken kurduğu "köy doktoru" olma hayalinin gerçekleşmesine artık ramak kalmıştı. Daha öğrenciyken evlendi, iki oğlu oldu. Kocası kendisini ihtisas yapmakla kendisi arasında bir tercih yapmaya zorladığında işini seçti. Evliliği bir kez daha denedi, ama hep mesleği ve hastaları öndeydi, yürütemedi. Ne de olsa o daima "At kız"dı. ●

Babaanne Nadide başta olmak üzere Saylan ailesi (1944).

Türkan Saylan'ın önceliği eğitim ve cumhuriyetin ilkelerine sadakatti.

➥ boş zamanlarında cüzzamlılarla ilgilendiğini söyleyince televizyon yayıncısı Uğur Dündar o haftaki konusunu cüzzama ayırdı, konuğu da Türkan Saylan'dı. Ertesi gün tüm Türkiye cüzzamı, tedavisini, cüzzama dair önyargıların sonuçlarını konuşuyordu. Saylan artık çalışmalarında daha rahat, daha özgürdü. Sonuçlarını almakta da gecikmedi, Türkiye'de saptanan on bin cüzzamlı sayısı 2.500'e indi.

Saylan'ın ilgisini çeken bir başka konu da zührevi hastalıklardı. Genelevlerde fahişeleri bilgilendirmek, genelev patronlarıyla tartışmaktan kaçınmadı, sadece sağlık değil, sosyal sorunlarına da ilgi gösterdi. Fahişelerin sigortalı çalıştırılmaları ve sosyal haklarının sağlanması için çabaladı. Ona göre fahişelik kadının sömürülmesiydi, ama bu sömürü ortamını kaldıramadığına göre, hiç olmazsa daha sağlıklı ve güvenli koşullarda çalışmalarını sağlamalıydı. Bütün bu çabaları Türkiye'de değil, ama dünyada sayısız kez ödüllendirildi, ama Saylan'ı en çok gururlandıran 1986 yılının Gandi Ödülü'nü almasıydı. Ayrıca Dünya Sağlık Örgütü'nce lepra konusunda danışmanlıkla görevlendirilmişti.

ÖNCELİĞİ HEP ÇYDD İDİ

12 Eylül'den sonra mücadele alanlarına bir yenisini daha ekledi: Eğitim. Çünkü cunta yönetiminin arkası arkasına açtığı imam hatip liselerinde bilimsel eğitimin dışına çıkılmasına itirazı vardı, bunun tüm eğitim sistemine yayılmasından endişe ediyordu. Kendisiyle aynı kaygıyı paylaşanlarla Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği'nin kurulmasına ön ayak oldu ve ilk başkanı seçildi. Hedef öncelikle kız çocuklarının eğitim hakkını garanti altına almaktı.

ÇYDD kısa zamanda büyüdü, okullar kurdu, öğrencilere burs verdi. On binlerce kız ÇYDD'nin çabalarıyla okudu. Saylan kurumun antidemokratik tutumunu içeriden değiştirebilme umuduyla YÖK üyeliği yapsa da önceliği hep ÇYDD idi. Daha ilk günlerinden başlayarak dernek eleştiri yağmuruna tutulmuş, Saylan da asılsız suçlamaların hedefi olmuştu. 2009'un Nisan'ında, tam da kanser hastalığının ilerlediği günlerde hem dernek, hem Saylan'ın evi basıldı, dernek yöneticileri tutuklandı. Suç Ergenekon örgütüne üye olmaktı, ama zaman Saylan'ı haklı çıkaracak, Ergenekon diye bir örgütün olmadığı, operasyonların yıllarca ülkeye verdiği zararına dikkat çektiği Fethullah Gülen'in ve yandaşlarının kumpasıyla yürütüldüğü saptanacaktı.

Saylan bir kez daha haklı çıktığını göremeden, 18 Mayıs 2009'da yaşamını yitirdiğinde geride, okuyup bir meslek edinerek kendi hayatına sahip çıkan binlerce Türkan bıraktı. ●

ücretsiz

ATAŞEHİR GENÇLİK FESTİVALİ

19 MAYIS cuma

aktiviteler saat: 15.00

konser saat: 20.30

CUMHURİYET MEYDANI

HAYKO CEPKİN

+

Amatör Müzik Grupları

+

Sürpriz Aktiviteler

+

DJ Performans (Del Castio)

19 MAYIS ATATÜRK'Ü ANMA GENÇLİK VE SPOR BAYRAMI kutlu olsun

BATTAL İLGEZDİ
Ataşehir Belediye Başkanı

ATAŞEHİR BELEDİYESİ
Gelecek burada

0216 570 5000
www.atasehir.bel.tr
facebook.com/atasehirbld
twitter.com/atasehirbld

ATAŞEHİRLİLERİN Türkan Saylan'ı var!

TÜRKAN SAYLAN TIP MERKEZİ

Yedi yıl önce kurulan Türkan Saylan Tıp Merkezi, Ataşehirlilere sağlık hizmeti vermeye devam ediyor. Merkezden faydalananlar arasında yapılan memnuniyet ölçümüne göre ilçe halkının yüzde 98'i sunulan hizmet kalitesinden memnun. Ancak bu olumlu sonuç bile Türkan Saylan Tıp Merkezi çalışanlarını tatmin etmiyor. Onlar yüzde 100 vatandaş memnuniyetinin peşinden koşuyorlar çünkü Ataşehirliler daha fazlasını hak ediyor...

Hasta kendini özel hastanede hissediyor.

ÇAĞLA GÜRSOY

"Sağlıklı bir toplum olmanın koşullarından birisi vatandaşa hızlı ve ücretsiz sağlık hizmeti vermektir. Türkan Saylan Tıp Merkezi de bu amaca uygun olarak tüm Ataşehirlilere özenle sağlık hizmeti verecek."

Küçükbakkalköy'de 1 Ağustos 2010'da hizmet vermeye başlayan Türkan Saylan Tıp Merkezi'nin kuruluş amacı buydu. Amacı dile getirense dönemin Sağlık İşleri Müdürü ve halen CHP İstanbul Milletvekili - PM Üyesi Gamze Akkuş İlgezdi.

İlgezdi'nin önderliğinde kurulan Türkan Saylan Tıp Merkezi, 7 yıldır Ataşehirlilere güvenilir ve kaliteli sağlık hizmeti sunuyor. Merkezde Ağız ve Diş Sağlığı, Dahiliye, Kulak-Burun-Boğaz, Kadın Hastalıkları, Göz Hastalıkları, Çocuk Hastalıkları, Dermatoloji, Beslenme - Diyet ve Acil olmak üzere dokuz poliklinik hizmet veriyor. Merkez bünyesinde dokuz uzman, iki pratisyen hekim, sekiz diş hekimi ve bir diyetisyen özveriyle çalışıyor. Ayrıca Türkan Saylan Tıp Merkezi'nde laboratuvar, radyoloji ve sağlık raporları (işe giriş, ehliyet, portör, spor öncesi, kan grubu kartı) gibi hizmetler de veriliyor.

Sağlık Merkezi'nden SGK'lı vatandaşlar ücretsiz, sosyal güvencesi olmayanlar ise çok makul ücretlerle yararlanabiliyor. Ücretler ise diğer kamu kurumlarının fiyatları göz önüne alınarak, hatta bunların altında

Fotoğraflar: S. KORAY UĞURLU

Muayene olmak için...

Uzman kadrosuyla kaliteli sağlık hizmeti veren Türkan Saylan Tıp Merkezi'nde muayene olmak için (0216) 577 71 40 numarasından ya da internet üzerinden (www.turkansaylantipmerkezi.net) kısa sürede randevu alabilirsiniz. ●

Merkezde 8 diş hekimi görev yapıyor.

Öncelik güler yüzlü hizmet...

oluşturuluyor. Geçen yıl 89 bin, bu yılın ilk üç ayında ise 22.410 kişinin muayene olduğu Türkan Saylan Tıp Merkezi'ni Sağlık İşleri Müdürü Oktay Nesimi Yılmaz'a sorduk:

Türkan Saylan Tıp Merkezi'nde nasıl bir hizmet anlayışınız var? Diğer devlet kurumlarından bir farkınız olduğunu söyleyebilir misiniz?

Evet, kesinlikle söyleyebilirim. Mütevazı davranmayacağım bizim burada yarattığımız en önemli fark, bir kamu kurumu olmamıza rağmen vatandaşlarımıza kendilerini özel bir hastanedeymiş gibi hissettirebilmemiz. Burada uluslararası standartları benimseyen bir yönetim sistemi kurduk. Seçkin personel ve doktorlarımız ile her zaman daha iyiyi hedefliyor ve bu doğrultuda kurumsal gelişimimizi sürdürüyoruz. Uzmanlarımız hasta memnuniyeti odaklı bir kalite anlayışını, güçlü bir ekip ruhuyla yürütüyorlar. Burada hastalarımız başımızın tacıdır ve onlara güler yüzle, samimiyetle hizmet veririz. Bu sayede onlar da kendilerini, bir devlet hastanesinden değil, özel bir kurumdan hizmet alır gibi hissederler.

Peki, kimler Merkez'den faydalanıyor? Günde kaç kişiye hizmet veriyorsunuz?

Oktay Nesimi Yılmaz

Türkan Saylan için maddi durumu olmayan, özel sağlık sigortası bulunmayan tüm vatandaşlarımızın gelebileceği bir merkez diyebiliriz. Çünkü amacımız para kazanmak değil, vatandaşlarımıza kaliteli ve hızlı sağlık hizmeti sunabilmek. Kapımızdan giren herkesin, kendisini özel hissetmesini ve mutlu olmasını istiyoruz. Ve merkezimiz yılda yaklaşık olarak Diş Polikliniğimizde 30-35 bin kişiye, diğer polikliniklerimizde ise 100 bine yakın hastaya hizmet veriyor. Günlük bir rakam vermem gerekirse, her gün yaklaşık olarak 500'e yakın vatandaşımıza hizmet verdiğimizi söyleyebilirim.

Peki, bu çabanız vatandaşlardan nasıl geri dönüşler alıyor?

Ne mutlu ki, güzel geri dönüşler alıyoruz. Belirli aralıklarla hastalarımız arasında memnuniyet anketi düzenliyoruz. En son yaptığımız ankette yaklaşık olarak yüzde 98 memnuniyet oranına ulaştık. Bu sağlık sektörü için oldukça sevindirici, yüksek bir rakam. Ayrıca vatandaşlarımızın talep ve şikâyet kutularına bıraktığı notlar oluyor. Onları da her ay sonunda, heyecanla açıp okuyoruz. Vatandaşlarımız bizden ne istiyor, bir hatamız, bir kusurumuz olmuş mu? Bunları gözden geçiriyor ve gerekli düzenlemeleri yaparak, daha da kaliteli hizmet vermenin yollarını arıyoruz. Belediye Başkanımız Battal İlgezdi de sık sık, hastanemizin koridorlarında vatandaşlarla buluşuyor, onlara "aldıkları hizmetin kalitesinden memnun olup, olmadıklarını" soruyor. Aldığı geri dönüşlerle de bizi yönlendiriyor, motive ediyor.

Türkan Saylan Tıp Merkezi'nden vatandaşlarımız nasıl randevu alabiliyor?

Muayene olmak isteyen tüm vatandaşlarımız telefonla veya internet üzerinden başvuruda bulunarak randevu alabilirler. Ayrıca gün içerisinde, acil polikliniğimiz de hastalarımızın hizmetinde. Diğer bölümlere göre Diş Polikliniğimiz daha yoğun oluyor. Bu nedenle, randevu almak biraz zaman alabiliyor. Ancak bu yoğunluğa rağmen kaliteli hizmetten ödün vermiyoruz. Çünkü doktorlarımızın hastalarımıza gerekli ilgi ve muayene süresini ayırması gerekiyor. Biz de verimliliği etkin yöneterek, hastalarımızın taleplerine yanıt vermeye çalışıyoruz. Ve bu hassasiyetimizi her zaman koruyacağız.

Sadece Ataşehirlilere mi hizmet veriyorsunuz?

Hayır, her başvuruya yanıt vermeye çalışıyoruz ama önceliğimiz elbette, Ataşehirliler... ●

Muhtar Ali Rıza Saraçoğlu mahallelinin sorunlarını dinliyor. Fotoğraflar: MELİKE ŞENGÜL

Mustafa Kemal'de bir mahalleden daha fazlası var!

Mustafa Kemal Mahallesi, yakın tarihimizin can yakıcı sayfalarından birinin tanığı. 40 yıllık bir geçmişe sahip mahalle her ne kadar modernleşse de ruhunu koruyor. Hakkında kitaplar, makaleler yazılan mahallenin eski ismini hatırlamayanınız var mı? Hele de 1 Mayıs Emek Bayramı öncesinde... İşte 40 yıl önceki ve bugünkü fotoğraflarıyla Mustafa Kemal, nam-ı diğer 1 Mayıs Mahallesi...

SİMAY GÖZENER

Bazı şehirlerin, mahallelerin hikâyesi derindir, üzerinden yıllar geçse de peşini bırakmaz, onunla birlikte büyür gider. Mustafa Kemal, geçmişteki adıyla 1 Mayıs da işte o mahallelerden biri. Mahallede yaşı ellinin üzerinde kime sorarsanız sorun, mahallenin nasıl kurulduğunu anlatır size. Nasıl ortaklaşa harç kardıklarını, briket yaptıklarını, duvar ördüklerini, yani bir gecede kendilerine ev kurduklarını. Anlattıkları çok değil, 40 yıl öncesine dairdir. Unutmazlar yaşadıklarını, çünkü iki yas birden yaşamışlardır aynı yıl, 1977'de. 1 Mayıs kutlamalarında Taksim Meydanı'nda 34 kişi yaşamını yitirmiş, dört ay sonra 2 Eylül'de ise akrabalarından, hemşerilerinden ya da komşularından 12 kişi gecekondu yıkımlarına karşı gelirken ölmüştür. 12 Eylül'den sonra da adı Mustafa Kemal olarak değiştirilmiştir.

Bugün Mustafa Kemal Ümraniye ile Ataşehir'i birbirine bağlayan bir mahalle. Duvar yazılarını bir tarafa bırakırsak, 12 Eylül'den önce çekilen fotoğraflarına dair iz bulmak neredeyse imkânsız. Gökdelenlerin gölgesinde irili ufaklı apartmanları, onarıla onarıla gecekondu havasını yitirmiş tek katlı evleri, sıra sıra mağazalarla dolu caddeleri, okulları, cemevi, camileri,

hatta protestan kilisesi ve parklarıyla artık İstanbullu, hem de kentin kalbinde bir mahalle. 40 yılda şehirleşme adına hiç de küçümsenmeyecek adımlar atsa da ruhunu korumayı başarmış. O ruhu ve tarihiyle birlikte Mustafa Kemal Mahallesi'ni bize muhtar Ali Rıza Saraçoğlu anlatıyor:

Siz İstanbul doğumlulardan mısınız, yoksa göçle gelenlerden mi?

Ben 1956 yılında Erzincan'ın Refahiye ilçesine bağlı Şahverdi Köyü'nde doğdum. 1970 yılının sonbaharında ortaokulu okumak üzere amcamın yanına, İstanbul'a geldim. Okula gönderdiler ama ben buradaki gençlere ayak uyduramadım. Okulda duvar dibinde bir başıma kaldım. Ne arkadaşım vardı, ne de konuşacağım bir kişi... Köyden gelmişim, yanaklarım tombul tombul, kırmızı... Yaşıtlarım bana bakıp gülerlerdi. İstanbul o dönem bana öcü gibi gelmişti, okula gitmekten korkmuştum.

Çocuk Ali Rıza'yı korkutan şehir geleceğine nasıl yön verdi?

Okula gitmeyince tornacı çırağı olarak işe başladım. Askeri gemilerin büyük vanaları vardır, 20-25 kilo ağırlığında, tunçtan vanalar... Keskiyi vurup vanadaki çapakları kırardık ki ondan sonra torna makinesine bağlayabilelim. Keskinin sapı yağlıydı, bu yüzden sürekli elime vururdum. Bir gün dayım ziyaretime geldi, ellerimin yaralı halini görünce üzülmüş olmalı ki eşyalarımı toplatıp, beni evlerine götürdü.

Mustafa Kemal, o zamanki adıyla 1 Mayıs İstanbul'daki ilk mahalleniz mi?

Hayır. Ben Feriköy Deresi'nde bir kulübe tutup çalışması için köydeki kardeşimi de İstanbul'a, yanıma getirdim. Hayata orada başladık. Daha askere gitmemiştim, annem "seni evlendireceğim" diye tutturdu. Memlekete döndüm, evlenip, askere gittim. O sırada ilk çocuğum dünyaya gelmişti ve hastaydı. Tedavisi nedeniyle tekrar İstanbul'a geldik.

Sonra...

Dayım 1977'nin kanlı 1 Mayıs'ından adını alan 1 Mayıs'ta yaşıyordu. Sık sık yanına gider gelirdim. Bir gün "Yeğenim, ➦

40 yıl önce 1 Mayıs Mahallesi... (Cumhuriyet Gazetesi Arşivi'nden)

Eğer çay demleyebilirsen o ev senindir...

40 yıl sonra Mustafa Kemal Mahallesi. (Fotoğraf: MURAT ŞİMŞEK)

Dün çamurların içinden geçerek okula ulaşıyorlardı.

Bugün parklarda büyüyorlar.

➥ senin de durumun iyi değil. Gel sana buradan yer verelim" dedi. Lahana tarlası olan mahallede bir taş ocağı, bir de Rumların işlettiği domuz mandıraları vardı. O dönem Halk Komitesi vardı ve mahalleye gelen yoksul halka ev yapmaları için parsellenen yerleri o veriyordu. Arsalar bir günde çevriliyor, üstü kapatılıp hane halkına teslim ediliyordu. Bana da son duraktan bir yer verdiler, ama sonra orayı halkın alışveriş yapabilmesi için kooperatife çevirdiler. Yine de gelmekten vazgeçmedim ve 77 yılının sonunda ailemle 1 Mayıs Mahallesi'ne yerleştim.

Sizin mahalleye yerleştiğiniz tarih ayaklanmaların, çatışmaların yoğun olduğu bir zaman dilimi. Bugün baktığınızda o günleri nasıl değerlendiriyorsunuz?

Haklısınız. 2 Eylül 1977'de tüm mücadeleye karşı gecekondular yıkıldı ve onlarca kişi öldü, yaralandı. Burada yaşananlar halkın suçu değildi. Sosyal devlet halkına ev yapmak zorundaydı. Anayasa'da böyle bir madde vardı.

Yaşananlar nedeniyle 1 Mayıs hakkında kitap yazılan, yakın tarih çalışmalarında konu edilen bir tarih. Yazılanlar her yıkımın ardından gecekonduların yeniden yapıldığını gösteriyor. Üstelik mahallede su yok, elektrik yok...

Yol da yoktu, her yer çamurdu. İlk olarak Ümraniye'den su alınıp, sokak çeşmeleri kuruldu. O zamana kadar tankerlerle gelen sular için kavga, gürültü eksik olmazdı... Tercüman Gazetesi o zaman bu bölgedeydi. Gece gidip gazetenin çevresindeki elektrik direklerini testereler ile keser, kablolarını koparır, mahalleye dikerdik. Mevcut direkler hâlâ onlardır.

Mahalleye göçte hangi kentler başı çekiyordu?

Kahramanmaraş, Kars, Sivas, Erzincan... Neredeyse bütün Doğu ve Güney Doğu Anadolu'dan insanlar geliyordu.

Mahalleniz 1 Mayıs isminden ne zaman, nasıl vazgeçti?

Mahallemizin adı 1980 İhtilali'nde Kenan Evren tarafından Mustafa Kemal Mahallesi olarak değiştirildi. Ümraniye Belediyesi de sağ olsun, rant uğruna yedi sene önce mahallemizi dörde ayırdı. Mustafa Kemal Mahallesi, Âşık Veysel Mahallesi, Site Mahallesi ve Esenevler...

1980 sonrası malum. Mustafa Kemal'de hemen her mahalleyle aynı dönüşümü geçirmiş. Siz muhtar olmaya nasıl karar verdiniz?

Ben esnaftım, aynı zamanda iki de otobüsümüz vardı. İnsanları cenazeye, düğüne, geziye, pikniğe götürürdük. Malımızı kimseden esirgemez, yardımlarına koşardık, parası yoksa ücretsiz taşırdık. Bir önceki dönemde de bana muhtarlık teklif edilmiş, ama kabul etmemiştim. Son seçimlerden önce iki arkadaş gelip "Bizim

YETMİŞLİK DEVRİM

1970'lerin sonuydu. Bir gün polis son duraktaki kahvehaneye baskın yapmış, yedi yaşlı amcayı alıp götürmüş. Avukat geldi, açıklama yaptı, yaşlıların dişlerinin çekildiğini söyledi. O dönem birlik beraberlik vardı, olayı protesto amacı ile yürüyüş düzenlendi; kadınlar sokaklara kundaktaki çocukları ile çıktı, E5 kapatıldı. Asker ve polis geldi, ama yanaşamadı. "Bu adamlar afiş asmasını bilmez, polise silah çekmez" dedik "Suçları gecekondu yapmak mı" diye sorduk. Emniyet müdürü ile pazarlık yapıldı. Ne zaman emniyet o mağdur insanları bıraktı, o vakit yol açıldı. ●

YETKİYİ ATAŞEHİR'E VERSELER

Mustafa Kemal Mahallesi olarak, Büyükşehir'den hiçbir hizmet alamıyoruz. Ana arterler Büyükşehir'e bağlı, ama bizim bir tane şeffaf otobüs durağımız yok. Trafik lambalarımız da yetersiz, bu yüzden yürüyerek 10 dakikada gideceğimiz yere, trafik lambalarının olmamasından kaynaklı, yarım saatte ulaşamıyoruz. Bu yetkiyi Battal Başkan'a verseler şimdiye çoktan yapmıştı. ●

Duvar yazıları mahallelinin ortak imzası.

Ali Rıza Saraçoğlu

muhtarımız olmanı istiyoruz, kabul edersen seviniriz" dediler. Sağ olsun, özellikle mahallemizin kadınları bana en büyük desteği verdi.

Mahallenin duvar yazıları geçmişin geleneğini sürdürüyor. Özellikle uyuşturucu ile mücadeleyi anlatan yazılamaların nedenini sorabilir miyim?

Biz burada özellikle uyuşturucu ile yoğun şekilde mücadele ediyoruz. Gecenin bir yarısı vatandaş arıyor "muhtar burada uyuşturucu kullanan gençler var, çık gel" diyor. Gidiyorum, müziğin sesini sonuna kadar açmış, uyuşturucu alıyorlar. Aralarından silahı olanlar, tehdit edenler de çıkıyor. Neyse ki emniyet de bu konuda bize destek, büyük oranda iyileşme yaşıyoruz.

Uyuşturucu dışında mahallenin hangi sorunları var?

Aslında en büyük sorunumuz imar. Bize "İmar var ama plan yok" diyorlar. İmar olmadan plan çıksa ne olacak, ne işe yarayacak? Ben konuyu ilgili mercilere bildirdim. Gerekli araştırma yapıldı ve haklı olduğumuz anlaşıldı. Müfettişler, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin hukuken yanlış yaptığını söylese de bekletiyorlar. Bizim yaptığımız bu binalarda deniz kumu kullanılmış, Allah korusun, yarın bir gün bir deprem olsa bu binalar yerle bir olur. Biliyoruz ki yetki İlçe Belediyemizde olsa bir dakika beklemeyecek, ama Büyükşehir Belediyesi kendisi çıkarmadığı gibi yetkiyi de vermiyor.

Mahallenin nüfusu ve seçmen sayısı nedir?

Mahallemizin seçmen sayısı 11.100, nüfus ise 15.014 kişi. Ben 5 bin 220 oy alarak muhtar seçildim.

Mahallenin asayişi şu an nasıl?

Mahalle halkı sık sık gelir, sohbet ederiz, "İyi ki bu mahalledeyiz, burada çok rahatız" diyor. Geceleri kapımız açık kalır, kimse kem gözle bakmaz, yanlış yapmaz. Biz burada bir köy gibi olmuşuz. Irkı, rengi, dili ne olursa olsun insan ayrımı yapılmaz. Bizde Amerikalı gelin de var, Ermeni de...

Belediyenin mahallenizdeki hizmetleri neler, mahalle halkı belediyeden hoşnut mu?

Mahallemizin tüm sokakları ana caddelere çıkar. Kör sokak yoktur, bütün sokakların aralarındaki mesafeler aynıdır. Mahallemizde Mustafa Kemal Ataevi, birkaç dönüm üzerinde kurulu Deniz Gezmiş, Cemevi ve Şükrü Sarıtaş parklarımız var. Başkanımız Battal İlgezdi bizim için büyük bir şans, insanlar arasında kesinlikle ayrım yapmaz. Bunun için de kim gelirse gelsin asla yerini dolduramaz. ●

Bu mahalleyi biz kurduk

Ali Haydar Turan, Mustafa Kemal diğer adıyla 1 Mayıs Mahallesi'nin kurucularından. Parsellerin belirlenmesinden, gecekondu yapımına her işe el atmış. "Biz burada gül bahçesi yaratmak istemiştik" diyor Turan. "Gençliğimizi, mücadelemizi mahalleye adadık."

SİMAY GÖZENER

1 Mayıs, şimdiki adıyla Mustafa Kemal Mahallesi Anadolu'dan göçle gelenlere kucak açmış, Tuncelilere, Sivaslılara, Erzurumlulara... Ali Haydar Turan da onlardan, hatta gecekonduların yıkılmasına direnenlerden biri. İşte Turan'ın gözünden mahallenin kuruluşunun ve dönemin gençliğinin hikâyesi:

Tuncelilisiniz. Sizi 1 Mayıs mahallesine çeken ne oldu?

Mahalleye, Kasım 1977'de yer alalım, ev yapalım diye geldim. 78'de de Halk Komitesi'ne girdim. Mahalle, buraya gecekondu yeri almak için gelenler tarafından değil, devrimci gruplar ve komite sayesinde kuruldu. Bizler de gençliğimizi, mücadelemizi 1 Mayıs Mahallesi halkına adadık.

Gecekondunuzu hemen kurabildiniz mi?

İlk geldiğimde yer almadım. Komite ile koşturuyor, ihtiyaç sahiplerine yer veriyorduk. Ben her zaman önce vatandaşın barınmasından yanaydım. Grev nedeniyle evleri yıkılan, açıkta kalan Profilo işçileri de o dönem mahallemize getirilmişti. Zaten grevden çıkmışlar, işten atılmışlar içim razı olmadı, bana verilen yeri de oradan bir arkadaşa verdim. Arkadaşım Hamido bir yer gösterip "Artık mahallede yer kalmayacak, burayı al" dedi. Birisi gelip "burası bizim" deyince orayı da bıraktım. En son zorla bir yer verdiler, evi yaptık.

1977'de 12 kişinin yaşamını yitirdiği gecekondu yıkımı yaşanmış. İstanbul'un birçok yerinde gecekondu mahallesi kurulurken neden burası hedef alındı?

Toprak işgalleri devrimciler tarafında yapıldığı için devlet buraya fazla yüklendi. Maraş Katliamı'ndan sonra, Alevilerin yaşadığı bölgelere kontrgerilla saldırıları oluyordu. Biz bu saldırıları mahalleden uzak tutmak için gece gündüz nöbet tutardık. 1 Mayıs'a polis giremezdi, gece yabancı kimseyi sokmaz ya da gelene gideceği adrese kadar refakat ederdik. ●

Gecekondu yıkımlarına polis koruması...

Halktır kardeş, küfreder

İhtiyaç sahiplerine birer göz gecekondu yapmaları için 15 adım genişlikte, 10 adım uzunlukta arsa dağıtılıyor, sınır taşla belirleniyordu. Bir gün Hamido ile komşu iki kadının kavgasına tanık olduk. Biri Hamido'nun koyduğu taşın yerini değiştirmiş, diğeri "sınırı Hamido koydu, sen niye değiştiriyorsun" diye bağırıyordu. Taşın yerini değiştiren Hamido'ya küfür etmeye başladı. Hamido bana bakıp "Halktır kardeş, küfür edebilir bir şey olmaz" dedi. Böyle bir güzellik vardı, bizler burada gül bahçesi yaratmak istemiştik. ●

ÜCRETSİZ
SU DAĞITIMI

paylaştıkça mutluyuz

Belediyemiz, 14 mahallede ihtiyaç sahibi vatandaşlarımıza, **günde 800 adet** damacana su dağıtıyor.

ATAŞEHİR BELEDİYESİ
Gelecek burada

BATTAL İLGEZDİ
Ataşehir Belediye Başkanı

ATAŞEHİR BELEDİYESİ
Gelecek burada

0216 570 5000
www.atasehir.bel.tr
facebook.com/atasehirbld
twitter.com/atasehirbld

Başımdan vuruldum ama fikirlerim ölmedi

Dilan Alp işçi babasının kucağında, 1 Mayıs alanlarında büyümüş. Hak nedir, çocuk yaşta öğrenmiş. Tam 17'sinde, babası ile kol kola gittiği 1 Mayıs'ta, polisin gaz kapsülü ile vurulmuş. Bugün Ataşehir Belediyesi'nde çalışan Alp "Orada hedef alınan ben değildim, benimle aynı düşünceye sahip olan tüm insanlardı" diyor.

Fotoğraflar: MURAT ŞİMŞEK

SİMAY GÖZENER

Üniversite sınavına hazırlanıyordu Dilan Alp, 17 yaşında çıkmaz bir sokakta vuruldu. Ne teröristliği kaldı ne de marjinalliği. Üstelik elinde herhangi bir suç aleti de yoktu, sirke şişesinden başka... Aradan dört yıl geçti. Alp'le 1 Mayıs arifesinde o gün yaşanılanları konuştuk:

1 Mayıs 2013... Taksim Meydanı gösteriler için yasaklanmıştı. Böyle bir müdahale bekliyor muydunuz?

Babam bir tekstil firmasında çalışıyordu. Firma battı ve maaşlarını alamadıkları için direnişe başladılar. Ben de işçinin, emekçinin sesine ses katmak amacıyla, 1 Mayıs kutlamalarına katılmak istedim. O sene Taksim'de toplanmanın yasak olduğu söylendi, ama böyle bir müdahaleyi kimse beklemiyordu. Babam ile birlikte alana gitmek için evden çıktık. O kendi arkadaşlarının yanına gidecekti, Tarlabaşı civarında ayrıldık.

Sonra...

Polisin yoğun müdahalesi başladı. Babam sürekli arıyordu. Çok fazla biber gazı, sokak aralarında sıkıştırma vardı. Mahalle sakinleri destek için bize limon atıyordu. Benim elimde de sirke şişesi... Müdahale ile dağıldık. Bitap bir halde çıkmaz bir sokağa sığındım, elimdeki sirke ile biber gazının etkisini gidermeye

çalışıyordum. O sırada polisin attığı gaz fişeği kafama isabet etti. Nişan alınarak vuruldum.

Son yıllarda benzer olayları fazlasıyla yaşıyoruz. Gerçekten o an doğrudan size nişan alınmış mıydı, gördünüz mü?

Çıkmaz sokaktaydım. Karşımda polisler vardı, yanlış bir şey yapmadığımı düşündüğüm için müdahale olacağı aklıma bile gelmemişti. Altı, yedi metre gibi bir mesafeden gaz fişeği bana doğru fırlatıldı.

O an ne hissettiniz?

Patlamayı hissettim. Bir anda her şey karardı.

Olaylı bir hastane süreciniz olduğunu biliyoruz...

Polisler hastanede arkadaşlarımın beni merdivenden ittiğini söyleyerek doktorları yanlış yönlendirdiler. Kafatasım parçalanmıştı, ameliyata alındım. Durumum çok kritikti, "yaşama ihtimalimin yüzde 10 olduğu, yaşarsam yüzde 90 sakat kalacağım" söylendi ve ben bunları duyuyordum. Bir sene sonra da ikinci beyin ameliyatımı oldum.

Şu an gayet sağlıklı görünüyorsunuz, herhangi bir şikâyetiniz var mı?

Şimdi gayet iyiyim. Hayatıma

Dilan Alp

kaldığım yerden devam ediyorum. Sonraki sene üniversite sınavına girdim. Şu an Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi son sınıf öğrencisiyim.

Dönemin valisinin sizin hakkınızdaki açıklamaları da çok tartışıldı. Hatta sonrasında hukuki bir süreç yaşandı.

Vali, kendilerini aklamak için karalama kampanyası başlattı. Kamuoyu önünde ismimi vererek terörist, marjinal örgüt üyesi olduğumu söyledi. Elimdeki sirke şişesine "molotof" dedi. Bu söylemlerinden dolayı hukuki süreç başlattık ve kazandık. İtiraz ettiler, şuan dava temyizde.

Valinin karalama kampanyası işe yaradı mı?

"Keşke gitmeseydin, ne işin vardı, bir daha gitme" diyenler oldu. Sosyal medya üzerinden çok ağır tepkiler geldi. İnsanlar buradaki asıl meseleyi göremiyor. Önemli olan gidip gitmemek değil, orada hedef alınan ben değildim, benimle aynı düşünceye sahip olan tüm insanlardı. 1 Mayıs'ı kutlayan herkes örgüt üyesidir diye bir algı yaratılmak istendi, ama ben bir sonraki sene de meydanlardaydım. Şiddetle insanları sindirmeye çalışmalarının başarısız olduğunu göstermek için tekrar tekrar katılacağım. Orada benim fiziken yaralanmam, düşüncelerimi yok etmez. Onları öldüremediler.

Yaşadıklarınız karşısında ailenizin tutumu nasıldı?

Gözlerimi açıp babam ve annemi ilk gördüğümde onlar olduğuna inanamadım. Çok kötü görünüyorlardı. Onların desteği benim en büyük gücüm oldu. Her zaman benimle gurur duyduklarını söylediler. ●

BENİ BIRAKIN YARIN SINAVIM VAR!

O dönem hastanede, sosyal medyada ya da kalben binlerce destekçiniz de vardı, farkında mıydınız?

Tomografiye götürülmek için odadan sedye ile çıkardılar. İnanılmaz bir kalabalıkla karşılaştım. Herkes bana bakıyor, kimisi ağlıyor, kimisi moral vermek için bağırıyor... Çok şaşırdım. Ben o gün, toplumsal açıdan ne kadar duyarlı insanlara sahip olduğumuzu anladım. Çok ağır ve inanılmaz zor bir süreçti. Valinin söylemlerinden tutun, diğer insanların tepkileri, sosyal medyadaki alçakça yorumlar beni çok üzdü. Buna rağmen hiç bir zaman konuya "neden ben, niye benim başıma geldi" diye bakmadım. O insanların verdiği moral benim için çok önemliydi.

Hayati tehlikeniz vardı, günlerce komada kaldınız. Umutsuzluğa düştüğünüz bir an oldu mu?

Asla. Ameliyata giderken "beni bırakın, yarın biyoloji sınavım var" demek istedim, ama kendimi ifade edemiyordum. Hatta ben söylediğimi zannediyorum ama sadece düşünüyormuşum, tepki veremiyordum.

Hepimizin içini acıtan, vurulma anınıza ait görüntüleri izleme cesaretiniz oldu mu?

Evet, hastanede izledim. Çok öfkelendim. Çok acı ve utanılacak bir olay. O zaman 1 Mayıs'ın yasaklanma gerekçesi Taksim Meydanı'ndaki inşaat alanından insanların zarara görmemesi gerekçe gösterilmişti. Asıl zararın kendilerinden gelmesi de büyük ironi. ●

Siz Kıymet Kocamış'ı hiç tanımadınız, çünkü...

Kadriye Kocamış, ailesinin bildiği, nüfustaki ismiyle Kıymet Kocamış 1 Mayıs 1977'de Kazancılar Yokuşu'nda yaşamını yitirdi. O 1 Mayıs tarihe "Kanlı 1 Mayıs" olarak geçti ama Kıymet 36 kişi arasında bir rakam olarak kaldı. Ta ki beş yıl öncesine kadar. Şimdi Bozcaadalılar ve işçiler bayramlarını kutlarken Kıymet'i de hatırlıyorlar.

ELİF SU

Tam 40 yıl önceydi. Taksim Meydanı o güne kadar görmediği bir kalabalığı ağırlıyordu. İşçilerin zincirlerinden kurtuluşunu simgeleyen afiş AKM'nin duvarına asılmış, altında farklı sendikalardan işçiler flama ve pankartlarıyla toplanmıştı. Kimilerine göre 400 bin, kimilerine göre 500 bin kişi vardı, kimilerine göre de daha fazlası. Ama katılım öylesine büyüktü ki, işçi kortejlerinin alana ulaşması akşamı bulmuş, DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler ancak yedide kürsüye çıkabilmişti. Türkler'in konuşmasının sonlarına doğru silah sesleri duyuldu, Marmara Etap'tan, Sular İdaresi'nin üzerinden işçiler hedef alınmış, ateş ediliyordu.

Panik büyüktü, üstelik polis de panzerlerle alanlara girmişti. Kalabalık Kazancı Yokuşu'na yöneldi... Sonra...

Sonrası kırk yıldır kapanmayan bir yaraydı. Çünkü ne suçlular bulunmuş, ne de adil bir yargılama yapılmıştı. Bütün parmaklar kontrgerillayı işaret ediyordu, ama bu, 36 kişinin ölümüyle sonuçlanan katliamın davasının zaman aşımına uğrayarak düşmesini engelleyemedi. Çünkü her dönemde "derin devlet" tarihin pek çok sayfası gibi bu sayfasını da karaladı.

1 Mayıs Mitinginde can veren güzel hemşireyi Bozcaadalılar unutamıyor

Bozcaada yasa büründü...

Oysa hem kamuoyunun hem de yaşamının yitirenlerin vicdanı o gün yaşananları bağışlamadı. Onlardan biri de Nimet Kocamış. Çünkü o gün Kazancı Yokuşu'nda kız kardeşi, dört aylık hamile, hemşire Kıymet'i kaybetti. O günden sonra da onun için hayat asla eski renklerini korumadı, koruyamadı.

Kıymet Kocamış ailesinin üç kızının en küçüğüydü. 8 Şubat 1952'de doğmuş, ablaları Nimet ve İsmet'le birlikte büyümüştü.

Kıymet Kocamış'ın mezar taşında bir fotoğrafı, bir de 1 Mayıs 1977'yi simgeleyen afişin kopyası var. Her 1 Mayıs'ta yıllarca mezarını sadece iki kişi ziyaret etmişti, ablası ve arkadaşı. Şimdi işçiler de Kıymet'in yanında...

Hayatına yön verecek ilkeleri demokrat bir yapıya sahip ailesinden edinmişti, paylaşım, anlayış ve adalet. Haksızlıklara dayanamıyor, ister evde, ister sokakta, okulda karşı çıkıyordu. Gözü okumaktaydı, meslek lisesinin hemşirelik bölümünde okumuş, diplomasını alıp çalışmaya başlamıştı. 1976'da bir subayla evlenmiş, soyadına Duman'ı eklemiş ve rotasını onunla sola çevirmişti. 1977 1 Mayıs'ına da eşiyle birlikte katılmıştı Kıymet (Kayıtlarda Kadriye Kocamış Duman olarak geçiyor, ama nüfus cüzdanında yazan ismi Kıymet).

"ŞİMDİ MUTLU OLMUŞTUR"

Katliamın ardından İstanbul karışmıştı, herkes yakınlarının akıbeti peşinde koşturuyor, gözaltılar birbirini izliyordu. Kocamış ailesi zorla da olsa kızlarının cesedine ulaşıp Bozcaada'ya taşıdı ve sessizce toprağa verdi. Ailenin üzerine kocaman, kara bir bulut çökmüştü, hepsi kendi acısına gömülmüş, yasını dış dünyadan uzak yaşıyordu.

Nimet her 1 Mayıs'a kız kardeşinin mezarının başında katılıyordu, yanında da Kıymet'in okul arkadaşı Şükran. Ta ki 2010 yılına kadar.

O yıl, yeni Bozcaadalı Azize Karabıyık Kıymet'in mezarının adada olduğunu öğrendi. Nimet'le arkadaşlık kurdu ve Kıymet'in hikâyesini bir de ondan dinledi. Önce ortaklaşa mezarı yapıldı Kıymet'in. Mezar taşını ressam Cemil Onay çizdi, seramikçi Nur Sütçü işçiliğini yaptı, bir inşaat şirketi de mezar için gerekli malzemeyi ve işçiliği sağladı. Artık Kıymet görünür hale gelmişti. Bir yıl sonra ailesinden birkaç kişi de dahil, on beş kişi mezarı başında buluştu. O on beş kişi 2013'te DİSK'in Çanakkale temsilciliğinden işçilerin katılımıyla 150-170 kişi oldu. Kalabalığı ve coşkuyu izleyen Nimet'in ağzından "Kardeşim" sözleri döküldü "Şimdi mutlu olmuştur."

Nimet'in kardeşi adına yaşadığı mutluluğu Bozcaada Belediye Başkanı Akan Can Yılmaz'ın ailenin yaşadığı sokağa Kıymet Kocamış adını vermesiyle arttı. Artık her 1 Mayıs'ta Bozcadalılar feribotla gelen DİSK işçilerini karşılıyor, ada sokaklarında Enternasyonal marşıyla dolaşıyor, mezarlığa gidiyor ve sözlerini, marşlarını bir de Kıymet'e söylüyordu. Bununla kalmıyor, Belediye Başkanı Yılmaz, belediye işçilerinin bağlı olduğu sendikayla toplu sözleşmeyi de o gün imzalıyordu.

Çünkü 1 Mayıs işçilerindi, 1 Mayıs Kıymet'indi, Azize'nindi, Nimet'indi, bütün Bozcaadalılarındı ve vicdanları bugün de 1 Mayıs 1977'nin sorumlularını, uygulayıcılarını yargılıyordu. ●

BİR TÜRKÜ AVCISI

Kendinize biraz zaman ayırın ve internetten, Muharrem Akkuş'un sesinden "Kırmızı gül demet demet" türküsünü dinleyin. O kederli, ama bir o kadar duru ses kulaklarınızdan hiç silinmeyecek. Bu türkünün de, Müzeyyen Senar ile Zeki Müren'in sesinden dinlemeye alıştığımız "Eledim Eledim"in de derleyicisi Akkuş. Erzurum yöresinden sayısız türkü derleyen sanatçı 60. sanat yılını doldurdu.

BERAT GÜNÇIKAN

Yaşı ellinin üzerinde olanlar, yani radyoyla büyüyenler için tanıdık bir isimdir Muharrem Akkuş. Türkü programları başladığında, Erzurum yöresinden okuduğu türküler, kederli, ama duru sesi ile yerleşmiştir belleklere. Sadece yorumcu değil, derleyicidir de. "Kırmızı gül demet demet", "Eledim eledim, höllük eledim", "Kağızmana ısmarladım nar gele", "Yaylalar", "Bala sarhoş" türkülerinin derlenmesinde onun imzası vardır. Geçen ay Zübeyde Hanım Öğretmenevi Konferans Salonu'nda, İzzet Altınmeşe, Ender Balkır, Hüseyin Turan gibi sanatçıların katıldığı bir toplantıyla 60. sanat yılı kutlanan Akkuş'la yaşamını ve türküleri konuştuk:

Fotoğraflar: MURAT ŞİMŞEK

Geçen ay 60. sanat yılınızı kutladınız. 60 yıl denildiğinde aklınıza ilk ne geliyor?

İstanbul'a gelip Nida ve Neriman Altındağ Tüfekçi ile tanışmam.

Türkü dünyasının iki güçlü ismi, iki hoca... Tanışmanıza ne vesile oldu?

Erzurum'da hem radyoda okuyor hem terzilik yapıyordum. Kumaş almaya İstanbul'a gelmiş, askerlik arkadaşlarımla buluşmuştum. Onlar Nida Bey'in dershanesinde talebeydi. Akşam derse giderken "Seni Nida Bey'le tanıştıralım" deyip beni de yanlarına aldılar. Tanıştık. Dersten sonra beni dinlemek istedi, "Bize ne okuyacaksın Dadaş Bey" diye sordu. "Kırmızı gül demet demet"i okuyacağımı söyleyince, kendine has tavrıyla "Efendimmmm" dedi. Derlediğim 15-16 türküyü okudum, hiçbirini duymamıştı, ama özellikle "Kırmızı Gül" aldı götürdü onu.

Kırmızı Gül, çok bilinen ve sevilen bir türkü.

Evet, ama Nida Bey de ilk kez benden duydu bu türküyü. Ders verdiği Aksaray Müzik Cemiyeti Cağaloğlu'ndaydı, Nişantaşı'nda oturuyordu. Ben de Şişli'de amcamın yanında kalıyordum. Nişantaşı'na kadar beraber gittik. Yol boyunca bana tekrar tekrar Kırmızı Gül'ü okuttu. Bittikçe "Oğlum baştan al" diyordu. O akşam evine de gittik, türküyü bir de Neriman Hanım'a okudum. O gün benim İstanbul Radyosu'na gelmeme sebep olan gündür.

Ne zaman, nasıl derlediniz Kırmızı Gül'ü?

16-17 yaşlarında müziğe hevesliydim, bizden büyüklerin meşklerine katılır, bir kenarda oturup dinlerdim. Böyle bir toplantıda bu türküyü okudular. Daha önce hiç duymamıştım. Bir kez dinledim, eve gidene kadar da mırıldandım ve türkü bende kaldı.

Araştırdınız mı, türkünün hikâyesi neymiş?

Araştırdım. Bir annenin tek çocuğu Birinci Dünya Harbi sırasında Ruslara esir düşmüş. Cumhuriyetin ilanından sonra mübadele yapılmış, esirler dönmeye başlamış. Anne elinde güller, garda kafileleri beklemiş, oğlu son trenden de inmeyince bu türküyü yakmış.

Muharrem Akkuş, türkülerini artık sadece kendisine söylüyor.

"Eledim eledim", türküsünün derlemesi de size ait. Sözleri benzer bir hikâyeyi anlatıyor.

Evet, bu türkü de aynı dönemde yakılmış.

Türküye heves etmenizin kaynağı ne?

Evimizde rahmetli annemin babasının gramofonu vardı. Eski sanatçıların, Zaralı Halil'i, Diyarbakırlı Celal'in, Hafız Burhan'ın, Ahmet Üstün'ün, Hafız Nadir'in, Müzeyyen Senar'ın, Perihan Altındağ Sözer'in plaklarını dinlerdik. 5-6 yaşlarımda sesimin güzel olduğu anlaşıldı. Rahmetli anneannem terziydi, dikiş dikerken "Oğlum bir türkü söyle" demişti, ben de utancımdan dikiş makinesinin arkasına saklanarak "Yad eller aldı beni, taşlara çaldı beni" şarkısını söylemiştim.

Evde sesi güzel olan başkaları var mıydı?

Annemin de sesi çok güzeldi. Çok türkü bilir, yalnız olduğumuzda sürekli söylerdi. Ondan da türküler kaldı bana.

Eğitim aldınız mı?

İlkokulu bitirdiğimde zatürreye yakalandım. Derslerim iyi olmasına rağmen sınıfta kalınca çok üzüldüm. Babam bunu görünce, "Ne üzülüyorsun? Profesör mü olacaksın, okumayı yazmayı öğrendin işte, yeter" dedi "Seni bir mesleğe koyayım, sanat sahibi yapayım." Önce bir soba imalatçısının yanına verdi. İsli, paslı, tangur tungur bir işti, benim ruhuma göre değildi. Altı ay sonra isyan bayrağını açtım. Babam bu kez "Peki, ne yapmak istiyorsun" diye sordu. "Terzilik" dedim.

Neden başka bir meslek değil de, terzilik?

O zamanlar terzilik makbul ve muteber bir meslekti. Temiz bir işti. 12 yaşımda bir erkek terzisinin yanında çırak olarak çalışmaya başladım.

Müzik ne oldu peki?

Mahalleden, terzilikten arkadaşlarım Erzurum Barı (yöresel halk oyunu) öğrenmek için Erzurum Halk Oyunları ve Türküleri Derneği'ne gidiyorlardı. Derneğin bir de halk korosu olduğunu söylediler. 15 yaşımda annemin, babamın iznini almadan o koroya girdim. Bir buçuk yıl sonra babam öğrendi, annem aracılığıyla haber gönderdi: "Söyle bir daha duymayayım, bırakın bu işleri." Gitmeyeceğimi söyledim, ama vazgeçmedim. Sıra konser vermeye geldiğinde anneme iki davetiye verip, "Gelin, beni dinleyin" dedim. İki solo vardı, şanslı günümdeymişim, en çok alkışı ben aldım. Sesler durulduğunda, birinin alkışlamaya devam ettiğini duydum. O babamdı.

Bu alkış izin manasına mı geliyordu?

Evet, sonra karışmadı. 1960 ihtilalinden sonra Artvin'e, Kars'a, Bingöl'e kadar frekansı olan Erzurum bölge radyosu açıldı. Her hafta bir saat canlı yayın yapmaya başladık. Küçücük bir stüdyomuz vardı, müdürümüz hem ses alır, hem ➦

Muharrem Akkuş'a göre, türküler türkü gibi söylenmeli...

Kırmızı telefon

Radyo 1980'e kadar olan darbelerin bildiri merkeziydi. Siz hiç askerlerin radyoya gelmesine rastladınız mı?

Hayır, ama radyoda 15-20 günde bir gece nöbetçi olurduk. Bir yatak, bir de Genelkurmay'a bağlı kırmızı telefon vardı. Kırmızı telefon darbe, baskın gibi acil durumlar içindi, haberleşmede kullanılmazdı.

Askerlikle özdeş tutulan "Yaylalar" türküsü de sizin... O da askerin gazabına uğradı.

Yaylalar, Afrika'ya kadar giden, Rus Kızıl Ordusu'nun da söylediği, sadece Türkiye'de değil başka ülkelerde de askeri eğitimde kullanılan dünya çapındaki bir türkü. Gaziantep Belediye Başkanı Fatma Şahin dönemin Genelkurmay Başkanı'na başvurarak türkünün içinde "ahlaka mugayir" sözler olduğunu söyledi ve yasaklanmasını istedi. Genelkurmay da bu isteğe uydu. Yasak bir çözüm değil, şimdi asker de vatandaş da türküyü içinden söylüyor. ●

➥ yayını yapardı. Erzurum radyosunda ilk solo söyleyen de bendim.

Bir enstrüman da çalıyor muydunuz?

Her sanatçı en azından saz çalar. Çünkü eseri derlerken, nota yazarken bu gerekir...

Radyo başlayınca terzilik bitti mi?

Yok. Radyodan çok az para alıyor, ama çok keyif duyuyordum. 1963'te kendi dükkânımı açtım, bir yıl sonra İstanbul'a geldim, 83 yılına kadar da mesleğimi sürdürdüm.

Sizi İstanbul'a çeken neydi?

Nida Bey'le tanıştığımda benden misafir sanatçı olarak dört türkülük bant almış, "Dadaş, seni buraya alalım mı, bizimle çalışır mısın" diye sormuştu. Ben de şeref duyacağımı söylemiştim. Üç ay sonra yine kumaş almaya İstanbul'a gelince, bir de plak yapmışlardı. Tekliflerinde kararlıydılar, İstanbul'da çalışmamı istiyorlardı. Ben de babamın karşı çıkmasına rağmen geldim. Ben ailenin tek çocuğuyum, altı ay sonra babamla annem de İstanbul'a taşındılar.

İstanbul zor şehir, sadece müzik sizi ayakta tutmaya yetti mi?

Gelir gelmez Şişli'de, amcamın evinin garajında dükkân açtım. Radyo binası da yakındı zaten, yürüyerek gidip geliyordum.

Demek sözlerini tutup sizi İstanbul Radyosu'na aldılar.

Önce İstanbul Belediye Konservatuarı'nın icra kadrosuna alındım, sonra radyoya. Yücel Paşmakçı, Adnan Ataman hocalarımdı.

Radyoda sanatçılar arasında rekabet var mıydı, nasıl başa çıkıyordunuz?

Bizde sanatçı rekabeti, güzel türkü bulmak, onu meşhur etmek, o türküyle özdeşleşmektir. Ben o açıdan çok rahattım, çünkü çok türküm vardı. Erzurum'dan 25-30 türküyle gelmiştim, hemşerilerim de yeni bir türkü keşfettiklerinde "Abi bu türkü senin ağzına çok yakışır, sen oku" diye bana getiriyorlardı. Güzel bir türküyse okuyordum.

Diğer sanatçılar derlediğiniz türküleri söylemek için izin mi alıyorlardı?

Bir türkü radyonun repertuvarına girdikten sonra herkes okuyabilir, ama İstanbul radyosunda Nida Bey'in koyduğu kural vardı. Herkes

kendi getirdiği, derlediği ya da Nida Bey'in "senin ağzına yakışıyor" dediği türküleri okumak zorundaydı.

Bu, rekabeti önlemek için alınmış bir karar mıydı?

Hayır, türkünün karakterinin bozulmaması, dejenere olmaması içindi. Benim yöremden gelen bir türküyü bana verirdi, Karadeniz'den geleni Ümit Tokcan'a, Sivas'tan geleni Ömer Şan'a... Bu, başka radyolarda olmayan bir uygulamaydı, o yüzden İstanbul Radyosu'nun kalitesi uzun zaman bozulmadı.

Türkülerin popüler müziğin içine yedirilmesi hakkında ne düşünüyorsunuz, bu türküleri dinleyebiliyor musunuz?

Pop sanatçıları söyleyince ister istemez türküler deforme oluyor. Ben onaylamıyorum, türkü, türkü gibi okunmalı, ama bundan da kaçınılamıyor. Yasaklayıcı bir merci, bir dernek yok. Mesela rahmetli Barış Manço benim "Kağızman'a ısmarladım" türkümü, Müzeyyen Senar ile Zeki Müren "Eledim Eledim" türkümü okumuştu. Manço'nun çok otantik, Senar ile Müren'in de çok güzel okuduklarını söyleyebilirim.

Gazinolarda sahneye çıktınız mı?

Hayır, o zamanlar bize yasaktı. Turgut Özal Cumhurbaşkanı olana kadar da yasak sürdü.

Akkuş, 60. sanat yılında plaketini Başkan Battal İlgezdi ve yeğeni CHP İstanbul Milletvekili ve PM Üyesi Gamze Akkuş İlgezdi'den aldı.

Terzilikle, radyo sanatçılığı kaç yılına kadar paralel gitti?

1982'de terziliği bıraktım, 1999'da da radyodan emekli oldum.

İki işin arasında evlenmeye fırsat bulabildiniz mi?

İstanbul'a geldiğimde evliydim. Bu evliliğimden üç oğlum bir kızım oldu. İkinci bir beraberlik yaptım, ondan da bir oğlum var. İki numaralı oğlumu 19 ay önce akciğer yetmezliğinden kaybettim.

Başınız sağ olsun. Çocuklardan müzik ile ilgilenen oldu mu?

Olmadı, ama amcamın neredeyse bütün çocukları profesyonel ya da amatör müzikle ilgileniyor. Nilgün Akkuş konservatuar mezunu, TRT'de program yapıyor. Oğlu Hünkar Akkuş dişçi, ama çok güzel bağlama çalıp söylüyor... Hepinizin yakından tanıdığı CHP İstanbul Milletvekili ve PM Üyesi Gamze Akkuş İlgezdi diş hekimliğinin yanı sıra albüm de yapmış donanımlı bir sanatçıdır.

Hâlâ müzikle ilgileniyor, türkü avcılığı yapıyor musunuz?

17 yıldır Alanya'da yaşıyorum. Güçlü bir folkloru yok, iki üç tane türküsü var, o kadar. Bir dershane açtım, altı yedi yıl çalıştım. İnsanlar haftada üç beş gün hayatlarına renk katmak için gelirlerdi, ama istikrar yoktu. Bir grup bulup bir süre onları çalıştırdım, yerel televizyonda da 6-7 ay program yaptım.

Kaç plakla müzik hayatını kapattınız?

Galiba 12-13 tane. Arşivim yok, çünkü böyle bir hevesim olmadı.

Peki, şimdi türkü söylemek istediğinizde ne yapıyorsunuz?

İçimden, kendime söylüyorum. Bazen herhangi bir olaya karşı ya da bir durumda dilime bir türkü dolanır, gün boyunca, yatana kadar devamlı içimde söylerim onu. ●

Muharrem Akkuş, amcası Dursun ve yengesi Remziye Akkuş'la.

Huzurlu ve güvenli parklar için mobil park polisi

Bir parktasınız, çocuğunuz oyun oynuyor, siz kitap okuyor ya da diğer ebeveynlerle sohbet ediyorsunuz. Ama gözünüz hep çocuğunuzda, çünkü parkta kendinizi ve onu ne kadar güvende hissedebileceğinizi kestiremiyorsunuz. İstanbul Emniyet Müdürlüğü işte sizin bu tedirginliğinizi gidermek için belediyeler ile ortak "Mobil Park Polisi Projesi"ni geliştirdi. Proje uyarınca parklar gün boyu gözetim altında tutuluyor, olası huzursuzluklar başlamadan önleniyor.

Fotoğraflar: MURAT ŞİMŞEK

SİMAY GÖZENER

Kentlerde tek soluklanabildiğimiz alan olarak elimizde bir parklar var. Peki, özellikle kadınlar ve çocuklar için hem oyalanma, hem dinlenme hem de sosyalleşme alanı parklara rahatlıkla gidebiliyor, tadımız kaçırılmadan saatler geçirebiliyor muyuz? Bu soruya tek çırpıda "evet" yanıtını vermek zor, ama İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü'nün belediyelerle ortak yürüttüğü Mobil Park Polisi Projesi içimize su serpiyor. Bir yılı aşkın süredir Ataşehir proje ekibinde yer alan polis memuru K.A.'dan hem projeyi hem de Ataşehir'in parklarını dinliyoruz:

Mobil Park Polisi Projesine neden ihtiyaç duyuldu, parklarımız tekinsiz miydi?

Vatandaşlarımızın dinlenip, rahatça sporunu yapabileceği ya da çocuklarını oynatabilecekleri parklarımız; serseri, sarhoş ve hoş olmayan davranışlarda bulunan şahısların yuvası haline dönüşmüş, mahalle sakinleri tarafından kullanılamaz hale gelmişti. Parklarımızın denetimden uzak kaldığını tespit eden İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü bu projeyi

geliştirdi. Halkın tedirgin olmadan parklardan yararlanmasını sağlamak amacıyla hazırlanan proje, geçen sene Mart ayında uygulanmaya koyuldu.

Çalışmalarınızda parklarda hangi suçların yoğun olduğunu tespit ettiniz?

Proje ilk başladığında 15 gün parkların analizini yaptık. Narkotik, alkol tüketimi, taciz, hırsızlık, gasp, ateş yakma gibi başlıkları tespit ettik. Aydınlatma ve bilinçsiz ağaç dikiminden kaynaklı olarak parklarımız madde kullanımı ve ticaretinin yapıldığı, ayrıca uyuşturucu maddelerin zulalandığı yerler olarak kullanılıyordu. Suç işleyen insanlar özellikle kıyıda köşede kalmış parkları tercih ediyordu.

Bu projede belediyeler, emniyet ile işbirliği halinde çalışıyor. Peki, belediyelerin projedeki rolü nedir?

Parklar belediyelere ait olduğundan, projeden ayrı tutulamazdı. Parklarla ilgili yaptığımız analizleri belediyeler ile paylaşıyoruz, bunun sonucunda da ortak bir yol haritası çiziyoruz. Bizim gündüz ve akşam olmak üzere görev yapan iki ekibimiz mevcut. Her bir ekipte üç polis memuru, bir de belediye zabıta memuru yer alıyor. Ayrıca araç ve yakıt ihtiyacımızı belediyeden karşılıyoruz. Bunun dışında belediye bize lojistik ve malzeme temini konusunda destek sağlıyor. Bu konuda Ataşehir Belediyesi'nden oldukça memnunuz. Park ve ➦

POLİS MEMURU E.A.

Biz projeye başladığımızda hemen asayiş olayına girmedik. Işıklandırmalarda eksiklikler, duvarlarda yazılama, yıkık dökük malzemeler vardı, onların sorunsuz hale getirilmesini sağladık. Mesela kırılmış bir salıncak çocuğa zarar verebilirdi, bunu belediyeye bildirdik. En sorunlu parkımız Kayışdağı Parkı'ydı, şu an orası yeniden yapılıyor, sorunlar orada da ortadan kalktı. Ayrıca bizim parklarda sıkça karşılaştığımız bir diğer sorun da okuldan kaçan çocuklar. Onlarla konuşuyor ya da bir dertleri varsa dinliyoruz. Eğer suça meyilli ise önce okullarına, sonra da ailelerine bilgi veriyoruz. İstedikleri yere götürüp tutanak karşılığında teslim ediyoruz. Şimdiye kadar 34 öğrenci için tutanak tuttuk. Gençler bizim için önemli, onlar bizim geleceğimiz. ●

Çocuklara üzülüyorum

Dört kişilik ekipte yer alan kadın polis Ç.K. projenin başladığı ilk günlerde, parklarda denetimin olduğunu henüz kimse bilmezken görevin kendini ürküttüğünü ifade ediyor. Bir yıl önce yaşanan adli olayların fazlalığından bahseden Ç.K. sözlerine şöyle devam ediyor: "Bir gün, iki gencin bonzai kullanıp, parkta yattığını gördük. Uyandırmak için yanlarına gittiğimizde o kadar aciz ve perişan görünüyorlardı ki çok üzüldüm. Erkek polis memuru arkadaşlarım deneyimli olduklarından rahatlardı, ben çok duygulandım. Suça eğilimli ya da uyuşturucu madde kullanan çocuklar için hele bir de yaşı küçükse çok üzülüyorum. Artık bu proje ile birlikte anneler ve çocukları parklara daha rahat geliyor. Bir anne olarak, parkların daha güvenli olması beni de çok mutlu ediyor." ●

➥ Bahçeler Müdürlüğü'ne iletilen raporlarımıza ve isteklerimize oldukça hızlı geri dönüş alıyoruz.

Parkların güvenliğini tehdit eden suçlar genel olarak hangileri?

Parkların güvenliği için dayandığımız iki kanun var: Biri Türk Ceza Kanunu, diğeri de Kabahatler Kanunu. Türk Ceza Kanunu'na narkotik, hırsızlık, gasp, kapkaç ya da aranan şahıslar gibi adli işlem gerektiren olaylar; Kabahatler Kanunu'na ise dilencilik, alkol, gürültü ve çevreyi kirletme gibi idari işlem gerektiren olaylar giriyor. İdari işlemler yargıya intikal etmiyor, şahsa para cezası olarak dönüyor. Parklardaki idari işlem gerektiren suçlar belediyeleri de ilgilendirdiğinden halkın huzuru ve refahı için bu ortak çalışmayı sürdürüyoruz.

Bir yıl içerisinde Ataşehir'in parklarında uygulanan adli ve idari işlem sayısını öğrenebilir miyiz?

Bu süreçte Ataşehir'de yaptığımız adli işlem sayısı 376, idari işlem sayısı ise 107.

Peki, bir günde ortalama kaç park kontrolü yapılıyor?

Günde yaklaşık olarak 40 parkı kontrol ediyoruz. Bunun yanında da ortalama 80 kişinin GBT kontrolü yapılıyor.

Mobil Park Polis ekiplerini tüm gün parklarda görmek mümkün mü?

Gece ve gündüz olmak üzere iki ekip halinde çalışıyoruz. Gündüz ekibi 09.00-17.00, akşam ekibi ise 17.00-01.00 saatleri arasında görev yapıyor. 01.00-09.00 saatleri arasında ise 155'e gelen ihbarlar resmi ekiplerimiz tarafından değerlendiriliyor.

Proje şu an İstanbul'un hangi ilçelerinde uygulanıyor?

Proje ilk olarak altı ilçede uygulanmaya başlandı, bunlardan biri de Ataşehir'di. Olumlu geri

Zabıta Memuru Ebubekir Tanrıkulu

Bu, bizim emniyetle müşterek çalıştığımız bir proje. Parklarda bir polisi, bir de belediyeyi ilgilendiren konular var. Zabıta park içerisinde seyyar satıcı var mı, parka zarar verilmiş mi, ateş yakılmış mı ya da temizlik ile ilgili bir aksaklık var mı gibi konulara bakıp, idari yaptırımlar uygulayabiliyor. Mesela az önce bir hanımefendi parkta kum havuzunun eksik olduğunu belirtti. Eksikliği, Park ve Bahçeler Müdürlüğü'müze iletip, talebin yerine getirilmesini sağlayacağız. ●

dönüşlerden dolayı şu an 39 ilçede mobil park polisi uygulaması yapılmakta.

Şu an bulunduğumuz Ataşehir Park'ında da asayiş ile ilgili sorunlar yaşanıyor muydu? Burada da güvenlik için düzenlemeye ihtiyaç duyuldu mu?

Parka ilk geldiğimizde aydınlatma yoktu, kavak ağaçları çok yoğundu, üç metre ötesi görünmüyordu. Ağaçlık alan zula yerleri ile doluydu. Ataşehir Belediyesi Park ve Bahçeler Müdürlüğü ve parktaki işletmeciyle görüşüp "ne yapabiliriz" diye fikir alışverişinde bulunduk. Ağaçların ve zula yerlerinin temizlenmesi ile ilgili raporlarımızı hazırladık ve sonuç mükemmel oldu. Özellikle Atatürk Mahallesi gibi nezih yerler, suç işlemek isteyenler için uygun alanlardır. Bu parkta ilk çalışmaya başladığımızda, motosikletli şüpheli şahısların olduğunu gördük. Bu arada parklara motosiklet ile girmek de yasak. Motorlu iki şahıs uyuşturucu madde alışveriş yapacakken biri bizi fark etti ve kaçtı, diğerini yakaladık. Yakalanan şahsın üstünden yüklü miktarda bonzai denen narkotik madde çıktı. Sonra motosiklet ile geldiği bölgeye gittik, ağaçlıklı alanın hemen arka tarafında zula yerlerinin olduğunu tespit ettik ve transfer için bir miktar madde bıraktığını gördük. Şahsı gerekli işlemler için yargıya sevk ettik. Belediye ile ortaklaşa yapmış olduğumuz çalışmalar sonucunda parkta şu an buna benzer bir tehlike yok.

Bu proje ile birlikte artık Ataşehir'in parkları güvenlidir, diyebilir miyiz?

Kesinlikle, parklarımız halkın yararlanıp, sporunu yapabileceği şekilde güvenli, temiz ve huzurlu diyebiliriz. Dünyanın şu an en büyük sorunu güvenlik. Bütün yatırımlar bunun üzerine yapılıyor. Üst düzey güvenlik ile korunan yerlerde dahi zaman zaman sorunların yaşandığı aşikâr. Bizler de bunun bilinciyle hareket ederek Ataşehir ilçemizde bulunan park kontrollerini artırarak bu durumu en aza indirme çabası içerisindeyiz. ●

Yüz güldüren yemeklerin aşçısı

Hergün 1300 kişinin midesine hitap etmek zordur. Çorbası, ana yemeği, zeytinyağlısı, tatlısı... Ataşehir Belediyesi'nin mutfağında, lezzetli yemeklerinin yanı sıra tüm personeli güler yüzü ile karşılayan bir başaşçı var: Erdem Öztürk. Aşçılığı gemilerde çalışırken meslek edinen Öztürk "Güzel olanı herkes sever ve yer, önemli olan sevilmeyeni güzel yapıp yedirmek" diyor.

LEYLA ÖZ

Erdem Öztürk Ataşehir Belediyesi'nin iki başaşçısından biri. Bu mesleğe onu tesadüfler taşımış, ama yaptığı işi sevmeyi öğrenmiş. İşin gerçeği aşçılık da sevilmeden yapılamayacak mesleklerden, hele de her gün 1300 kişinin karnını doyuruyorsanız... Öztürk'le hem kısa, ama renkli yaşamını, hem de mesleğinin ayrıntılarını konuştuk:

Başaşçı Erdem Öztürk kim?

1973 Tokat, Artova doğumluyum. Beş kardeşiz. Çiftçi bir babanın en küçük oğluyum.

Aşçılık günümüzün popüler mesleklerinden, siz mesleğe başladığınızda da öyle miydi?

O zamanlar bu kadar popüler bir meslek değildi. Ben ilkokulu bitirdikten sonra ortaokulu dışarıdan okudum. Başka hayallerim vardı. Futbolcu olmak istiyordum. Kar kış dinlemez, tipi de olsa karşı köye gider, o maçı yapardım. Ama kısmet değilmiş.

Hayallerinizde olmadığına göre anlaşılan aşçılığınız bir tesadüf...

96 yılında abimlerin yanına İstanbul'a geldim. O dönem Avrupa'da yaşayan akrabalarım vardı, sanırım onlara hevesleniyordum. İtalya'da restoranda çalışan arkadaşlarımın yanına gidip çalışmak, Avrupalı olmak istiyordum. O sebeple yurtdışına giden ticari gemilere iş başvurusunda bulundum. Amacım İtalya'ya gitmek, orada da gemiden kaçmaktı.

Başarabildiniz mi?

Yunanistan, Rusya, Gürcistan gibi Türkiye'nin komşu ülkelerini dolaştık durduk. Gemi hiç İtalya'ya gitmedi. O sırada annemin rahatsızlandığı haberi geldi, gemiden ayrılmak durumunda kaldım. Şanssızlık ki, ben ayrıldım, gemi İtalya'ya gitti.

Sonrasında hiç İtalya'ya gitme fırsatınız oldu mu?

İşim, kalacak yerim hazırdı. Belki şu an iyi bir pizza ustası olacaktım. Hiç gidemedim, içimde kaldı.

Gemilerde çalışmak size neler öğretti?

Gemi adeta askeriye gibidir, insana çok şey katar. Hem çalışıyorsun hem de dünyayı geziyorsun, bundan güzel ne olabilir ki? Tek sıkıntısı o bitmek tükenmek bilmeyen dalgalar. Gemi, zorluklara karşı mücadele etmeyi, dalgalarla öğretti.

Aşçılığı da mı gemiler öğretti?

Gemilerde çalışmaya kamarot olarak başlamıştım. Bizim aşçıbaşını sürekli deniz tutardı. Limandan ayrılır ayrılmaz gider yatar, bütün iş bana kalırdı. Hem kamarot hem de aşçı olmak zorundaydım. Bunun yanı sıra garsonluk, süvarilere ve kaptana hizmet... İkinci yılın sonunda gemiden ayrıldığımda aşçılığı tam anlamıyla öğrenmiştim.

Aşçıbaşını tutan dalgalar, sizi de korkutuyor muydu?

Bir gün Artvin'den demir almış, Rusya'ya gidecektik. Deniz çarşaf gibi süt limandı ama altındaki dalgayı kimse bilmiyordu tabii. Tam çıktık gidiyoruz, bir sancaktan, bir iskeleden dalga yedik. Gemi batıyor zannettik. Ben o sırada mutfaktaydım. Buzdolabı üzerime devrildi, onu tutayım derken lumbuz geldi kafama. O ölü dalga az kalsın bizleri de öldürecekti.

Ataşehir Belediyesi ile ne zaman, nasıl yollarınız kesişti?

Gemiden ayrıldıktan sonra hemen mutfağa giremedim, birçok iş denedim ama olmadı. Bir yemek firmasına gidip aşçı yardımcılığı için form doldurdum. İki sene çalıştığım o firma bana çok katkı sağladı. Özel yemekler çıkarırdık. Kuru fasulyeyi, nohudu müşteri isterse yapardık. Pırasa, ıspanak mutfaktan içeri girmezdi. Orada, mutfak ve aşçılık adına çok şey öğrendim. Yardımcı aşçı olarak girdiğim yerden sous (menü, sipariş ve maliyet planlayıcısı) şefi olarak çıktım. 2011 yılında karşıma belediye çıktı. Önce iki yıl kadar aşevinde çalıştım, sonra ana binaya geldim. Dört yıldır bu mutfakta çalışıyorum. Ataşehir Belediyesi'nin mutfağında olmaktan çok memnunum. Burası milletin arayıp da bulamayacağı bir nimet. Bence tüm çalışanlar böyle bir belediyede çalıştıkları için kendilerini şanslı hissetmeli.

Yüzlerce kişiye yemek yapmak yoğun tempo gerektiriyor olmalı...

Yemek yiyen sayısı değişse de günde 1300 kişi için yemek yapıyoruz. Tabii bazı menüler ekstra zaman alıyor. O zaman gece iki ➦

Erdem Öztürk eşi Safiye ve oğlu Berkay'la.

Eşimle her konuda, yemekte de anlaşıyoruz

Evde ancak özel bir misafirimiz gelirse mutfağa girerim. Onun dışında pek de gerek kalmıyor, çünkü eşimin de eli çok lezzetli. Safiye ile görücü usulü tanışıp, evlendik. Annem hastayken "dünya gözü ile evlendiğini göreyim" dedi. Doğru bir karar vermişim, her konuda olduğu gibi yemek konusunda da anlaşıyoruz. 16 yaşında bir oğlumuz var. Bazen "Ben de senin yolundan gideceğim, beni aşçılık kursuna yazdır" diyor, ama kararsız. Sürekli fikir değiştiriyor. ●

Erdem Öztürk servis yaparken. (Fotoğraflar: MELİKE ŞENGÜL)

➥ buçuk, üç gibi kalkıp geliyoruz. Eğer uğraştırmayacak bir yemek ise dört buçuk, beş arası iş başı yapıyoruz. Servis bittikten sonra da ertesi günün hazırlığına başlıyoruz. Onu yapmazsak, yemekleri yetiştirmemiz mümkün değil.

Peki, bu hazırlığı kaç kişi ile yapıyorsunuz?

21 kişi ile... Biz burada iki aşçıbaşı yemek yapmanın dışında; menülerin hazırlanması, günlük sipariş, mal kabulü gibi bir mutfakta yapılması gereken tüm işlerin de baş sorumlusuyuz.

GURME OLANLAR VAR

Büyük bir mutfağı idare etmenin zorlukları neler?

Mutfakta sorun olmaması için elimden geldiğince her işe kendim koştururum. Bir saat geç çıkar, iki saat erken gelirim ki bir aksilik yaşamayalım. Ayrıca mutfakta her zaman bir alternatif çözümümüz olur. Yemeğin tuzu fazla kaçsa ya da acı olsa onu düzeltme şansımız var. Benim için önemli olan belediye personelini yüzlerini güldürecek yemekler ile karşılamak. Mesela personel bezelyeye hiç sıcak bakmazken, tavuk ızgara herkesin midesine hitap ediyor.

Hem personeli memnun etmek hem de dengeli bir menü hazırlamak zor olmalı...

Güzel olanı herkes sever ve yer, önemli olan sevilmeyeni güzel yapıp yedirmek. Bunun yanında tabii, menüyü sebzelerin mevsimlerine göre belirliyoruz. Kışın kış, yazın yaz menüsü yapıyoruz. Mesela yazın ortasında hiç kuru fasulye, kışın da patlıcan yemeği vermiyoruz. Ben genel olarak ekip ve ekipmana dikkat eder, yapabilecek olduğumuz menüleri hazırlarım. Onun dışındakileri yazsan da yapamazsın, yapsan da tam anlamıyla tadı tuzu olmaz. Rezil olduğunla kalırsın. Elbette menüleri hazırlarken belediyemizin bünyesindeki Sağlık Hizmetleri de gerekli kalori hesabını ve personelin dengeli beslenmesini gözetiyor.

Yemeklerden dolayı belediye personeli tarafından şikâyetler ile karşılaşıyor musunuz?

Oluyor tabii. Sürekli menüde et olmasından şikâyetçiler. Bazen de "tuzlu olmuş" diye geliyorlar. Neticede herkesin damak tadı ayrı... Bizim işimiz standardı yakalamak. Belediyede çalışan dört, beş personel var. Onların damak tatları çok yüksek... Yemeğe geldiklerinde yemek konusunda yorum yaparlar, eleştirirler. Gurme gibiler.

Peki, bir aşçının en büyük hayali nedir?

Genel olarak aşçılar kendi mutfaklarının patronu olmak ister. Ben işimi çok sevmeme rağmen böyle bir isteğim ya da hayalim yok. Belediyenin mutfağı, benim için bununla eş değer diyebilirim. Bir aşçı olarak değil de benim Erdem olarak en büyük hayalim; köyümde güzel bir çiftlik kurmak. ●

Kadınbudu köfte, oldu parmak köfte

1999 yılı. Üç yıllık aşçıyım. O gün de menüde kadınbudu köfte var. Kıymayı makineden geçireceğim ama makinenin boğazı sinir dolmuş. Parçalarını söküp makineyi temizleyecektim, ustam geldi, "gerek yok" dedi ama benim içime sinmedi. Makineyi çalıştırıyor, delikten tek tek sinirleri alıyordum. Tekrar elimi soktuğumda dirseğimin düğmeye temas ettiğini hissettim. Hafif bir acı duydum. "Herhalde tırnağım koptu" dedim kendi kendime. Bir baktım ki parmak yok. Kadınbudu köfte, oldu parmak köfte... O zaman küçük bir rötuş ile parmağı kurtarmak mümkündü ama işveren masraftan, doktor ameliyattan kaçtı. Olan benim parmağıma oldu. ●

E-ATIK TOPLAMA YARIŞMASI

3 Nisan - 18 Mayıs 2017

www.atasehir.bel.tr/e-atikyarisma

Yarışma Kategorisi: İlkokul ve Ortaokul

En çok atık elektrikli ve elektronik eşya toplayan ilk 3 okula hediyelerimiz:

- 1.'ye Masalı Satranç Takımı
- 2.'ye Masa Tenisi Masası ve Takımı
- 3.'ye Spor Paketi

BATTAL İLGEZDİ
Ataşehir Belediye Başkanı

ATAŞEHİR BELEDİYESİ
Gelecek burada

0216 570 5000
www.atasehir.bel.tr
facebook.com/atasehirbld
twitter.com/atasehirbld

ELDAY

T.C. MİLLİ EĞİTİM BAKANLIĞI
ATAŞEHİR
2008

Ekmek yapmak sabır işi

Fırından yeni çıkmış, dumanı üstünde bir ekmeğe kim karşı koyabilir ki? Zararlı-yararlı tartışmaları sürse de ekmek hâlâ sofralarımızın vazgeçilmezi. Üstelik artık evlerinde ekmek pişirenlerin de sayısı arttı. Kimi kepekli, kimi çok tahıllı, kimi cevizli ekmeğini kendi yapıyor. Meraklısına işin ustası Cem Melek'in önerisi ekşi maya ve sabır.

SİMAY GÖZENER

İşini severek yapan şanslılardan Cem Melek ve Metin Haras. Çocukluk arkadaşı olan ikili, çalıştıkları iş kendilerini tatmin etmeyince hobilerini meslek edinmenin peşine düşmüşler. Yaklaşık dört yıldır Ataşehir'de sağlıklı ve farklı ekmekler üretiyorlar. İşletmenin ortağı Cem Melek, ekmeğe dair bilgilerini bizimle paylaşıyor.

Ne oldu da ekmek üretmeye başladınız?

Ortağım Metin Haras ile altı yaşından beri arkadaşız. Metin, gıda pazarlama, ben de tekstil mühendisliği okudum. Tesadüfen de aynı şirkette kimyasal ürünler satış-pazarlama sorumlusu olarak çalışırken, bu işin bizi tatmin etmediğini, gelecekten beklentimizin o yönde olmadığını fark ettik. Metin, okuduğu bölüm olan gıda pazarlama üzerine çalışmak istiyordu. Beni de hayaline ortak etti ve yolculuğumuz başladı.

Bu işe soyunana kadar yediğimiz ekmeğe dair bilgileriniz ve düşünceleriniz neydi?

Yurt dışı seyahatlerimizde tattığımız ekmeklerin Türkiye'dekilerden daha farklı olduğunu, ülkemizde ekmek konusuna gereken önemin verilmediğini fark ettik. Dolayısıyla evlerimize her gün giren ve yüksek oranda tüketilen bu gıdanın ticari kaygılarla çok standartlaştığını ve sanayi tipi ekmekler üretildiğini üzülerek de olsa gördük. Daha sağlıklı ekmek üretme arzusuyla evde çalışmalara başladık. Kendi ekşi ekmek mayamızı geliştirdik. Bu arada İspanya, Fransa ve İtalya'da iki yıl boyunca eğitimlere katıldık.

Genellikle aileler çocuklarının refahı garantileyen meslekler yapmasını, hobilerini de hafta sonlarına saklamalarını isterler. Sizin aileleriniz nasıl bir tutum sergiledi?

Haklısınız. Sorumluluklarımız nedeniyle çalışmak durumundaydık, ama mutlu değildik. Yaptığımız işte tatmin olamadığımızı onlar da fark ettikleri için sonuna kadar destek oldular. Bu gerçekten çok önemliydi.

Peki, eğitim aldığınız süreçte çalışmayı da sürdürdünüz mü?

Evet, çalışıyorduk. Akşam eve geldiğimizde ekmek yapımına başlıyor, sabah kalkıp işe gidiyorduk. Ertesi gün kaldığımız yerden ekmek işine devam ediyorduk. İki seneyi böyle geçirdik.

İlk yaptığınız ekmeği hatırlıyor musunuz, istediğiniz kıvamı yakalayabilmiş miydiniz?

Metin Haras (solda) ve Cem Melek.

Hatırlamaz mıyım? Fazlasıyla araştırıp, birçok kitap okuduktan sonra üretime geçtiğimiz için çok sorunla karşılaşmadık. İki senenin sonunda, artık biz bunu iş olarak yapabiliriz, diyebilecek duruma geldik ve fırınımızı açtık.

Ekmek çok ve çabuk tüketilen bir gıda. Üretimi de bu kadar kolay ve hızlı mı?

Ekmek yapmak zor değil, ama sabır gerektiriyor. Hazırladığınız hamuru en az 32 saat mayalandırmanız lazım. Son dönemlerde evde ekmek yapımı oldukça popülerleşti. Birçok kişi evine ekmek makinesi aldı. Kendi yaptıkları ekmeklerin daha doğal ve sağlıklı olduğu düşüncesi, sanırım daha rahat tüketmelerini sağlıyor. Ama şunu bilmiyorlar, uzun mayalanma yöntemi sağlıklı ekmeklerin olmazsa olmazı. Ayrıca bir ekmeğin sağlıklı olabilmesi için ekşi mayalı olması gerekir. Dolayısıyla evlerde yapılan ekmek uzun bir mayalanma sürecine sokulmadıysa ve ekşi mayalı değilse o ekmek de diğerleri gibi sağlıklı değildir.

Ekmekte kullanılan mayanın olabildiğince eski olması lezzet açısından önemli mi?

Dört buçuk yıldır ilk yaptığımız mayayı kullanıyoruz. Çavdar ve buğday olmak üzere iki maya kullanıyoruz. Çavdar mayamız ilk günkü gibi devam ediyor. Tam buğday mayamızı ise İtalya'dan getirmiştik. Fakat her mutfağın ekmekte de ayrı tatları, ona göre şekillenen damak tadı var. Bizlere uygun bir tat değildi, çok ekşiydi. Kendi damağımıza uygun tadı yakalamak için iki mayayı karıştırıp orta yolu bulduk.

Günümüzde tüketimle birlikte organik ürünlere yönelim de arttı. Her gıdanın üzerinde "organik" ibaresi yer alıyor, doğruluğu ise ➦

240 Derece'nin akıbeti

Yaklaşık dört sene önce, bir müşterimiz ekmek sipariş etti, gönderdik. Bir hafta sonra aynı kişi, yine aynı ekmekten istedi. İşin daha başındaydık ve aynı kişiden ikinci kez sipariş gelmesi bizi çok heyecanlandırdı ve iletişime geçerek bundan büyük mutluluk duyduğumuzu belirttik. Beyefendi "yok, ilk defa deneyeceğim" demez mi? Merak ettik, geçen hafta bir ekmek gönderdiğimizi, bir sorun olup olmadığını sorduk. Meğer beyefendi evinde çalışan yardımcısına ekmeği 240 derecede pişirip, akşam için hazırlamasını söylemiş. Yaşadığı deneyimi "Eve bir geldim ki karşımda ekmek değil, kömür duruyordu" anlattı. Fırının isminden dolayı zaman zaman bu tarz olaylarla karşılaşabiliyoruz. ●

➥ tartışmaya açık bir konu. Peki, ülkemizde hâlâ organik buğday üretilebiliyor mu?

İlaçlama yapılmamış olan buğday ülkemizde hâlâ yetiştiriliyor. Mesela Kastamonu'nun siyez buğdayı doğal ve oldukça sağlıklı. Bunun yanında Erzurum, Urfa ve Kars'tan gelen buğday ve çavdar da organik, kimyasal ilaçlamaya maruz kalmamış mahsuller.

CANAN KARATAY'A DA EKMEK GÖNDERDİK

Özellikle son birkaç yıldır uzmanlar arasında ekmek sağlıklı mı, zararlı mı tartışması sürüyor. Bu durum sizin işlerinizi nasıl etkiliyor?

Evet, bu tarz tartışmalar mevcut ama onların zararlı demelerinin sebebi ekmekteki şeker oranının fazlalığı. Fakat ekşi mayalı ekmeklerde glisemik indeks düşük olduğundan kanda şeker yapma olasılığı zayıf. Hatta cesaretimizi toplayıp Canan Karatay'a da ürettiğimiz ekmeklerden gönderdik.

Siz de "askıda ekmek" uygulamasına katılıyor musunuz?

Sipariş usulü ekmek yapıyoruz. Bir gün önceden elimizde kalan ekmekleri satmıyoruz. Bu geleneği devam ettirmek için akşam kapanış saatinde kalan ekmekleri askıya asıyoruz. Böylece ziya olmasının önüne geçiyor, en önemlisi de ihtiyaç sahiplerine bir nebze yardımcı oluyoruz.

Peki, neden Ataşehir'desiniz? Burayı seçmenizin işinizle ilgisi var mı?

Biz ekmekleri sipariş usulü yapıp, evlere teslimini sağladığımız için merkezi konumda olmamız, lojistik açıdan büyük önem taşıyor. Bunun için de en doğru yerin Ataşehir olduğunu düşündük. Ataşehir, gelişmekte olan ve yeniliklere açık bir ilçe. Görmezden gelemeyeceğimiz önemli bir konu da müşterilerimizin büyük bölümünün bu bölgeden olması. ●

Bir tarif: Zeytinli, cevizli siyez ekmeği

Malzeme: 400 gr siyez unu, 300 gr içme suyu, 100 gr ekşi maya veya 20 gr yaş maya, 15 gr zeytinyağı, 7 gr kaya tuzu

İç malzemeler: 50 gr çekirdeksiz siyah zeytin, 40 gr ceviz

Yapılışı: Tuz, 30 gr su ve iç malzemeler hariç diğer tüm malzemeler bir arada yoğurulup hamur kıvamına geldikten sonra, 30 gr su içerisinde tuz eritilerek hamura ilave edilir. Sonrasında iç malzemeler hamura katılır. Yoğurma işlemine devam edilir.

Sadece ekşi maya kullanılacaksa, hamur yoğurulduktan sonra bütün olarak bir kaba alınır. Kabın üzeri streçlenerek buzdolabına kaldırılır. En az 12 saat boyunca dolapta dinlendirildikten sonra çıkarılır.

Eğer yaş maya kullanılacaksa hamur yoğurulduktan sonra bütün olarak bir kapta 30 dakika dinlendirmeye bırakılır.

Hamur iki eşit parçaya bölünür. Arzu edilen şekil verildikten sonra bir fırın tepsisine veya pişirme kalıbına alınır.

Hamur 2 katına çıktıktan sonra 240 derecede fırında buharlı olarak 30-40 dakika pişirilir. Buhar oluşturmak için, tepsi fırına verildikten sonra fırına su sıkacağı veya sprey ile bol miktarda su sıkılıp fırın kapağı kapatılmalıdır ya da fırının içerisine su dolu bir tepsi daha konulması gerekir. Ancak ilk yöntem daha etkilidir. Altı tok bir ses çıkarıyorsa ekmek pişmiş demektir.

Afiyet olsun. ●

SOKAKTA KİTAP VAR
HAYAT
Ödünç kitap alabilir,
Kitap bağışında bulunabilir ya da
Gün içerisinde kütüphanelerimizde,
7'den 70'e herkese hitap eden kitapları
okuyarak keyifli vakit geçirebilirsiniz.
ÜCRETSİZ
Kütüphanelerimiz
08.30-22.00
saatleri arasında
hizmetinizde.
Bu sokakta kütüphane var:
* Atatürk Mah. Ataşehir Bulvarı Park 8 (Mozaik Çarşı Karşısı)
* Küçükbakkalköy Mah. Fevzipaşa Cad.
BATTAL İLGEZDİ
Ataşehir Belediye Başkanı
ATAŞEHİR BELEDİYESİ
Gelecek burada
0216 570 5000
www.atasehir.bel.tr
facebook.com/atasehirbld
twitter.com/atasehirbld

105 YILIN HİKÂYESİ

100 yaşını geçenlerin cennete gitmeye hak kazandığı rivayet edilir. Gülizar Sağlam da işte o cennetliklerden. Tam 105 yaşında. Ömrüne birkaç savaşı, cumhuriyeti, sınırların birkaç kez değişmesini sığdırmış. Ataşehir'de oğlu ve geliniyle yaşayan Sağlam doktora hiç gitmemiş, bir hastalığı varsa da bilmiyor. Uzun yaşamının sırrı mı? Bal, yağ ve çökelek...

SİMAY GÖZENER

Gülizar Sağlam'ın bizi "yaş yetmiş, iş bitmiş" diyerek karşıladı, ama bakmayın öyle demesine, çünkü hâlâ sağlıklı yaşamanın peşinde. Üstelik yetmişinin tam 35 yıl üzerinde. Yaşamını çalışarak kurmuş, çocuklarına çalışarak bakmış. 50 yıldır yaşadığı İstanbul'a ise hiç alışamamış. Hâlâ aklının yarısı köyünde, Sivas'ın Zara'sında. İşte bugün Ataşehir'de, oğlu, gelini ve torunlarıyla yaşayan Gülizar Sağlam'ın asırlık hikâyesi:

Tarih kokan hikâyenizi dinleyebilir miyiz?

Sivas'ın yaylalarından, dağlarındanım. Zara, Bolucanlıyım. 105 yaşındayım. Biz beş kardeşiz, çok şükür hepsi sağ. Dört de çocuğum var, bir oğlum, üç kızım. Eşimi yıllar önce kaybettim.

Evlendiğinizde kaç yaşındaydınız?

15 yaşındaydım. Eşim, halamın gelin gittiği köyde yaşıyormuş. Halam görmüş "birbirlerine uygunlar" demiş. Beni de kandırdı, evlenmeme sebep oldu. Saz ile at ile gelin oldum, koca evine gittim. Evlendim ama sonrasında halama çok kızdım, "benim günahım, vebalim senin boynuna" dedim.

Çok mu mutsuzdunuz ki halanıza bu kadar kızdınız?

Ben babamın evinde çok nazlıydım. Bana hiç kıyamazlardı, omuzlarından indirmezlerdi. Eşimse hiçbir şey bilmiyor, çalışmıyordu. Çift sürmüyordu, evde bir işe yardım etmiyordu. Yaylaya gidiyorsun yalnız, tarlaya gidiyorsun yalnız... Hep yalnız...

Anadolu insanı çalışkandır, hele ki köyde yaşıyorsa. Eşinizin çalışmama sebebi neydi?

Okumaya vermişler, hoca olmuş. Akıllı bir adamdı ama köy işlerinden anlamazdı, ama suç onda değil, annesindeydi. Babası Çanakkale'ye harbe gitmiş, geri dönmemiş. Annesi de geçinebilmek için çobanlık yapmış. Oğlu ile fazla ilgilenememiş, ev işini, köy işini öğretememiş. Ben kocaya

Fotoğraflar: S. KORAY UĞURLU

Bal, çökelek, yağ

105 yaşında sağlıklı olmanın sırrı nedir?

Köyde ayran, yağ doğaldı, çoktu. Hayvanlar yaylada otlar, onların ürünlerini yerdik. Burada öyle mi? Su nereden gelir, ekmek nereden gelir, neyle yapılır, kim yapar belli değil. Ben her şeyimi kendim yapardım. İstanbul'daki hiçbir şeyi beğenmiyorum. Kahvaltıdan balımı yemeden kalkmam. Bal, çökelek ve yağ... Ben doktora da gitmem, ne hastalığım olduğunu bile bilmiyorum.

Hasta olmaktan korkuyor musunuz?

Hasta olsam, oldu ki oğlum, gelinim bana bakmadı ne olacak? Hükümet mi bakacak; öldü mü, kaldı mı diye soracak mı? ●

mı bakayım, çocuklara mı? Çift mi süreyim, malları mı güdeyim? Hepsi bende... Ben, ben, ben... Bir yerde ben de düştüm.

İş bilmemesi anlaşılabilir ama yardım da mı etmiyordu?

Yardım etmeye çalışır, bazen tarlaya benimle gelirdi ama bir şey bilmiyordu ki. Bir gün kız kardeşim ile kayınvalidesi bize gelmişti. Onları misafir etmek, ağırlamak istediğimden "tarlaya bugün sen git, mahsulü topla kenara yığ" dedim. "Yok, sen gelmeden yapamam" dedi. Korkumdan "gelmiyorum" da diyemedim; misafirlerimi bırakıp yanında gittim. İşleri halledip geldim ki kardeşim telaş içinde, "Herhalde bunlar kavga etti, bizi evde bırakıp gittiler" diye düşünmüş.

MECBUR SEVECEKSİN...

Evin geçimini de siz sağlıyormuşsunuz, diyebilir miyiz?

Yaylaya gider, kış gelmeden tüm hazırlığı yapardım. Bizim oralarda kış geldi mi ne kuş uçar ne de kervan geçer, metrelerce kar olur. Ekersin, biçersin, değirmene götürüsün. Sonra da yiyeceğin ekmeği yaparsın. Her aşamasında emek verirsin.

Bunca şikâyetinize rağmen eşinizi seviyor muydunuz?

Seviyordum. Ne yapayım mecbur seveceksin.

1912 doğumlusunuz, çocuk da olsa savaşa tanıklık etmişsiniz.

Köyden harbe giden çok olmuş. Kadınlar sırtında Zara'ya kadar yük götürürmüş. Hatta kayınvalidem anlatırdı, benim gelin geldiğim sene köyde bir kıtlık olmuş. Nereden geldiği belli olmayan bir kız köye inmiş. Bir tas ayran, bir de ekmek vermişler. Sabah kızın yanına gittiklerinde kızın öldüğünü görmüşler. Ne kadar süredir yemek yemediyse artık...

Peki, Atatürk'ü gördünüz mü?

Atatürk Sivas'a gelmiş, haber kulaktan kulağa yayılmıştı. Herkes onu konuşuyordu. Ben o zaman küçüktüm, ama konuşmaları işitiyordum. Çok kar vardı, Atatürk'ü Sivas'tan köylere kızak ile getirmişler. Görmeyi çok isterdim, ama kısmet olmadı.

Anlaşılan sizi geçindiren bir toprağınız, geliriniz varmış. İstanbul'a neden geldiniz?

Oğlum 15 yaşına gelmişti. Hayvanları satıp parasını yemekten başka köyde yapacak işi yoktu. Büyük şehre gitsin, çalışsın da adam olsun istedim. Babası "Benim bir tane oğlum var, onu da uzaklara yolluyorsun" diye çok kızdı, ama dinlemedim. Oğlumu gönderdim ama gelinim iki sene daha benimle köyde kaldı. Bir gün kendi kendime "bu gelin niye kocasından ayrı; ben bu kızı babasının evinden iş için mi getirdim? Yazık, günah" dedim. Dayanamadım, onu da gönderdim. Bir sonraki sene de ben kalktım geldim. 50 yıldır da beraber oturuyoruz. Allah razı olsun, bir kötü lafını dahi duymadım.

İstanbul'a, Sivas ile bağınızı tamamen koparıp mı geldiniz?

Bütün malı mülkü satıp geldik. Köyde keçilerimiz vardı. Onlara bebek gibi bakıyordum. Akşam olunca herkesin hayvanları yayladan iner, millet peşine giderdi. Benimkiler ise doğru benim yanıma gelirdi. Ses eder, beni çağırırlardı. Hepsinin ayrı ayrı isimleri vardı: Bahar, Gülbahar, Hanım, Şeker...

Köyünüzü özlüyor musunuz?

Özlemem mi? Keşke şimdi yaylada, köyde olsaydım. Bazen Tarabya'da oğlumun yanında kalıyorum. Ne komşuluk var ne de kimse kimseye tenezzül ediyor. Köyde öyle miydi? Hep beraber kalkılır, yaylaya gidilirdi. Çayımıza, muhabbetimiz eşlik ederdi.

İstanbul'dan yakınıyorsunuz, peki Ataşehir'den de şikâyetiniz var mı?

Ataşehir'i çok seviyorum; havadar, insanlar memleketteki gibi samimi. Köyüme, insanına olan özlemimi burada gideriyorum. Yazları da Kayışdağı'nda oturan kızımın yanında kalıyorum. ●

Çağdaş kadın, güçlü ülke

Türk Üniversiteli Kadınlar Derneği, cumhuriyet döneminin ilk güçlü örgütlenmelerinden biri. Üniversiteli ve akademisyen kadın sayısının bir elin parmaklarını geçmediği dönemde Türkiye'nin ilk kadın avukatı Süreyya Ağaoğlu'nun önderliğinde kurulan dernek kadınların kendi ayakları üzerinde duran, güçlü bireyler olmaları için çabalıyor.

FATMA UÇAR

Kız çocuklarının okuması, kadınların meslek sahibi olarak özgüven kazanması için çalışmalar yürüten Türk Üniversiteli Kadınlar Derneği, çağdaş kadınlarla, güçlü bir ülke için mücadele veriyor. Derneğin Ataşehir Şube Başkanı Av. Şerife Özdemir ile faaliyetleri hakkında konuştuk:

TÜKD'nin kuruluş amacı nedir?

Atatürk ilke ve devrimlerinin ışığında ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal alanda ve küresel düzeyde Türk kadınının ve ülkenin gelişimine katkıda bulunmak, Türk kadınını yurt içinde ve yurt dışında en iyi şekilde temsil etmek derneğimizin esas kuruluş amacıdır.

Türkiye'nin ilk kadın avukatı olan Süreyya Ağaoğlu ve birçok bilim kadınının bir araya gelerek kurduğu bu dernek nasıl bir ihtiyacın sonucu?

Kurucu üyelerimiz Süreyya Ağaoğlu, Sara Akdik, Şevket Fazıla Giz, Nüzhet Gökdoğan, Remziye Hisar, Nebahat Karaorman, Müfide Küley, Türkan Rado, Pakize Tarzi ve

Ataşehir Şube Başkanı Av. Şerife Özdemir (soldan 4.) dernek üyeleriyle birlikte... Fotoğraf: MELİKE ŞENGÜL

15 ilde 24 şube

Türk Üniversiteli Kadınlar Derneği, 19 Aralık 1949 yılında Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk ve önder üniversite mezunu kadınları tarafından kuruldu. 3 Aralık 1953 yılında Bakanlar Kurulu kararı ile uluslararası faaliyet izni alan dernek 1955 yılında Uluslararası Üniversiteli Kadınlar Federasyonu üyeliğine kabul edildi. TÜKD 2002 yılında da "Avrupa Üniversiteli Kadınlar (UWE)" birliğine üye oldu. İlk şubesi Ankara'da 1959 yılında açılan derneğin, halen 15 ilde 24 şubesi bulunuyor. 2014-2016 döneminde olduğu gibi 2016-2019 döneminde de derneğin genel başkanıdır Prof. Dr. Gaye Erbatur'dur. ●

Kurucu üyelerden biri de avukat Süreyya Ağaoğlu.

Beraat Zeki Üngör. Kurucu üyelerden Prof. Sara Akdik Londra'ya yaptığı bir iş seyahatinde tesadüfen Uluslararası Üniversiteli Kadınlar Derneği'nin (International Federation of University Women-IFUW) çalışanları ile tanışmış ve dernek hakkında bilgi toplamış. İstanbul'a döndüğünde arkadaşlarının da onayı ve desteği ile 19 Aralık 1949 tarihinde Türk Üniversiteli Kadınlar Derneği'ni kurmuş.

Derneğin çalışmaları hakkında bilgi verir misiniz? Şu an mevcut projeleri neler?

Yerel yönetimlerle işbirliği yaparak kadınların güçlendirilmesi ve toplum yaşamına tam katılımının sağlanması için "Aktif kadın yurttaş" eğitimi projesine başladık. TÜKD eğitimcileri tarafından yerel yönetimlerdeki kursiyer kadınlara eğitim veriliyor. Bir yandan da Kadın Eserleri Kütüphanesi ve Bilgi Merkezi Vakfı'nda, TÜKD arşivi oluşturulmasına çalışıyoruz. Ayrıca Anadolu'daki okullardaki yardıma muhtaç öğrencilere kıyafet, bot, kırtasiye malzemesi ve kitap bağışında bulunuyoruz.

Kadınlara başka hangi yollarla ulaşıyorsunuz?

Kız çocuklarının ve kadınlarımızın çağdaş koşullar altında eğitilmesini sağlamak amacıyla kurs, seminer, konferans ve panel gibi eğitim çalışmaları düzenliyoruz. Buna ek olarak kız öğrencilere burs, kadınlarımızın iş ve meslek sahibi olmalarına destek veriyoruz.

ATAŞEHİR BELEDİYE'SİYLE ORTAK PROJELER YAPIYORUZ

Derneğe kimler, nasıl destek olabilir?

Atatürk ilke ve devrimlerinin ışığında kadın ve genç kızlarımıza destek olmak isteyen herkes derneğimize katkıda bulunabilir.

Derneğin adından anladığımız üzere, üniversiteli olmayan kadınlar derneğe üye olamıyor ya da dernek için çalışamıyor...

Derneğin amaç ve ilkelerini benimseyerek bu doğrultuda çalışmayı kabul eden, dört yıllık üniversite mezunu veya eşdeğer lisans diploması sahibi ve mevzuatın öngördüğü koşulları taşıyan her kadın bu derneğe üye olma hakkına sahip. Üye olamasa dahi, derneğimiz amaç ve tüzüğü doğrultusunda, herkes gönüllü olarak bizlerle çalışabilir.

Çalışmalarınızda Ataşehir Belediyesi ile ortak yürüttüğünüz ya da tasarladığınız bir proje var mı?

Daha önce Fethatpaşa Ataevi'nde çalışmalar yapılmıştı. Ataşehir Şubesi'nin kurulması ile de belediye ile ortak projelerde yer almaya başladık. Kadına yönelik şiddet, çocukların ihmal ve istismarı gibi konuların yanısıra sağlık alanında da toplantılar düzenledik Yine belediyemizin desteği ile kadınlarımıza kültür turu yaptırdık. Bu çalışmalarımızı Ataşehir Belediyesi'nin destekleri ve işbirliği ile sürdürecek, yeni projeler geliştireceğiz. ●

tukd@tukd.org.tr adresinden iletişime geçebilirsiniz.

Anneliğinden vurulan kadınlar

Mukaddes Gezmiş

Malum, Mayıs'ın ikinci pazarı Anneler Günü. Yaşıyorlarsa elleri öpülecek, gitmişlerse hüzünlü bir anma yaşanacak. Bir anneye verilecek en büyük ceza çocuğunun kendisinden önce ölmesi olmalı. Eceliyle ölmek bir yana, bu ülkede öylesine çok anne var ki, çocukları ellerinden zorla alınan, asılan, iş kazasında ya da işkencede ölen... Biz onları silsek de belleğimizden tarih unutmuyor...

BERAT GÜNÇIKAN

Mayıs pek çok anmayı, kutlamayı taşır, ama dünyanın her yerinde Mayıs'a asıl manasını veren anneler günüdür, en azından 110 yıldır bu böyledir. Anneler hep çocuklarıyla ölçülür ya, gelin biz de bu terazideki anneler ve çocuklardan bahsedelim. Daha doğrusu, o irili ufaklı iktidarların çocuklarını alıp, sonsuz bir acıya bıraktıkları anneleri anımsayalım:

Mukaddes Gezmiş öğretmendi. Öğrencilerinin gözünde vakur, gururlu, arada bir tebessüm eden biriydi. Ders anlatırken çok ciddiydi, korkuyla karışık bir saygı uyandırıyordu, ama dayak attığı hiç görülmemişti. Arada bir başlarını okşaması, sırtlarını sıvazlaması öğrencilerinin sevgisini kazanmasına yetip de artıyordu. İlkokul müfettişi Cemil Gezmiş'le evliliğinden üç oğlu olmuştu: Bora, Deniz ve Hamdi.

Anneliğinden oğlu Deniz, 6 Mayıs 1972'de asıldığında vurulmuştu Mukaddes Gezmiş. Hukuk öğrencisi Deniz, 68 gençliğinin önderlerindendi. "Bağımsız Türkiye" şiarıyla yola çıkan binlerce gençle birlikte kâh 6. Filo'yu protesto etmiş, kâh üniversite reformu için okulu boykot etmişti. 12 Mart darbesinden sonra tutuklanmış, iki arkadaşı Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'la birlikte idama mahkûm edilmişti.

Mukaddes Gezmiş infaz haberini radyodan almış, "Gitti oğlum, Deniz'im" diye kendini yere atmıştı. Günlerce ağlamış, özlemini oğlunun kendisine farklı zamanlarda attığı kartpostallara bakarak gidermeye çalışmıştı. Şiddet yakasını bu kadarla bırakmamış, büyük oğlu Bora okulu bırakmak zorunda kalmış, küçük oğlu Hamdi ise abisinin vasiyetini yerine getirip akademisyen olmak istediğinde karşısına "sakıncalı" engeli çıkmıştı.

Acısını içine, daha doğrusu evine hapseden Mukaddes Gezmiş oğlu hakkında kimseyle konuşmadı. 21 Kasım 2014'te ölene kadar sadece bir kez, bir konuğun yanında ağzından şu cümleler döküldü: "Deniz Gezmiş, Deniz Gezmiş diyorlar. Hangisi sana benim kadar yandı bilmiyorum. Ama bil ki yokluğun cehennem azabından beter. Dayandığım tek nokta ölüme giderken bile verdiğin mücadelede mutlu oluşundur. Seni mutlu eden şey yokluğunun acısında dayanma gücü veriyor bana."

***

Güllü Pütün Muş'ta doğup büyümüş, Muş'ta evlenmiş, ancak üzerine kuma

Güllü Pütün oğlu Yılmaz Güney ve gelini Fatoş Güney'le...

getirince kocasını terk edip Adana'ya göçmüştü. Muş'a ancak yirmi yıl sonra tekrar gidebilmişti, çünkü oğlu Yılmaz Güney orada askerdi. İki yıl boyunca oğlunun yanında kalmıştı, o kendini yalnız hissetmesin diye. Ana oğulun güçlü bir sevgi bağı vardı. Güney onca ününe, o setten bu sete, o hapishaneden bu hapishaneye taşınmasına rağmen her fırsatta soluğu annesinin yanında almış, Güllü Pütün de gözlerini oğlunun üzerinden hiç ayırmamıştı. Ta ki Güney Yumurtalık hâkimini vurmaktan tutuklanıp bir kez daha hapse girene, 12 Eylül'den sonra da hapisten kaçıp yurt dışına gidene kadar. Ama bu kez telefon, mektup vardı. Güney annesine yazıyor, haftada bir de telefon ediyordu.

Yılmaz Güney 9 Eylül 1984'te öldü, ama Güllü Pütün'ün telefonu yine her hafta çaldı, yine her hafta oğluyla konuştu. Çünkü arkadaşlarından, yakınlarından sesi Güney'e benzeyenler, yüreğinin oğlunun ölümüne dayanamayacağını bildikleri Pütün'ü arayıp halini hatırını sormuştu. Tam 12 yıl boyunca sürmüştü bu oyun, ta ki Pütün 8 Ocak 1996'da, bu dünyadan oğlundan önce gitmenin huzuruyla ölene kadar.

***

Mukaddes Gezmiş ile Güllü Pütün gibi, toplumca annelikleri yüceltilirken evlatlarıyla vurulan kadınları tek tek saymaya kalksak ne bu yazıya sığar, ne de vicdanlarımıza... Biz birkaç kadını daha hatırlatalım, gerisini siz tamamlayın.

Ermenek'te su basan maden ocağında yaşamını yitiren işçilerden Tezcan Gökçe'nin annesi Ayşe Gökçe kurtarma çalışmalarını izlerken "Oğlum" diye haykırmıştı "Yüzme bilmez ki, suyun içinde ne yaptı?" Aynı faciada iki oğlunu Kerim ve Ali'yi kaybeden Saadet Haznedar ise olaydan sonra ilk anneler gününü ayaklarının altında cehennemle karşılamış, "Oğullarım yaşıyor olsaydı, gelip elimi öper ve anneler günümü kutlarlardı" demişti.

Ayşe Gökçe

Saadet Haznedar

Berfo Kırbayır

Songül Aslan

Fadime Göktepe, Gülsüm Elvan

Oğlu Cemil Kırbayır 12 Eylül'den sonra gözaltında kaybedilen Berfo Kırbayır, hayatının son 33 yılında oğlunun akıbetini sormakla geçirmiş, onca yaşına rağmen her cumartesi, Cumartesi Anneleri'nin arasına karışıp "Oğlum nerede" diye sormuştu. Dönemin Başbakanı Tayyip Erdoğan'dan da söz almış, 104 yaşında ambulansla darbecilerin yargılandığı duruşmaya gitmiş, ancak oğlunun kemiklerine ulaşamadan 21 Şubat 2013'te yaşamını yitirmişti.

Songül Aslan 11 Şubat 2015'te, 20 yaşındaki kızı Özgecan'ı sütünü ve harçlığını vererek okula göndermişti. Psikoloji öğrencisi Özgecan eve dönerken bindiği minibüste öldürülmüş, cesedi yakılmıştı. Katil yakalanmış ve kendisine yardım eden iki kişiyle birlikte ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış, cezaevinde de öldürülmüştü.

Songül Aslan bu cinayete ne sevinmiş, ne de üzülmüş, sadece "Hiçbir şey benim kızımı geri getiremez" demişti. Sadece anne Aslan için değil, katil Ahmet Suphi Altındöken'in annesi Naciye Tan için de hayat o gün durmuştu. Naciye Tan günlerce oğlunun cesedini gömememiş, en sonunda isyan etmişti: "Çöpe mi atayım?"

Fadime Göktepe'nin belleğinde iki Metin vardı. Biri tarlaya sırtında taşıdığı, o çalışırken bir ağacın gölgesinde saatlerce bekleyen Metin, diğeri çalıştığı Evrensel Gazetesi'nin ilk sayısını sevinçle getirip kendisine gösteren Metin. Gazetenin logosunda "E" harfinin ters yazıldığını görmüş, oğluna nedenini sorunca "Bizimki solcu da ondan" yanıtını almıştı. Metin Göktepe 9 Ocak 1996'da haber peşindeyken gözaltına alınmış, işkencede öldürülmüştü. Fadime Göktepe'nin yüreğinde hiç kapanmayacak olan yarasına tek teselli kalmıştı oğlundan, bir kalem. Ortaokulda katıldığı kompozisyon yarışmasında birincilik almış ödülü getirip "Al" demişti "Bu kalem senin." ●

8. ULUSLARARASI ATAŞEHİR TİYATRO FESTİVALİ'NDEN

Ne Venedik, ne Cannes ne de Berlin, BURASI ATAŞEHİR

Haldun Dormen

Metin-Göksel Akpınar

Belediye Başkanı Battal İlgezdi ile eşi CHP İstanbul Milletvekili ve PM Üyesi Gamze Akkuş İlgezdi, Zihni Göktay, Metin-Göksel Akpınar'la birlikte birlikte...

Hakan Yılmaz

Orhan Alkaya

Fırat Tanış

Yavuz Seçkin

Ezel Akay

Füsun Demirel

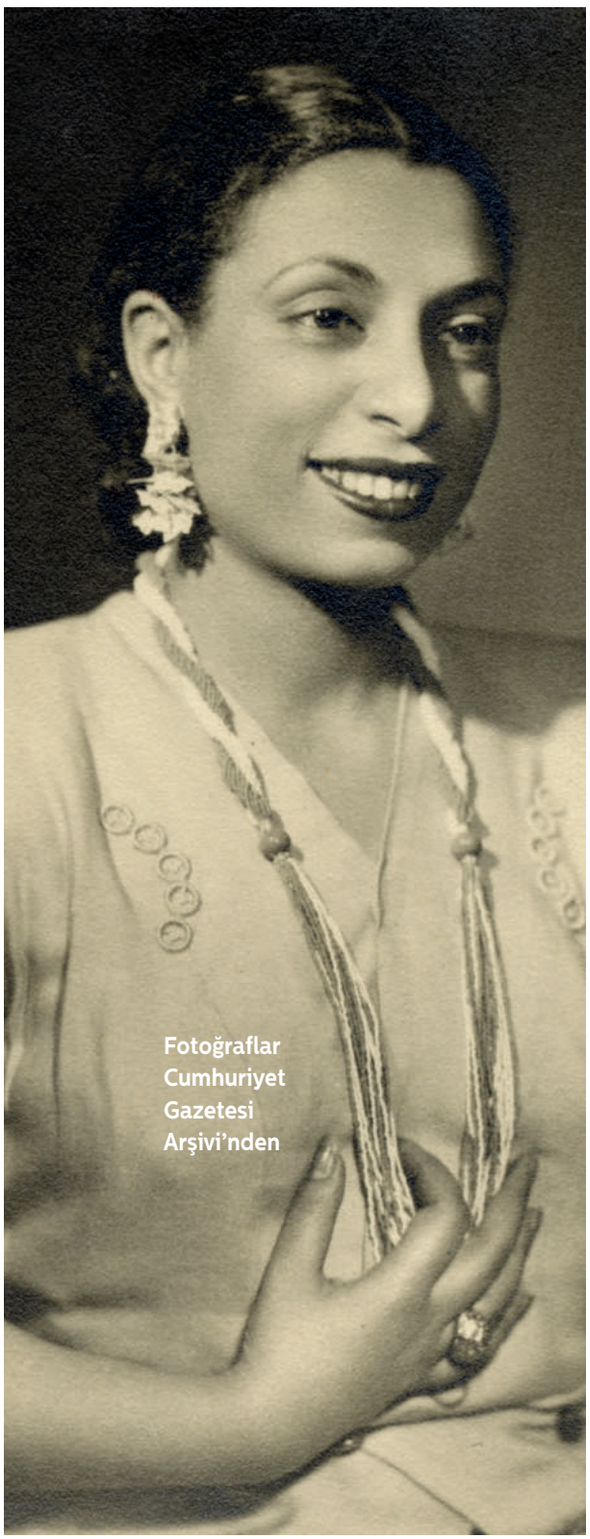

Belediye Başkanı Battal İlgezdi Zihni Göktay ve Haldun Dormen'le birlikte.

Orhan Aydın , Metin Coşkun

Fotoğraflar: MURAT ŞİMŞEK

Ataşehir Belediyesi'nin düzenlediği 8. Uluslararası Tiyatro Festivali'nin galası dünyada düzenlenen sinema ve tiyatro festivallerini aratmadı. İstanbul'un bu en kapsamlı tiyatro festivalinde sanatçılar galanın yapıldığı Mustafa Saffet Kültür Merkezi'ne kırmızı halıda yürüyerek ulaştı. Haldun Dormen'den Zihni Göktay'a, Ezel Akay'dan Füsun Demirel'e sanat dünyasının tanınmış isimleri de galadaydı. Bir ay süren festivalde sahnelenen 24 oyunu 7200 kişi izledi. "Bir Bilet Bir Kitap" kampanyasında ise dört bin kitap toplandı.

Hz. Muhammed'in Atatürk ve cumhuriyet âşığı gelini

Fotoğraflar Cumhuriyet Gazetesi Arşivi'nden

MUSTAFA SAĞLAMER

Yıl 1940. Cumhuriyetin ilanıyla kırkı karışan rahmetli babam henüz 17'sinde. Mersinli çiftçi Mustafa Ağa'nın, henüz tüyü bitmemiş oğlu Hayri, bir kış günü ortadan kaybolur. Portakal bahçesine baktırırlar; orada yok. Bugün üzerinde altı minareli Muğdat Camisi'nin yükseldiği bamya tarlasına haber salınır; hiç uğramamıştır bile. Gümrük Meydanı'ndaki dükkânda çalışanlar da görmemiştir. Fındıkpınarı'na yolcu taşıyan kamyoncu Ahmet de, Hayri'yi yayla evine götürmediğini söyler. Ailenin oturduğu ve üst katında 9, alt katında 1 kişinin (babaannemin kuması) yaşadığı iki katlı evin avlu ortağı olan Soğuksu Karakolu bile seferber olur ama 15 bin nüfuslu kentte babamın izi bulunamaz...

Altı kardeş, anne-baba ve hatta kuma, "Belli ki çocuğu Akdeniz yuttu. Yarın öbürgün Silifke, Hatay, Kıbrıs ya da Taytüzalâk (Suriye) kıyılarında cesedi bulunur" diye karalar bağlar, ağıtlar yakarken, kayboluşunun altıncı gününde Hayri pürneşe çıkar gelir. Sevinç, kızgınlık, patak-kötek, tövbe-istiğfar ayrıntısına girmeden sadede gelelim: Hayri, radyodan sesine, "Resimli Radyo Dünyası" Dergisi'ndeki fotoğraflarından ince beline âşık olduğu ve rüyalarına giren kadını görmek, dinlemek için İstanbul'a kaçmıştır. Beyoğlu Mulen Ruj'da Safiye Hanım'ı bir saat canlı yaşamanın heyecanı, iki-üç baba şamarına değmez mi; elbette değer...

Ataşehir Ekspres'in önceki sayısında "Duygu Uğultusu" köşesini okuyanlar, Türk Sanat Musıkîsi'nin beş büyüklerinin başında Safiye Aylâ'nın geldiğini vurguladığımızı hatırlayacaktır. İlk sırayı vermemizin nedeni; Safiye Hanım'ın Hamiyet, Müzeyyen, Perihan ya da Sabite hanımlardan daha usta icracı olduğu anlamında değildi. Öndeydi çünkü yaşı hepsinden büyüktü. Dolayısıyla başlıbaşına bir ekol olduğu da inkâr edilemezdi.

DOĞMADAN YETİM, ÜÇ YAŞINDA ÖKSÜZ

Suudi Arabistan Krallığı'nın ilanından önce Osmanlı toprağı olan Mekke'den alınarak Dolmabahçe Sarayı Harem Dairesi'ne cariye olarak getirildiğinde, 11 yaşında bir kızdı Seyyide. Iskartaya çıkartılıp saraydan atıldıktan sonra, Hicazizâde Abdullah Efendi'nin nikâhına girdi. İşte Safiye, bu evliliğin ürünü olarak 1902 yılında

Safiye Aylâ (1902-1998) hayatı boyunca Atatürk'ün şu tavsiyesine uyduğunu söylüyordu: "Benim yaptığımı yap. Sana yönelik övgüleri, birlikte çalıştıklarınla paylaş. Böylece hem kıskançlığı engellersin, hem de emek veren hakkını almış olur."

dünyaya geldiğinde, babası hayata gözlerini yummuştu. Ne onu, ne de üç yaşındayken kaybettiği, teni gibi bahtı da kara olan anacığını tanıyabildi. Kimsesiz kalınca, Kâğıthane'de, Sadâbâd Sarayı olarak inşa edilen Çağlayan Darüleytamı'na (yetimler yurdu) bırakıldı. İptidaiyeyi de (ilkokul) bu kurumda bitirdi. 1. Dönem Bursa milletvekili, 10 çocuk babası Nakşıbendi Şeyhi Servet Efendi (Akdağ) tarafından evlat edinilen Safiye, müziğe küçük yaşta piyano eğitimiyle başladı. Geçirdiği hastalıklar sonucu muallim mektebinden (öğretmen okulu) diploma alamadan ayrıldı ve Eyüp'te bir ilkokula öğretmen yardımcısı olarak atandı. Bu dönemde tanıştığı Eyyubî Mustafa Efendi'den makam ve usûl öğrendi. Ardından da usta besteci Yesari Asım Bey'den (Arsoy/ aynı zamanda Yeşilçam oyuncusu Göksel Arsoy'un amcası) musikî dersleri aldı.

İstanbul'un o yıllardaki yediyüzbinlik nüfusunun yarısı erkek olsa, geriye üçyüzellibin kadın kalıyordu. Bunlardan ebeyi-bebeyi, çoluğu-çocuğu çıkarın; babalarının, kocalarının kafes arkasına hapsettiği kadınları düşün; çalışmasına izin verilen ve izin verilse de buna cesaret edecek kadınların sayısını tahmin edebilirsiniz.

ATATÜRK'TEN ÖĞRENDİĞİ ŞARKI

İlk plağı, 1930'da Columbia Şirketi'nin logosunu taşıyordu. İki şarkının da sözleri ve bestesi Yesari Asım'a aitti. "Sevda Yaratan Gözlerini Her Zaman Öpsem" (segâh) ve "Bekledim de Gelmedin" (nihavend).

O yıllarda Darüttalim Musikî Heyeti'nin bir konserinde sahneye siyah önlükle çıkması maarif müfettişlerinin tepkisine yol açınca öğretmenlikten ayrıldı ve gazino çalışmalarına başladı. İlk işyeri, İnönü Stadı'nın çaprazında yer alan ve sonradan lunaparka dönüşen Küçükçiftlik Parkı'ydı. Bir süre sonra, İstanbul yüksek sosyetesinin yanısıra yabancı diplomatların da rağbet ettiği Mulen Ruj Gazinosu'nun assolisti olunca, adını duymayan kalmadı...

Şöhretinin günden güne artmasının başlıca nedeni, kuşkusuz "creme de la creme", yani "kaymak tabaka"ya hitap etmesi değildi. Eserleri ölçüye uyarak, muhteşem bir diksiyonla, aynı zamanda coşkun, çekici bir tavırla okuyordu. Sesindeki pürüzsüz akış, en tiz perdelerde bile kaybolmuyordu. Aynı zamanda, dönemin popüler şarkılarını olduğu kadar, klasik parçaları ve Rumeli türkülerini de içeren repertuarıyla, çok geniş bir dinleyici yelpazesine hitap etmesiydi büyümesinin asıl nedeni.

İstanbul Vali Yardımcısı Nuri Bey'in 1932 yılında konutunda verdiği davette, huzurunda ilk kez şarkı söylediği Atatürk'ün en beğendiği seslerden biri oldu. Hatta Tatyos Efendi'nin hicazkâr bestesi "Mâni Oluyor Hâlimi Takrire Hicabım"ı, ilk kez Atatürk kendisine notalarıyla mırıldanınca duydu. Ardından da notalarını ezberleyerek icra etmeye başladı.

Mustafa Kemal Paşa onuruna düzenlediği konserde Sadettin Kaynak'ın Kurtuluş Savaşı'nı konu alan "Yanık Ömer" adlı bestesini seslendirdi. Konser sonunda Atatürk, "Bu şarkı çoksesli hâle getirilirse çok daha olgunlaşır" dedi. Bu yorumu vasiyet olarak algılayan Safiye Aylâ, Atatürk'ün 100'üncü doğumgününde orkestrasyonunu Muammer Sun'a hazırlattığı parçayı Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası eşliğinde seslendirdi (*). Etkinliğin tüm masrafını da bizzat üstlendi.

Sanat yaşamı boyunca başta İstanbul Radyosu'nda olmak üzere, sayısız konser veren Aylâ, her biri satış rekoru kıran beşyüzden fazla plak doldurdu. Konservatuar İcra Heyeti'nde çalışırken tanıştığı besteci Şerif Muhiddin Targan ile 1950 yılında evlendi. Birliktelikleri; besteci, ud ve viyolonsel virtüozu Targan'ın 1967 yılında vefatına kadar sürdü. Eşinin sağlığı sırasında gazino sahnelerinden uzak kalan Aylâ, dinleyicileriyle ayda bir verdiği Saray Sineması Konserleri'nde ➦

➥ buluştu. Sahneye son çıkışı ise, Atatürk'ün anısına ve Türk Kültürüne Hizmet Vakfı yararına 1987'de, AKM'de (Atatürk Kültür Merkezi) gerçekleşti.

ŞERİF MUHİDDİN HERALD TRIBUNE'DA

Burada bir parantez açarak, üstat Muhiddin Şerif'ten de söz etmemiz şart. Osmanlı'nın son Mekke Emiri (şerif) Vezir Ali Haydar Paşa'nın, Sabiha Hanım'la yaptığı evliliğin ürünüydü Şerif Muhiddin. Ailenin soyu, Hazreti Muhammed'e dayanıyordu (Soyağacında, Peygamber'in 37'nci kuşaktan torunu olduğu görülüyor).

18 yaşına kadar özel derslerle yetişen Muhiddin Şerif, bu dönemde Farsça, Arapça, İngilizce ve Fransızca öğrendi. Daha sonra Darülfünun'da (İstanbul Üniversitesi) hukuk ve edebiyat öğrenimi gördü. İki fakülteden de diploma aldı. Evdeki müzikli toplantıların etkisiyle küçük yaşta piyano ve ud çalmayı öğrenmişti. Udda virtüozluk düzeyine ulaşınca beste yapmaya başladı. Henüz 13 yaşındayken, klasik üsluptaki saz eserlerinden biri olan Hüzzam Saz Semaisi'ni besteleyecek olgunluktaydı. Bir yıl sonra da, amcası Ali Cabbar Paşa'nın yönlendirmesiyle viyolonsel öğrenmeye başladı ve bu enstrümanda da çok üst düzeye erişti. (Yalnızca üçbuçuk dakikanızı verip, Hazreti Muhammed torununun "Capriccio"sunu dinlemenizi şiddetle öneririm**)

Safiye Aylâ, Şükran Özer ve Müzeyyen Senar, özel bir konserde sahneye davet ettikleri Mahmut Baler ile... "Bal Mahmut" lâkabıyla tanınan Baler, konuşurken ağzından bal damlayan, kulaktan kulağa dolaşan fıkralarıyla tanınan, seçkin çevrelerin sohbetlerinde baş köşeye oturtulan, TRT ekranlarında, sunuculuğunu Abdi İpekçi'nin yaptığı "Baldan Damlalar" programında milyonlarca izleyiciyi gülmekten kırıp geçiren bir sohbet adamıydı.

Amerika Birleşik Devletleri'ndeki özel bir davette ısrar üzerine kemanı eline aldı. Ertesi gün "Herald Tribune" Gazetesi'nde yayımlanan iki yorumda Şerif Muhiddin, 18 ve 19. yüzyılın bir numaralı keman virtüozu Niccolo Paganini ile kıyaslanıyordu...

İşte böylesine seçkin bir şahsiyetle 17 yıl aynı çatı altında yaşayan Safiye Ayla'nın kişiliğinin ve sanatının gelişmesinde, Şerif Muhiddin'in elbette büyük katkısı vardı.

Sevgili okurlar; Safiye Aylâ Targan'ı anlatmak için, ciltlerce kitap kifayetsiz kalır. Çünkü o sadece sanatsal özellikleriyle değil, Cumhuriyet tarihimizin tanığı olması nedeniyle de çok önemli bir şahsiyet. Ancak bize ayrılan bölümde sekiz cümlelik yer kaldığına göre, altısında toparlamamızı yapalım, son dört satırda da, yukarıda yıldızlarla belirttiğimiz kaynakçalara ulaşacağınız bağlantı kodlarını verelim:

O, Türkiye Cumhuriyeti'nden önce doğan ama onunla büyüyen, gelişen bir yaşam;

O, tüm mal varlığını Türk Eğitim Vakfı'na (TEV) bağışlamış bir hayırsever;

O, Ürdün kralı Abdullah'ın evlenme teklif ettiği, Mısır Kralı Faruk'un, hayranlığını altın işlemeli, üzeri yakut taşlarla süslü kemer hediye ederek göstermeye çalıştığı kişi;

O, bin ömrün yaşanmışlığını bir ömre sığdıran karakter;

O, bir devrin tanığı, müziğin ve aşkın kadını;

Ve O, uzun bir şarkı... ●

(*) http://old.kesfetmekicinbak.com/kultur/tarih/10479/

(**) https://www.youtube.com/watch?v=8TklzsR-8Es

14.09.1967, Milliyet, Sayfa 7

ACI BİR KAYIP

Sabık Mekke Emiri merhum Şerif Ali Haydar paşa ve Sabiha hanımın oğlu, sabık Ürdün Sefiri Kebiri merhum Şerif Abdülmecit Haydar, merhum Şerif Muhammed Emir Haydar, merhum Şerife Nimetullah Sadık, merhum Şerif Faysal Haydar Targan'ın kardeşleri, Şerife Süfeyne ve Şerife Nükhet Hobah'ın ağabeyleri, Şerife Necla Sarper ve Şerife Nükhet Hovel'in amcaları, Prenses Rukiye ve Peride Targan'ın kayınbiraderi, Safiye Ayla Targan'ın eşi

Hazret-i Peygamberimizin son torunlarından

ŞERİF MUHİDDİN TARGAN

13 Eylül 1967 Çarşamba sabahı Allahın rahmetine kavuşmuştur. Cenazesi yarınki Cuma günü öğle namazını müteakip Şişli Ca-

Gençlere 19 Mayıs armağanı

Nerede görseniz farklı bir Hayko Cepkin'le karşılaşıyorsunuz, sahnede başka, reklamlarda başka, konuşurken başka, yazarken başka... Bir yeni şarkılarla çıkıyor karşınıza, bir iz bırakmış eski şarkıların rock yorumuyla. 19 Mayıs'ta, yani Gençlik ve Spor Bayramı'nda Ataşehirli gençlerle buluşacak Cepkin, elbette yine şaşırtacak!

LEYLA ÖZ

Sıra dışı görüntüsüne eşlik eden müziği ile tanırız Hayko Cepkin'i. Adeta isyanını notalara döken Cepkin için Türkiye'ye metal müziği sevdiren kişi de diyebiliriz. Rock müzik ile buluşmasına sebep olan asi duruşu ve dövmeleriyle dinleyicilerinin gönlünü fetheden Cepkin, 19 Mayıs'ta Ataşehirlilerle buluşuyor. Gelin şimdi biraz Hayko Cepkin'i tanıyalım.

Hayko Cepkin müziği denildiğinde akla farklı tarzların sentezi geliyor. Siz müziğinizi nasıl adlandırıyorsunuz?

Günümüz müzik piyasası ile kıyaslayacak olursam, ben yaptığım müziği gururlu bir müzik olarak tanımladığımı söyleyebilirim.

Kendinize ait oluşturduğunuz bu soundu dinleyici kitlenizde de gözlemliyor musunuz?

Her kesimden dinleyicinin farklı bir yol ayrımı bulup, bu yeni yolda ilerleme, anlamaya çalışma arzusunu ve emeğini görebiliyorum.

Türk Müziği üzerine Timur Selçuk'tan aldığınız eğitimler bugün sizde ve yaptığınız müzikte nasıl bir etkiye sahip?

Bu eğitim, benim yaptığım müziğin her karesinde etkili. Gerek müzikallerde, gerekse piyanonun başına geçtiğimde de o tavrı ve notaların ahengini sonuna kadar hissediyorum.

Sahneniz oldukça coşkulu... Kayıt esnasında yapılan icra ile sahnede canlı olarak yapılan arasında fark var mı?

Yüzde yüz fark var. Kayıt halinde olmak belirli bir enerji gerektiriyor ama sahne tüm o enerjiyi katlar, çarpar, toplar size çıkan sonucu fazlasıyla sunar. Benim sahnem böyle.

Çoğu şarkınızın söz ve bestesi size ait... Bu üretimde sizi müzik dışında ne besliyor?

Aslında daha çok sportif aktivitelerden besleniyorum. Özellikle paraşüt... Bununla birlikte tarzım dışında müzikler dinleyerek zevkimi beslerim.

Hep yenilikçi ve farklı türde çalışmalarınıza şahit olduk. Yeni bir projeniz var mı? Bu sefer dinleyicileri nasıl şaşırtacaksınız?

Hazırlanıyorum diyelim (Gülüyor). Hâlâ üretebilen ve fikir sahibi olan biri olduğum için de çok mutluyum.

19 Mayıs'ta Ataşehirlilerle birlikte olacaksınız. Sizi büyük heyecanla bekleyen dinleyicileriniz için bir şeyler duyabilir miyiz?

Önce şaşıracaklar, hemen alışacaklar. Bizim etkimiz budur. ●

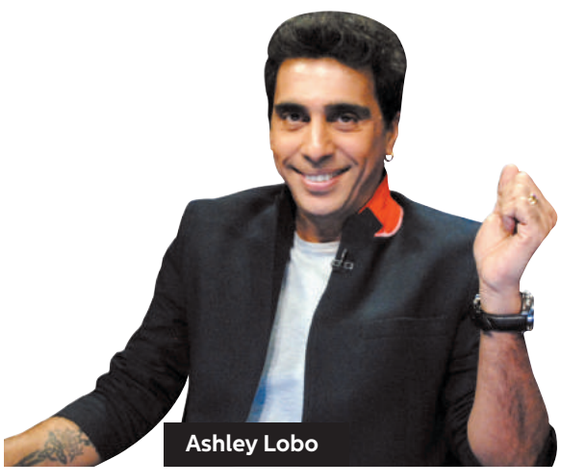

Konser Barbaros Mahallesi, Cumhuriyet Meydanı'nda.

“Bollywood Geçidi” İstanbul’dan geçiyor

Rengârenk ve gösterişli kostümleri, ritmik dansları ve müzikleriyle otantik Hint kültürünü sahnelere taşıyan “Bollywood Geçidi” (A Passage To Bollywood) İstanbul’a geliyor. Gösteri, Ashley Lobo’nun liderliğinde, 22 genç ve yetenekli dansçıdan oluşan Bombaylı çağdaş dans topluluğu Navdhara India Dance Theatre tarafından sahneleniyor.

Ashley Lobo

HAKAN AKOĞLU

Batı dansının fiziksel metodları ile Hindistan’ın manevi felsefelerini ve dansını birleştiren yenilikçi dans topluluğu Navdhara India Dance Theatre, ilk kez Türkiye’de. Muhteşem gösterileri “Bollywood Geçidi” ile 23 Mayıs’ta İş Sanat’ın sezon kapanış gösterisinde ve 25 Mayıs’ta 16. Mersin Uluslararası Müzik Festivali’nde yer alacak grubun kurucusu ve koreografı Ashley Lobo ile Hindistan, Bollywood Sineması ve “Bollywood Geçidi” üzerine konuştuk.

Navhadra India Dance Theatre’ı kurmaya nasıl karar verdiniz?

Hindistan geleneksel dansını yurt dışında tanıtan pek çok dans kumpanyası var, ama hiçbiri modern Hindistan’ı temsil etmiyor. Navdhara’nın amacı, yabancı izleyicilerin Hindistan’ın modern tarafı ile yani çağdaş, güncel ve gerçekten küresel olan tarafı ile ilişki kurmalarını sağlamak.

Koreografilerinizi yoga ve meditasyon gibi farklı felsefi disiplinlerle bir arada sunuyorsunuz. Bu disiplinleri dansınızın bir parçası haline getirmeye nasıl karar verdiniz, bunların dansınıza katkısı nedir?

Bir yandan dans edip, bir yandan da başka şey hakkında düşünemezsiniz. Benim için yoga ve meditasyon nefes alıp verme kontrolünü sağlayarak aklı dinginleştiriyor, böylece beden dans edebiliyor. Yoga ve meditasyon dansa dinginlik ve sakinlik getiriyor.

Türkiye'de Bollywood filmleri ile büyümüş bir nesil var. Size göre Bollywood sinemasını dünyada bu kadar özel kılan nedir?

Bollywood Sineması şarkı, dans ve renklerle dolu. Batıda müzikallerin yanı sıra müziğin kullanılmadığı ya da ön planda tutulmadığı filmler üretilmesine rağmen; Hindistan'da neredeyse her film bir müzikal tadında. Bence Bollywood'u özel kılan en önemli nedenlerden biri bu. Umarım bu durum asla değişmez. Bollywood filmleri renklerin, enerjinin, hayatın, masumiyetin ve eğlencenin bir başkaldırısı, isyan kaynağıdır.

India's Dancing Superstar yarışmasında jüri üyesisiniz ve aynı zamanda kendi akademinizde genç dansçıları yetiştiriyorsunuz. Dans ile ilgili bilmemiz gereken en önemli şey nedir? Profesyonel bir dansçı olmak için nasıl bir yol izlemek gerekiyor?

Profesyonel bir dansçı olmak istiyorsanız, yeteneğin sadece sizin o kapıdan içeri girmenizi sağlayacağını unutmamak çok önemli. Bundan sonrası için ise karakter, sıkı çalışmak, tutku ve pratik çok önemli. Navdhara'daki dansçılar genellikle Prana Paint tekniğini kullanıyor. Genç dansçılara bağımsız bir ses bulmalarına yardım etmek için nefes ve duygu yaklaşımı ile beden dilini kullanmalarına yönelik çalışmalar yapıyoruz.

Doğu ve batı dansları arasında teknik ve stil açısından nasıl farklılıklar var? Türkiye'ye özgü bildiğiniz danslar var mı?

Bence Doğu dansı, Batı dansına kıyasla daha incelikli ve daha hassas. Son seyahatim sırasında bazı Türk şovlarını izleme fırsatım oldu. Ayrıca bir Sema törenine de katıldım ve bu beni yoğun bir şekilde duygulandırdı.

GERÇEK BİR HAYAT HİKÂYESİ

"Bollywood Geçidi" Hindistan'ın günlük yaşamından mı ilham alıyor?

Her köy çocuğunun büyük şehre gidip başarılı olma hayalini konu eden bir kurgu ve öyküsü var. Gerçek bir hayat hikâyesi de diyebiliriz.

"Bollywood Geçidi" ile ülkemize ilk kez geliyorsunuz. Türkiye hakkında ne biliyorsunuz? Türk izleyicilere neler söylemek istersiniz?

Aslında iki kez seyahat maksadı ile geldim. Ülkenizi ve insanlarını; ayrıca yemeklerinizi, tarihinizi çok seviyorum. Türk halkının "Bollywood Geçidi"ne gelmelerini ve gösteri aracılığıyla Hindistan'ın tadını ve kokusunu almalarını öneriyorum. ●

Neye gülüyorsan, O'sundur

Mayıs ayında sinema perdelerine daha çok komedi filmleri düşecek: Çam Yarması, Baş Belası, 4N1K, Her Şey Mümkün, Bahtiyar Bahtıkara, New York Masalı, Hızlı ve Tüplü. Arz talep dengesini göz önünde tutarsak, seyircinin komedi filmleri izlemeyi yeğlediğini söyleyebiliriz. Filmlerin isimleri komediden beklentinin ne olduğunu ele veriyor, ama biz neye, neden güldüğümüzü biliyor muyuz?

FATMA GÜL

Güldürmek bütün duyguları yaşatmaktan çok daha zor ve ciddi iştir. Hele de zülfü yâre dokunarak, beyinde yeni sorular, ihtimaller üreterek güldürmek... Çünkü güldürürken ve gülerken tabuları, baskıları, zorbaları yerle bir etmek mümkündür. Bu yüzden iktidarlar en çok komiklerden korkar, hicivlerden, karikatürlerden, hatta komedi filmlerinden... Toplumsal yapımızın da iktidarların isteğine göre şekillendiğini hatırlarsak, mesela gülen çocuk rağbet görür de, erkekse hemen "ağır olmaya" çağrılır. Daha fenası kadınsa gülen, muhafazakâr toplumların tüyleri felaketin eşiğindeymişçesine diken diken olur. Çünkü kadın gülüyorsa -hem de sokakta, kamusal alanda- bir de güldürüyorsa, hapsedildiği hücrenin demirlerini eğip büküyordur. Artık dili çözülmüştür.

Bu güldürme, gülme mevzusu nereden çıktı şimdi, diyebilirsiniz. Sorunuzun yanıtı Mayıs ayında vizyona girecek filmlerin listesinde yatıyor. Mayıs'ta yedisi yerli, dokuz komedi filmi gösterime giriyor. Yabancılar bir yana yerli filmlerin isimlerini şöyle bir sıralayalım: "Çam Yarması, Baş Belası, 4N1K, Her Şey

4N1K

Mümkün, Bahtiyar Bahtıkara, New York Masalı, Hızlı ve Tüplü."

Hani adı üstünde derler, ya öyle bir durum var ortada, filmlerin isimleri bizim neye güldüğümüzü, nelere güldürülmek istediğimizin ipuçlarını veriyor. İyi de biz gerçekten nelere gülüyor, nelere gülmeye zorlanıyoruz? Bu sorunun yanıtını verirken malum milada, yani 12 Eylül'e dikkat çekmemek imkânsız. Çünkü 12 Eylül'le birlikte toplumsal yapımız, taleplerimiz, umutlarımız rota değiştirdi, elbette gülme biçimimiz ve nedenimiz de.

Gelin şimdi, 1980'den önce güldüğümüz, özellikle de yetmişli yıllarda çekilmiş filmleri ve bizi güldüren oyuncuları hatırlayalım.

Toplumsal muhalefetin yükseldiği yetmişli yıllarda güldürmek, farkındalık yaratmakla paralel gitmeye başladı. Göç ve gecekondulaşma artmış, gelenler kentle boğuşmakta yenik düşmeyi baştan göze almış, en önemlisi de sinema üzerine her zamankinden daha fazla konuşulur ve tartışılır olmuş, gençlik sinema kulüpleri etrafında toplanmaya başlamıştı. Türk sinemasında "toplumsal gerçekçilik" rüzgârı esiyor, bu rüzgârdan komedi filmleri de etkileniyordu. Karakterleri ile dürüstlük, adalet, eşitlik gibi kavramları öne çıkaran, sonuyla da izleyiciye umut sunan filmler birbiri ardına beyaz perdeye düşüyordu.

Ertem Eğilmez'in, Rıfat Ilgaz'ın aynı adlı kitabından esinlenerek sinemaya uyarladığı Hababam Sınıfı işte bu filmlerdendi. Ailelerin yatılı okula yazdırarak başlarından savdığı gençlerin birbirlerine ve hocalarına yaptığı şakalar ve kurduğu oyunlar üzerine kurulu filmin ana hedefi güldürmekti, ama gülmek dramatik durumlarla beslenerek daha sahici kılınıyordu. Arkadaşlar arasındaki ilk bakışta kırıcı gelen diyaloglar -İnek Şaban, Güdük Necmi- dayanışmaları ve fedakârlıklarıyla hafifliyor, Ferit karakteri Tarık Akan'ı sivriltse de karakterler arasında bir eşitlik sağlanıyor, izleyici filmi kendi öğrencilik yıllarıyla empati kurarak seyrediyor ve gülüyordu.

Hem ilkinde hem de diğer Hababam Sınıfı filmlerinde ders çalışmaktan hoşlanmayan, haylaz öğrencileri dizginleyecek tek karakter vardı: Mahmut Hoca. Münir Özkul'un canlandırdığı Mahmut Hoca şefkatini de otoritesi kadar güçlü kullanıyor, böylelikle "terk edilmiş" öğrencilere kol kanat geriyordu. Hocanın otoritesi ile öğrencilerin bu otoriteyi kırmak için çabaları arasındaki gerilime dayanan filmin sonunda öğrenciler Mahmut Hoca'nın kendileri için çizdiği rota benimsiyor -biat değil- ya özür diliyor, ya çalışıp sınıflarını geçiyor ya okulun satılmasını engelliyordu.

Yine Ertem Eğilmez'in yönettiği, "Erkek Güzeli Sefil Bilo" ise feodal sistemi saflığıyla alaşağı eden bir karakterden yola çıkmıştı. İlyas Salman'ın hayat verdiği Bilo daha filmin başında aşık olduğu kız için kendisinden beklenen kan davasını sürdürme talebini hafife alıyor, ağayı sözleriyle bertaraf ediyor, iktidarının içini boşaltıyordu. Seyirci Bilo'nun sözlerine, hareketlerine gülüyordu, çünkü onunla birlikte kendisine baskı uygulayan, yok sayan, patronunu, ev sahibini, bakkalı ezip geçiyor, mağdurluğunu gülerek güce dönüştürmenin keyfini yaşıyordu.

Ertem Eğilmez seyircinin komediden ne beklediğinin kodlarını çözmüştü. İlk kez Hababam Sınıfı'nda rol verdiği Kemal Sunal'la seri filmler yapmaya başladı: Süt Kardeşler, ➦

Hababam Sınıfı

Erkek Güzeli Sefil İbo

Şabanoğlu Şaban

Köyden İndim Şehire

Süt Kardeşler

➥ Şabanoğlu Şaban, Salak Milyoner, Köyden İndim Şehre... Kemal Sunal bütün filmlerinde saf, ama bir o kadar kurnaz, muhatabını birbirini tutmayan sözleri ve gülüşüyle köşe sıkıştıran bir karakteri üstleniyordu. Osman Seden'in yönettiği, Hababam Sınıfı'ndaki karakterinden miras ismiyle "İnek Şaban" filminde Karpuzcu Kemal Sunal ile futbolcu Kemal Sunal iki ayrı, uzlaşmaz sınıfı temsil ediyor, seyirciyi karpuzcunun safına çekiyordu. Karpuzcu dürüsttü, delikanlıydı, paraya yüz vermiyordu, ayrıca bir yanlış anlaşılma sonucu içine çekildiği sınıfın mafyasına, şımarıklığına, lüks tutkusuna yenilmiyordu. Alt ve orta gelir grubunun neredeyse tamamını oluşturduğu seyirci ise hem gülüyor hem de ait olduğu sınıfın ahlakıyla gururlanıyordu.

Özetle, yetmişli yılların komedi filmlerinde kendi sınıfını aşağılamaktan çok, kendi sınıfıyla barışık olmayı sağlayan ögeler yoğundu ve neredeyse bütün filmler mutlu sonla bitiyordu. Zeki Alasya- Metin Akpınar, Şener Şen, Adile Naşit, Ayşen Gruda, Halit Akçatepe gibi isimlerin yer aldığı aile komedilerinde de namuslu, dürüst karakterler mutlu sona ulaşıyordu.

Seksenli yıllardan sonra, özellikle de doksanlardan bugüne komedi filmlerinde karakterler de konular da değişime uğradı. Hababam Sınıfı yeniden çekilse de Rıfat Ilgaz'ın kitabına sadık kalınmadığı gibi, karakterlerin de içi boşaltıldı. Film, dönemin eğitim anlayışına, okul müdürünün tüccar, öğrencilerin de birer müşteri haline getirilmesine denk düşüyor gibi görülebilirdi, ama hem olay örgüsü ile karakterler cılızdı hem de seyirciye gülmenin de politik bir eylem olduğu unutturulmuştu.

Charlie Chaplin, yani Şarlo, filmlerinde asla zengini yoksula güldürecek sahneler çekmediğini söylemişti. Sinemasının büyüklüğü de buradan geliyordu. Oysa 2000'li yılların Türk komedi filmleri tam da bu anlayışın tersine kuruluydu. Gülünen, alay edilen, hatta bazı filmlerde aşağılanan sıradan insandı. Beşincisi geçen ay gösterime giren Recep İvedik, Kutsal Damacana, Maskeli Beşler serisi, Çılgın Dershane, Ali Kundilli, Çakallarla Dans gibi sahicilikten tümüyle uzak filmlerde küfürlü konuşmalar, kadınları aşağılayan bakış açısı öne çıkıyordu. İktidarla bir alıp veremedikleri yoktu, tabuların kenarından bile geçmiyorlardı. Seyirci yine gülüyordu, hatta karakterlerin bazı sözlerini gündelik diline yerleştiriyordu, ama artık bu gülüşün bir adresi yoktu. Gülüyor, rahatlıyor, eğer kahramanla kendini özdeşleştirmişse, kimden, neyin intikamını aldığını bilmeden, geçici bir üstünlük duygusuyla sinemadan çıkıyordu.

Henüz izlemediğimiz için mayıs ayında gösterime girecek filmleri aynı sepete koymak belki haksızlık. Ama yönetmenlerine, konularına ve oyuncularına bakarsanız, çoğunun sizi umutsuz bırakacağını, esaslı bir kahkahadan alıkoyacağını sezebilirsiniz. ●

ERKEN TANI HAYAT KURTARIR!

Ataşehir Belediyesi

Kadın Sağlığı, Mamografi ve Kemik Yoğunluğu Ölçümü Görüntüleme Merkezi

İçerenköy Mah. Prof. Dr. Necmettin Erbakan Cad. No: 108-110 Ataşehir - 0216 570 50 00 (Dahili: 1943- 1991)

BATTAL İLGEZDİ
Ataşehir Belediye Başkanı

ATAŞEHİR BELEDİYESİ
Gelecek burada

0216 570 5000
www.atasehir.bel.tr
facebook.com/atasehirbld
twitter.com/atasehirbld

Babamı özlüyorum yahu!

Bir babanın oğluna en büyük mirası ne olabilir sizce? Var edip çoğaltan sevgi, az yaralı bir büyüme tarihi, gururla anılacak bir geçmiş... Can Öz de bunların hepsi, bir de fazlası var: Can Yayınları. Can Öz şimdi babası Erdal Öz'ün adını verdiği yayınevini yaşatıyor. Bu yüzden omuzlarında aldığı mirastan daha ağır bir sorumluluk var: Daha fazla, ama nitelikli kitap, yazar ve yayınevi...

ELİF SU

Can Yayınları Türkiye'nin en büyük altüst oluşu yaşadığı 1981'de, yazar Erdal Öz tarafından kuruldu. Kitapların yakıldığı, yasaklandığı ortamda beyaz kapağı, kırmızı kalpli logosuyla okura derin bir soluk aldırdı. 36 yıl boyunca da çizgisini korudu. Erdal Öz 6 Mayıs 2006'da yaşamını yitirince sorumluluğu babasının adını yayınevine verdiği Can Öz üstlendi. Öz'le babasını, Can Yayınları'nı ve kitapları konuştuk:

6 Mayıs, babanızın ölüm yıl dönümü. Babasız geçirdiğiniz bu on bir yılda babanıza, babanızın size kattıklarına ya da aldıklarına dair neler keşfettiniz?

Gururlu olmak, dürüst olmak, haklı olduğun yerden ödün vermemek, insan ayırmamak, kıymet verdiklerine sahip çıkmak ve bol bol üretmek. Her geçen gün yeni değerler miras bıraktığını fark ediyor ve tekrar müteşekkir oluyorum. Bir de, özlüyorum yahu!

Babanızın kitapları arasında sizi en çok etkileyen hangisiydi?

"Odalarda", o yaşlarda ve o tarihte yazılması imkânsız gibi görünen bir kitap olduğu için büyük hayranlık yaratmıştır bende. Ayrıca Havada Kar Sesi Var, Kanayan, Gülünün Solduğu Akşam ve Yaralısın en sevdiğim kitaplarıdır.

Babanızla edebiyat üzerine tartışır mıydınız, ikinizin edebiyat beğenileri ve tercihleri arasında benzerlikler ve farklılıklar nelerdi?

Çoğunlukla sohbet ederdik, tartışmazdık. Hatta daha çok ben ona sorular sorar, sonra dinlerdim. Bilimkurgu merakım dışında pek ayrıştığımız söylenemez.

Babanızın günlüklerini yayımlıyorsunuz, daha önce bilmediğiniz, günlüklerden öğrendiğiniz babanıza dair çok bilgi var mı? Yeni öğrendikleriniz babanıza dair yargılarınızı etkiledi mi?

Günlüklerini babam vefat ettikten birkaç sene sonra okudum, çok etkilendim tabii. O gencecik yaşlarında dahi ne müthiş bir adammış diye düşünüp bir katman daha hayran oldum. Ama ilk seferki okumam çok zor oldu tabii, zaten o nedenle vefatından birkaç sene sonra ancak okuyabildim.

Röportajlarınızdan öğrendiğime göre yayıncılık sizin için bir tercihten çok zorunluluk olmuş. Nasıl bir öğrenme süreci geçirdiniz, yayın politikasında herhangi bir değişiklik yaptınız mı, neler?

Deneye yanıla, çok düşünerek, çok çalışarak, çok araştırarak kendimi yetiştirmeye gayret ettim. Çok hata yaptım tabii. Yayın politikasını muhafaza ettim. Can Yayınları edebiyat ve nitelikli kurgu dışı eserler yayınlar, bu devam ediyor, devam edecek. Socrates Dergi de bir edebiyat dergisi kanaatimce. Erdal Öz'ün çizgisini, edebiyat tadını sürdürmekle sorumluyum. Can Yayınları ben göçtükten sonra da var olmaya devam edecek, hâlâ Erdal Öz'ün yayınevi olarak. Aslına bakarsanız tek yaptığım yayınevinin gelişen dünyaya ayak uydurmasını sağlamak.

İYİ YAZARI KEŞFETMEK

Bir kitabı basmaya karar verirken nelere öncelik tanıyorsunuz, bir yazarı keşfetmek, bir kitabı ilk basan olmak sizde nasıl düşünceler, duygular yaratıyor?

İyi bir kitabı ve yazarı keşfetmek olağanüstü bir tatmin. Sürekli arıyoruz, çok az beğeniyoruz. Kitabı seçerken tek kriter kitabı beğenmemiz; bu zaten yayınlama heyecanını yaratıyor. Satış ikinci sırada. Satan kitap aramıyoruz, beğendiğimiz kitabı satıyoruz.

Bugünlerde yayınevinizde olmasını istediğiniz hangi yazarlar var?

Ahmet Hamdi Tanpınar, Yusuf Atılgan, Latife Tekin, Orhan Pamuk, Hakan Günday, Ernest Hemingway, Isaac Asimov diye fazla kriz yaratmadan örnekler verebilirim. Bu liste uzar gider.

Yayınevinin geleceğine dair planlarınız neler, yeni türler eklemeyi düşünüyor musunuz?

İleride şiire daha çok girebiliriz. Web üzerinde epey bir projemiz var, ayrıca bir Socrates Yayınları kurmayı planlıyoruz. Bunun dışında çok projemiz ve fikrimiz var, ama ancak şimdilik bu kadarını anlatabilirim; gerisi sürprizini kaybetmemeli.

Sürekli Türkiye'de okuma oranının düşük olmasından yakınılır, bazen istatistiklerle de bu doğrulanır. Sonuçlar, yayıncı olarak sizi tedirgin ediyor mu?

Etmiyor. Okur azalırsa biz de ona göre azalırız. Ne kadar okur varsa o kadar iş yaparız, bunda bir sakınca yok. Ancak bunun tersine, şimdilerde müthiş bir okuma patlaması yaşanıyor. Belki inanmakta zorlanacaksınız, ama birkaç seneye göreceksiniz, özgürlükçü, çok okuyan yepyeni bir nesil geliyor. Üstelik bu yeni nesil çok iyi kitaplar okuyor. Can Yayınları'nın hızlı gelişmesinin sebeplerinden biri de bu.

Teknolojinin ve giderek sanal dünyayla sınırlanan sosyalleşmenin yazın dünyasını etkileyeceğini düşünüyor musunuz?

Etkiliyor zaten. Okuma kültürü değişiyor, daha tahammülsüz, seçici olmaya başlıyor. Ancak bunun yanı sıra tüm dünyada 20. yüzyıla bir öykünme var. Kitap da bundan nasibini alıyor. 21. yüzyıl uzaktan çok hoş görünüyordu, sözde uçan kaykaylar ve kendini bağlayan ayakkabılar olacaktı; ancak bu neoliberal dalganın yarattığı erozyon 20. yüzyılın kıymetini öğrenmemizi ve onu şiddetle sahiplenmemizi sağladı. Kitap 20. yüzyılın belki en canlı kalan, en iyi sahiplenilen temsilcisi, o nedenle çok sağlam duruyor. Yine de bir noktada e-kitap'a tamamen geçmek zorundayız, yoksa gezegende ağaç bırakmayacağız. ●

Başarıya engel tanımayız

Hakan, Miray, Meryem, Melisa, Ayşe, Melek... Yeditepe Özel Eğitim Meslek Lisesi'nin bu başarılı öğrencileri hayallerinin peşinde koşuyor. Tümü işitme engelli olan öğrenciler hem sporun birçok branşında hem de görsel ve sahne sanatlarındaki çalışmalarıyla göz dolduruyor.

SİZİN İÇİN KAZANACAĞIZ

Adım Ali Yalçın. Yeditepe Özel Eğitim Meslek Lisesi beden eğitimi öğretmeniyim. İlk görev yerim olan okulumuzda, 18 yıldır beden eğitimi öğretmeni olarak çalışıyorum. Hayatımda ilk defa burada işitme engellilerle iletişime geçtim ve çok zorlandım. Şimdi düşününce, belki de en kutsal işi yapıyorum, diyorum. 2012'de Türkiye Halk Oyunları Şampiyonası vardı, biz de katıldık. Başka bir okulun öğretmeni "siz hakem sayesinde şampiyon oluyorsunuz" dedi. Bu nedenle aramızda ufak bir tartışma geçti. Otele döndüğümüzde öğrencilerim bana "orada neden tartıştınız" diye sordu. Ben de durumu izah ettim. "Siz üzülmeyin, biz yine birinci oluruz" dediler ve havuza gitmek için izin istediler. Peşlerinden kontrol maksadı ile havuza gittim, kimse yok, ara tara derken bir baktım ki prova yapıyorlar. "Sizin için birinci olacağız, çalışıyoruz" dediler ve de oldular. Tam sekiz yıldır da olmaya devam ediyorlar. Bu benim için çok önemli ve gurur verici bir olay. İşte tüm bu sebepler yüzünden ben burada çalışmaktan çok mutluyum. ●

SİMAY GÖZENER

Dans ettikleri müziği duymasalar da son beş yıldır Türkiye Şampiyonu olan Yeditepe Özel Eğitim Meslek Lisesinin başarı öyküsünü ve okulun tanıtımını Müdür Hanefi Atayeter'den dinliyoruz:

Yeditepe Özel Eğitim Meslek Lisesi?

2010 yılından itibaren lise eğitimi vermeye başlayan okulumuzdaki öğrencilerimizin tamamı işitme engelli. İşitme engelinin yanında sayıları çok fazla olmasa da ikinci bir engeli olan öğrencilerimiz de var.

Eğitim açısından diğer meslek liselerinden farkı var mı?

Öğrencilerimiz diğer meslek liselerindeki müfredatın aynısını görüyor. Okulumuzda bilgisayar, yiyecek-içecek hizmetleri ve giyim teknoloji bölümü olmak üzere üç branşta eğitim veriliyor. Yiyecek-içecek hizmetleri bölümü pastacılık ve aşçılık olmak üzere iki ayrı dala ayrılıyor. Okulumuzdan mezun olan çocuklarımız iş yeri açma belgesi almaya hak kazanıyor.

Hanefi Atayeter

Öğrenciler aynı zamanda spor, görsel ve sahne sanatlarında da oldukça başarılı. Bu başarının sırrı nedir?

Bu başarının sırrını, öğretmen ve öğrencilerimizin özveri ile çalışması, birlik ve beraberlik içinde olmasıyla açıklayabiliriz. Biz burada büyük bir aileyiz. 32 kişiden oluşan kız halk oyunları ekibimiz son beş yılın Türkiye şampiyonu. Geçen yıl Ataşehir'de yapılan engelsiz lise öğrencilerinin katıldığı yarışmada öğrencilerimiz birinci oldu. Ayrıca pozitif ayrımcılık olmaması adına, öğrencilerimizin durumu jüriye de bildirilmedi.

İşitme engellilerin folklor oynaması başta şaşırtıcı geliyor. Müzik ile uyumu nasıl sağlıyorlar, bir tekniği var mı?

Bu çocuklar dengelerini kaybetmemek için ayaklarını yere sürüyerek yürüyor. Biz de bu denge problemini, müzik ve dans ile çözmeye çalışıyoruz. İşitme engelliler ses titreşimlerini diyafram ile algılıyorlar. Müziğe uyumu sağlamayı öğrendikten sonra önlerinde hiçbir şey duramıyor. Bunun dışında okulumuzda başarılı bir pandomim ekibimiz var. Ayrıca atletizm, masa tenisi, basketbol, voleybol branşlarında da Türkiye şampiyonalarına katılıyoruz. Bu yıl atletizm takımımız Türkiye Şampiyonu oldu. Basketbolda Türkiye ikincisi, masa tenisinde ise üçüncüsü olduk.

Peki, bu dereceler onların geleceğinde ne gibi katkı sağlayacak?

Sonuçta bu tür aktiviteler çocuklarımıza olumlu davranışlar kazandırdığı gibi onları hayata hazırlıyor; paylaşmayı, arkadaşlığı ve kendilerini geliştirdikleri için de özgüven sahibi olmayı öğretiyor. Çocuklarımız okulumuzda hayata daha güçlü bir şekilde hazırlanıyor. Milli takımlara seçilen öğrencilerimize çok ciddi devlet desteği var, bu da onların ömür boyu istifade edebilecekleri kazanımları oluyor. ●

İDOLÜM ŞARLO

İşitme engeli bir anne babanın tek çocuğu olan Hakan Durmaz, bilgisayar bölümü son sınıf öğrencisi. İşaret dilini yedi yaşında öğrenmiş, ilkokula yazılmış, ama kimse işaret dilini bilmediği için okulu bırakmak zorunda kalmış. Şimdi işaret diliyle pandomim çalışmaları yapıyor. "Bir gün televizyonda Charlie Chaplin'i, yani Şarlo'yu gördüm ve çok etkilendim" diyor Durmaz. "Onun yaptıklarının benim sanatım olduğunu düşündüm. Kendi kendime pandomim yapmaya başladım. Şimdi okulun ekibinde gösteriler yapıyoruz." ●

AĞRI'YI ÖZLÜYORUM

Ben Ayşe Santor. Ağrı'da doğdum, büyüdüm. 6 kardeşiz, üçümüz işitme engelliyiz. Annem ve babamda böyle bir durum yok, onlar duyabiliyor. Ağrı'da işitme engellilerin eğitim alacağı bir okul olmadığı için tüm eğitim hayatım boyunca yatılı okullarda okudum. İlk başlarda çok zorlanıyordum, her gece ağlıyordum ama sonra alıştım. İşitme engelli insanların iş bulması çok zor. Abilerime iş bulma umudu ile tüm aile kalktık, beş yıl önce İstanbul'a geldik, ama Ağrı'yı çok özlüyorum. Kardeşim ile birlikte biz burada okuyoruz. Seneye bilgisayar bölümünü seçip, kendimi bu alanda geliştirmek istiyorum. Okula ilk başladığım andan itibaren spora da gönül verdim. Şimdi basketbol milli kadro adaylarına seçildim. Ayrıca folklor ekibindeyim. En büyük hayalim, ileride benim gibi öğrencileri spor alanında yetiştirmek. ● ➦

SİNEMACI OLABİLİRİM

Adım Melisa Biter. Tunceliliyim. Annem, babam ve erkek kardeşim de işitme engelli. Bilgisayar bölümü öğrencisiyim. Üniversitede bilgisayar ya da sinema üzerine bir bölümde okumak istiyorum. Sinemayı çok seviyorum ama sadece internetten at yazılı filmleri izleyebiliyorum. Ne işaret dili ne de alt yazı olmadığından bizim evde pek televizyon seyredilmiyor. Ben okulun folklor ekibindeyim. Halk oyunlarına ilk başladığımda çok hata yaptım, zorlandım ama şimdi kolay geliyor. ●

KARATE MİLLİ TAKIMINDAYIM

Adım Melek Morgil. Benim tüm ailem, halalarım, dayılarım, kuzenlerim de dâhil, işitme engelli. Ailede konuşabilen hiç kimse yok. O sebeple çok rahatım. İletişim konusunda hiç sıkıntı yaşamıyoruz. Ben karate milli takımındayım. Samsun'da düzenlenen olimpiyatlara katılırsam ve derece alırsam spor akademisine katılma hakkı kazanacağım. Bunu çok istiyorum. Beden eğitimi öğretmeni olmak benim en büyük hayalim ama öğrencilerle iletişim konusunda sorun yaşarım diye de korkuyorum. Ama her şeyin üstesinden geldiğim gibi bunu da başaracağım. Bunun için haftanın dört günü antrenman yapıyorum. ●

PANDOMİM EKİBİNDEYİM

Fotoğraflar: MURAT ŞİMŞEK

Ben Meryem Zor. İstanbul'da Sultanbeyli'de doğdum, aslen Erzurumluyum. 6 kardeşiz, en küçükleri benim. Ailede benim dışımda işitme engelli yok. İşaret dilini üçüncü sınıfta öğrenmeye başladım ve hiç sıkıntı yaşamadım. Pastacılık bölümünde okuyorum, ayrıca pandomim ekibindeyim. En büyük hayalim İşitme Engelliler Basketbol takımıyla olimpiyatlara katılmak. ●

GASTRONOMİ BİRİNCİSİYİM

Adım Miray Tufançlı. İstanbul doğumluyum. Dört kız kardeşiz. Benim dışımda ailede işitme engelli kimse yok, ama bu beni hiç üzmüyor. Sadece sohbet ederken biraz sıkılıyorum, çünkü her ne kadar işaret dili bilseler de akıcı bir sohbet için yeterli olmuyor. Okulda pastacılık bölümündeyim. Burada güzel meyveli pastalar yapmayı öğrendim. Bu sene hem gastronomi yarışmasında hem atletizm yarışmasında birinci oldum. Bunun yanında basketbol milli takımında oynuyorum. Yunanistan'da yapılan dünya şampiyonasında yedinci olduk. Spor benim tüm eksikliklerimi gideriyor diyebilirim. Hayallerim hep spor üzerine. Şimdi de Samsun'da yapılacak İşitme Engelliler Olimpiyatları'nda birinci olma peşindeyim. ●

19 Mayıs'ın gizli kahramanı

15 Mayıs 1919. Mustafa Kemal, Galata Rıhtımı'ndan kendisini ve 19 arkadaşını Samsun'a taşıyacak Bandırma Gemisi'ne bindi. Hem de İngiliz istihbaratçılarının ve Osmanlı zabitlerinin gözleri önünde. Çünkü güvenliğini İstanbul'un hırsızları ve hamallarıyla birlikte Topkapılı Cambaz Mehmet sağlamıştı. O Cambaz Osmanlı silahlarını, hatta İngiliz generalin otomobilini Anadolu'ya kaçıracak isimsiz kahramandı.

TAYFUN GÖNÜLLÜ

Haydarpaşa Garı'nın peronlarına telaşlı yolcuların adımları hâkimdi. Yorgunlukları bedenlerinden çok yüzlerine yansıyan biri orta yaşlı, diğeri genç iki adamın adımları, kimsenin dikkatini çekmedi. Oysa biraz dikkatlice bakan ne kadar heyecanlı olduklarını anlardı. İki adam Ankara Ekspresi'nin ikinci kompartımanına yerleşip sepetlerinden çıkardıkları kaminetoya kahvelerini sürdüler. Beş dakika sonra yudumların damaklarına verdiği zevk, yorgunluklarını unutturuverdi.

"Bir tarih de perdesini böylece kapatmış oluyor Nurettin Bey."

Genç adam saygıyla, "Evet başkanım, sayenizde" diye karşılık verince, karşısındaki toparlanıp, biraz utangaç, biraz mahcup bir ifadeyle baktı... Kızılcahamam'a kadar pek bir şey anlamadılar.

Ancak bozkıra dalınca zaman geçmek bitmedi. Nice sonra Ankara Garı'na ulaşınca heyecanları doruğa ulaştı. Hemen toparlandılar. Bir an önce Çankaya'ya ulaşmaları gerekiyordu...

Köşk nizamiyesindeki sivil polisler ile bir komiser, İstanbul'dan gelen iki yolcuyu süzüyordu. Gözleri, gelenleri hiç tutmamıştı. Kılık kıyafetleri berduşvariydi, kravatları da yoktu. Polislerden biri, "Paşa ile görüşemezsiniz" dedi.

Topkapılı Cambaz Mehmet ve tek oğlu Ali (Büyükyılmaz).

Orta yaşlı adamın, "Mustafa Kemal Paşa'ya haber verin" sözleri üzerine komiser, "Siz kimsiniz ki Paşa huzuruna kabul etsin" diye çıkıştı.

Beklenmedik ziyaretçilerin yaşça büyüğü sert bir ifadeyle, "Ben Topkapılı Cambaz Mehmet'im" dedi. Ne var ki bu isim, komisere bir şey ifade etmemişti. Kapıdaki durumu köşk penceresinden izleyen yaverlerden biri nizamiyeye gelerek, "Ne oluyor burada" diye sorunca komiser misafirleri işaret etti:

"Mustafa Kemal Paşa'yla görüşmek istiyoruz, diye tutturdular."

Yaver bu kez orta yaşlı adama döndü:

"Kimsiniz, neden görüşmek istiyorsunuz Paşa'yla?"

Orta yaşlı adam, sadece ismini söyledi: "Benim adım Topkapılı Cambaz Mehmet."

Devamını getirmesine gerek kalmadı. Yaverin ismi duymasıyla hazırola geçip topuk selamı vermesi bir oldu. Polisler ne yapacaklarını bilemediler. Selam durmaya yeltendiler fakat kim olduğunu bilmediklerinden vazgeçtiler. Bu şaşkınlık sırasında misafirler, yaver eşliğinde çoktan içeri girmişti bile.

"EMREDİN PAŞAM"

Şimdi birkaç yıl geriye gidelim... Yıl 1919'du ve 19 Mayıs'a sayılı günler vardı. Mustafa Kemal Paşa, Şişli'de ikamet ettiği Pembe Köşk'te son görüşmelerini yapıyordu. Kazım Karabekir Paşa, Anadolu'dan başlayacak bir direnişin nasıl olması gerektiği konusunda görüşünü aktarıyordu. Toplantıya katılanlar, birbirlerini çok uzun ➦

Tayfun Gönüllü, Topkapılı Mehmet Bey İlkokulu önünde.

TOPKAPILI MEHMET BEY İLKOKULU

Ben, Fatih Şehreminliyim. Mezar yerlerimiz Topkapı ve Silivrikapı'dadır. Bir ayağım surlarda, diğer ayağım Rumların yaşadığı Samatya'dadır. Yani, tarihi yarımadanın içinde, mezarların arasında korka korka çitlembik topladığımız, sekiz bin yıllık toprakların üzerinde büyüdük. Gazeteci olduk. Bir gün, İstanbul Milli Eğitim Müdürü'nü aradım; Şehremini Lisesi'nin eski müdürüydü. Benim gibi delinin tekiydi. Önce atıştık, sonra anlaştık. Liseyi, süper lise yapmıştı.

Müdüre, "Okullardan kayıt parası alınıyor ya; gel birkaç okulda habersiz denetim yapalım" teklifinde bulundum. Hemen "Tamam" dedi, "Hangi okulu istersin?" Seçimi kendisine bırakınca, "Sur içinde Mehmet Bey İlkokulu var. Orada buluşalım" dedi.

Kameraman arkadaşımla sabah okulun önüne gittik. Baktım müdür yok, aradım, "Beş dakika sonra oradayım" dedi. Onu beklerken, gözüm okulun tabelasına ilişti: Topkapılı Mehmet Bey (Efendi) İlköğretim Okulu.

"Allah Allah" dedim; "Bu sakın daha önceden kısıtlı da olsa hikâyesini okuduğum Topkapılı Cambaz Mehmet olmasın..." Okulun girişi arka taraftaymış. Daldım bahçeye. Yaz tatili henüz devam ediyor ama öğretmenler bahçede dizilmiş. Sözde gizli denetim yapacağımız okulda Milli Eğitim Müdürü bekleniyor. Biri arkamdan "Hooop, hop; nereye kardeşim" diye bağırınca tepem attı. Hırsla, "Bu okul Cambaz'ın okulu mu" diye sordum. Adam afalladı: "Ne cambazı, ben okul müdürü falanca, siz kimsiniz?"

"Bak hoca, bu okula adını veren kişi Topkapılı Cambaz Mehmet mi?"

Müdür, "Öyle söylesene... Evet, odur" deyince, dizlerimin bağı çözüldü.

"Ona ait tabela filan var mı?",

"İkinci katta" der demez fırladım. Arkamdan "Yahu nereye, siz kimsiniz" diye bağırdığını duydum.

Vallahi de billahi de oydu. 2. kattaki camlı çerçevede, meçhul vatanseverin, Topkapılı'nın kısa öyküsü vardı. Okuyunca tam alabora oldum. Topkapılı'nın evi, Topkapılı Mehmet Bey (Efendi) İlköğretim Okulu'na dönüşmüştü.

Topkapılı'nın öyküsü, bende işte böyle başladı... ●

➥ süredir tanıyordu ama son geleni bilen yoktu. Adı Mehmet'ti; ne askerdi ne de kamu görevlisi. Mustafa Kemal, "Topkapılı Mehmet" diye hitap edince, "Emredin Paşam" diye öne çıktı.

Topkapılı Cambaz Mehmet, büyük dikkatle Mustafa Kemal'i dinledi. Samsun'a çıkmaya hazırlanan Paşa, işgal altındaki İstanbul'u ona emanet ediyordu. MM Grubu (Müdafaa-i Milliye) adlı gizli teşkilatı da, Cambaz'ın emrine veriyordu. Görevi, Osmanlı payitahtının kentin işgal edilebileceğini hiç aklına getirmediğinden olacak ki İstanbul'da depoladığı silah ve mühimmat ile direnişçileri Anadolu'ya geçirmekti.

Ama daha önce bir işi daha vardı Topkapılı'nın: Mustafa Kemal'i sağ salim İstanbul'dan çıkartmak... İyi de, asker Mustafa Kemal, bizim Topkapılı'yı nereden tanıyordu? Selahattin Salışık, MM örgütünü anlattığı kitabında, bu konuya da değiniyor, Mustafa Kemal'in Topkapılı'yı Çanakkale'den tanıdığını yazıyordu. Okuma yazma bilmeyen, ama uyanık, kurnaz, bıçkın erin dikkatini çekmesi uzun sürmemiş, hayati görevleri ona vermişti.

Topkapılı Çanakkale'den sağ salim dönmüştü ama İstanbul ve anavatan, Çanakkale'den kaçan düşmana bir güzel teslim edilmişti. İşte şimdi yine Paşa'nın emrindeydi, bu kez işgalcilere karşı mücadele edecekti.

HIRSIZLAR, AMA VATANI SATMAZLAR

15 Mayıs 1919. Galata Rıhtımı'nda demirli Bandırma Vapuru'nun etrafı hamal, polis, jandarma ve denizcilerle çevriliydi. Denizde her zamankinden daha fazla balıkçı, Bandırma Vapuru'nun etrafında olta atıyordu. Rıhtımın kuytu bir köşesine konuşlanan Cambaz, kurduğu güvenlik ağını izliyordu... Sonunda ne İngiliz ajanları farkına varabildi, ne Osmanlı zabitleri ve Bandırma Vapuru demir aldı. Mustafa Kemal Samsun'a doğru yola çıkmış, Cambaz da ilk görevini başarıyla tamamlamıştı. Sırada silahların Anadolu'ya gönderilmesi vardı.

"İstanbul'daki tüm hırsız ve hamallar emrimde. Evet, onlar hırsız olabilir ama vatanlarını asla satmazlar..."

Cambaz, Pembe Köşk'teki toplantıda, bu zorlu görevi kiminle nasıl yapacağını merak eden Paşa'nın kurmaylarına işte bu yanıtı vermişti. Kurmayların bilmediği Topkapılı'nın yufka yürekli bir külhanbeyi olduğu, tulumbacılık yaptığıydı. İstanbul'daki hırsızlar onu iyi tanıyordu, çünkü malı çalınan fakir fukara, bulması için soluğu Topkapılı'nın yanında alıyordu.

Şimdi de o hırsız ve hamallarla kışlalardaki tonlarca silah, mühimmat, giysiyi bir gecede boşaltıyordu. Tam bir köşe kapmaca yaşanıyor, Cambaz'ın yaptıkları dilden dile dolaşıyordu. Yaptıklarını İngiliz istihbaratından Yüzbaşı Bennett da duymuş, hatta onu gıyabında idama mahkûm ettirmişti.

Buna rağmen Topkapılı işinin başından ayrılmamıştı. Çünkü hâlâ Anadolu ondan silah bekliyordu. Maçka Kışlası'nda ihtiyaçlarının önemli bir bölümünü karşılayacak malzeme vardı, ama binayı İngiliz nöbetçiler koruyordu. Kışlanın arkasında bir ev tutuldu, evin içinden kışlanın içine tünel kazıldı. Vatansever hırsızlar sandıkların içini boşaltıyor, yerine taş toprak doldurup ağızlarını yeniden kapatıyordu, tünelden eve taşınan silahlar ise Beykoz'a naklediliyordu.

Topkapılı'nın emrinde beş bin profesyonel hırsız görev yapıyordu. Bir gün bu durumu öğrenen yılların emniyetçisi, "Bu kadar yıldır İstanbul'da görev yaparım, bu kadar hırsız olduğunu hiç bilmiyordum" diyecek, Topkapılı, "Bilseydiniz zaten onlar bu kadar profesyonel olamazdı" karşılığını verecekti.

GENERALİN ARABASI AKŞEHİR'DE

Sadece silah ve mühimmat kaçırmakla yetinmedi Cambaz Mehmet, İstanbul köşe bucak ajan kaynarken sansasyonel bir eylemle Anadolu'daki mücadelenin adını tüm dünyaya duyurmak için plan yaptı. İngiliz İşgal Kuvvetleri Komutanı General Harrington'ın makam arabasını kaçırıp, Anadolu'ya teslim edecekti...

Müessif
Bir ölüm

Umumî meclis azasından
Hâkim zade
Mehmet Bey irtihal etti

Merhum Mehmet Bey

Umumi şehir meclisi azasından Topkapılı Hâkim zade Mehmet Bey 4 gün evvel feci bir kaza geçirmiş, Topkapıdaki apartımanında nasılsa parlamış olan benzin ocağını söndürmek ister-

İşgal kuvvetlerinin Tepebaşı'ndaki karargâhında, hem de içerdekiler toplantı halindeyken makam otosunun etrafındaki İngiliz nöbetçiler öldürüldü, araç Beyoğlu'nun ara sokaklarında izini kaybettirdi. Topkapılı 15 gün sonra makam otosunu, Akşehir'deki karargâh binasında Mareşal Fevzi Çakmak'a teslim ediyordu...

İşte, Çankaya Köşkü'nde Gazi Mustafa Kemal Paşa ile karşılıklı kahve içen, Kurtuluş Savaşı'nın isimsiz kahramanları arasında yer alan Topkapılı Cambaz Mehmet buydu.

Durun durun; henüz bitmedi...

"Artık sakin bir hayat yaşamanın zamanı geldi" deyip evine çekildiği günlerde Topkapılı'nın kapısı çalındı. Gelen bir zarf uzattı, Topkapılı ondan okumasını istedi. TBMM'nin 24 Haziran 1923 tarihli toplantısında alınan kararla MM Grubu Başkanı Topkapılı Mehmet Bey'e 1500 lira maaş bağlandığı kararlaştırılmıştı. Topkapılı maaşı kabul etmedi, "Ne yaptıysam vatan için, Mustafa Kemal Paşa için yaptım" dedi, maaşın Kızılay'a yatırılmasını, bunun da Mustafa Kemal Paşa'dan gizlenmesini istedi. Şehir Meclisi azalığı ona yetip de artacaktı.

HAZİN SON

4 Haziran 1932 günü, Mehmet Bey'in Topkapı'daki evinde gazocağından yangın çıktı. Ağır yaralı olarak Cerrahpaşa Hastanesi'ne kaldırıldı. Resmi makamlar durumu ancak ertesi gün öğrendi. Hastaneye gidildi, durumu hakkında bilgi alındı, ama Mustafa Kemal'e haber verilmedi. Cambaz Mehmet de dört gün sonra yaşamını yitirdi.

Felaket günlerinde İstanbul'da en ağır görevi yapan bir gizli kahramanın sonu böyle trajik olmuştu. Henüz sekiz yaşındayken General Harrington'ın otomobilinin kaçırılmasında görev alan tek oğlu Ali de (Büyükyılmaz), tıpkı babası gibi, el etek öpmeden, yoksul ancak onurlu bir şekilde ömrünü tamamlayacaktı... ●

PSİKOLOJİ

Sınır koyabilmek için çıldırmak mı gerekli?

MEHMET AKİF KARAKUŞ

Psikoterapist/
Psikolojik Danışman

Hayatta her insanın kendine has, paha biçilemez bir yaşam alanı var. Kişisel bir şatoyu andıran bu yaşam alanının etrafında kiminde meyve ağaçları, çiçekler, yeşillik alanlar kiminde de dinlenme alanları, havuzu ve sayamadığım birçok önemli imkân mevcut olabiliyor.

Ancak problem şu ki; bu derece güzel bir alanı, etrafına duvarlar örerek koruma altına alma ihtiyacı duymuyoruz çoğu zaman. Hal böyle olunca etrafımızdaki insanlar bizim yaşam alanımıza rahatlıkla girebiliyor ve bu alanda keyfince zaman geçirebiliyor. Başlangıçta rahatsız olmak bir yana oldukça seviniyoruz bu davetli ya da davetsiz misafirler nedeniyle. Hatta ağaçlarımızdan meyveler toplayıp, yoldan geçen ve yaşam alanımızı henüz fark etmemiş kişilere ikramda bulunuyor ve onların da imkânlarımızı fark etmesini sağlıyoruz. Onlar bizim yaşam alanımızdaki imkânları kullanıp, keyfini sürüyor ve ihtiyacını giderince de ayrılabiliyor yaşam alanımızdan. Günlerimiz bu şekilde mutlu, mesut geçip gidiyor.

Zamanla misafirlerin bizim yaşam alanımızı çok da özenle kullanmadığını fark etsek de ses çıkarmıyoruz. Ancak bu özensiz davranışa maruz kalmaya devam ettikçe, misafirperverliğimiz (!) çok geçmeden yerini gücenmişlik duygusuna bırakmaya başlıyor. Çünkü yaşam alanımıza yeterince özen göstermeyen misafirlerimiz nedeniyle, meyve ağaçlarımız zarar görmeye, çimenlerimiz sararmaya ve çiçeklerimiz kurumaya başlıyor. Yaşam alanımızın eskisi kadar albenisinin olmaması misafirlerimizin de dikkatinden kaçmıyor ve sitem ve eleştirilerden nasibimizi alıyoruz. Bu tutum, sebebi olmadığımız bu sorunlardan dolayı yaşadığımız üzüntüye, öfke ve çaresizlik duygularının eklenmesine neden oluyor. Tüm bu olumsuz deneyimlere rağmen yaşam alanımızı geç de olsa duvarlarla örüp onu koruma altına almak, çözüm alternatifi olarak aklımıza bile gelmiyor. Ne yazık ki en kötü kabuslarımızda bile bu sorunun sebebinin bizden kaynaklandığını göremiyoruz.

Peki insan, bu derece güzel bir yaşam alanını, neden duvarlar örerek koruma altına almaz/alamaz?

Karşılaştığımız örnekleri incelediğimizde bunun birden fazla sebebinin olabileceğini söyleyebiliriz. Örneğin,

duvar örülmemesinin en yaygın sebeplerinden birisi, sahip olduğumuz imkânların, etrafına duvar örülecek kadar kıymetli görülmemesidir. Sahip olduklarımıza dair bu değersizlik algısı, "Duvar örecek kadar önemli ne var ki burada?" şeklinde umarsız bir tutumla bizi bu davranışa itmektedir.

"HAYIR" DİYEMEMEK

Duvar örülmemesinin yaygın bir diğer sebebi ise yalnızlık korkusudur. Duvar örüldüğünde insanların yaşam alanımıza rahatlıkla giremeyeceğini ve bu durumun bizi yalnızlığa iteceğine dair hissettiğimiz kaygı, duvar örme ihtiyacımızı görememize neden olmaktadır. Geç de olsa bu ihtiyacı gördüğümüzde hâlâ "hayır" diyemiyorsak, bunun sebebi de alanımızı kullanmayı alışkanlık haline getirmiş kişileri, alışkanlıklarından mahrum bırakarak öfkelendirmek ya da gücendirmek istememizdir.

Bir diğer yaygın sebep ise içsel olarak "Verme"nin almaktan daha önemli bir ihtiyaç olduğunu hissetmemiz sonucu gösterdiğimiz kurtarıcı tutumlarımızdan kaynaklanan tatmindir. Kendi ihtiyaçlarımız yerine başkalarının ihtiyaçlarına bu derece odaklı olmamız, yaşam alanımıza duvar örme fikrini aklımıza bile getirmemektedir.

Er ya da geç yaşam alanımızı korumak için duvar örmeyişimizin gerekçelerine muhakkak ki başka örnekler de verilebilir. Ancak yaşadığımız zorluklardan dolayı ruh sağlığımızın bozulma tehlikesiyle karşı kaşıya kalmamız durumunda B planına geçerek, gönüllü öremediğimiz duvarı, zorunlu olarak örüp üzerine aşağıdaki tabelayı yapıştırırız: "Bu alan, Sağlık Bakanlığı tarafından ..... nedeniyle karantina altına alınmıştır. Anlayışınız için teşekkür ederiz". Tabela da yer alan boşluğa obsesif kompulsif rahatsızlık, panikatak, depresyon, öfke kontrol güçlüğü gibi birçok psikolojik kökenli rahatsızlığın yanı sıra bir o kadar da fizyolojik kökenli farklı rahatsızlıkları gerekçe olarak yazabiliriz. Çünkü normal şartlarda insanlara koyamadığımız sınırı, ruh ya da beden sağlığımızın bozulmasını mazeret göstererek koyabiliyor, böylece insanların yaşam alanımızdan mahrum kalmalarından dolayı hissedebileceği öfke ve gücenmişlikten kendimizi korumaya çalışıyoruz. İnsanlardan gelen 'Beni yaşam alanına almaması hastalığı ile ilgili geçici bir durum ve bunu anlayışla karşılıyorum' tepkisi yaşadığımız rahatsızlığın ikincil kazancı olarak hanemize ekleniyor.

Burada, aklımıza gelen şu soruların cevabını dikkatli bir şekilde vermeliyiz:

İnsanlardan sert bir tepki görmeden onlara sınır koymamıza yardımcı olan bu rahatsızlığımızı gerçekten yenmek istiyor muyuz?

Rahatsızlığımızı mazeret olarak göstermeden insanlara sınır koymamız halinde ortaya çıkabilecek yeni sorunlarla baş etmeye gücümüz var mı?

Muhakkak ki yaşanan tüm rahatsızlıkların tek sebebi sınır koymamamız olamaz. Buna rağmen sınır koyamamamızın bazı rahatsızlıkları tetiklediği gerçeğini de yok sayamayız. Burada amaç insanlara duvar örerek kendimizi yalnızlaştırmak değil, insanların kontrolsüz bir şekilde yaşam alanımıza girmesini engellemektir. Yani bize ait olan yaşam alanına bizim bilgimiz dahilinde yalnızca bahçe kapısından girilmesini öğretmekten bahsediyoruz.

Unutmamamız gereken önemli nokta, er ya da geç bu duvarın örüldüğüdür. Ya bilinçli ve sağlıklı bir şekilde ya da bilinç dışı ve sağlıksız bir şekilde. Karar sizin, sınır koyabilmek için gerçekten çıldırmak gerekli mi? ●

PEDAGOJİ

İnatçılığı ile şöhret ÇOCUKLAR

ÜLKÜ UNSU

Psikolojik Danışman / Aile ve Çift terapisti / Art terapist / Emdr Terapisti

İnat bir konuda direnmek, bir konuda karşıt düşünce öne sürmek, karşı çıkmak anlamına gelir. Çocuklarda 2-3 yaş civarında ortaya çıkan inatlaşma döneminde çocuk neler yapabileceğini görmek, sınırlarını fark etmek, varlığını ortaya koyabilmek amacı ile anne baba ile inatlaşır. Ancak burada üzerinde durulması gereken esas konu inatlaşmanın karşılıklı bir eylem olduğudur. Çocuk inatlaşıyorsa karşısında inatlaşan anne, baba, arkadaş veya kardeş gibi biri daha vardır. Hiçbir çocuk tek başına inatlaşamaz.

Çocuklar hayatı deneyimleyerek öğrenir, bilgi düzeyi neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilecek düzeyde değildir. Çocuk sokağa çıkarken nasıl giyinmesi gerektiğini, yemek yemezse ne olacağını, vaktinde uyumamasının onu nasıl etkileyeceğini, sağlıksız gıdalar tükettiğinde neler olacağını, yüksek bir yerden atladığında bedenine gelebilecek zararları vb. durumlarda yaşayacaklarını bilemez. Doğuştan getirdiği ve ona hayatı öğreten merak duygusu ile aklına gelenleri yapmaya çalışır. Neler yapabileceğini görmek ister. Bağımsız olmak ister.

Aslında inatlaşan, yani isteğinde direnen ve ne istediğini bilen, karşı çıkabilen çocuklar, ergenlik döneminde arkadaşlarının olumsuz davranışlarına da direnecek ve sınırlarını rahatça ve kendinden emin bir şekilde belirleyebilecektir. O halde anne baba olarak bizlerin görevi; inatlaşan çocuğumuzun inadını kırmak, inatlaşma özelliğini tamamen bitirip herkesin sözünü dinleyen, isteklerinden emin olamayan, sınırlarını çizemeyen, kimseye hayır diyemeyen, hakkını arayamayan, verdiği kararların sorumluluğunu alamayan, merak duygusunu kaybetmiş çocuklar yetiştirmek değildir. Bizlerin görevi çocuğumuzun bağımsızlaşma, sınırlarını çizmeye çalışma, merak etme ve deneyimleme isteğini görerek, başkalarının sınırlarına, haklarına ve isteklerine de saygı duymayı öğreneceği şekilde kişilik gelişimini desteklemektir. Çocuklarımıza inatlaşma özelliklerini özgün bir kişilik özelliğine dönüştürebilmeleri için destek olabiliriz. Bunun için;

1. Bebek dahi olsa uygun bir ses tonu ile çocuğumuza var olan durumu açıklamalıyız. Uyku, yemek, gezmek, oyun zamanı gibi. Örnek: Şimdi uyku vakti gün boyu çok yoruldun ve artık dinlenmen gerekiyor ayrıca çocuklar en rahat uyku da büyüyor. Sen uyumaya çalışırken ben de sana kitap okuyayım bu iki kitaptan hangisini istersin.

2. Hayır diyen çocuğu ikna etmeye çalışmak yerine, onu, duygularını anladığımızı belirten cümleler kurarak sakin bir şekilde "Ben böyle düşünüyorum, senin başka çözümün var mı" diye sorarak amacımızın bizim isteğimizin yapılması olmadığını, çözüm aradığımızı fark ettirmeliyiz. Örnek: Anlıyorum canın sıkıldı ve parka gidip oyun oynamak istiyorsun ancak hava soğuk ve parka çıkarsak hastalanabilirsin. Evde bir oyun alanı oluşturabiliriz ne dersin? Başka fikrin var mı?

3. İsteği olsun diye ağlayan çocuğun susması için isteğini gerçekleştirmek çocuğun bir dahaki sefere daha fazla ve daha fazla ağlamasına neden olur. Bunun yerine onu anladığımızı belirten cümleler kurarak, bunun neden olamayacağını anlatmamız, kararlı ve tutarlı bir şekilde durmamız gerekir.

4. Kriz anlarında çocuğa ödül ve ceza vermemek gerekir. Ödül ve ceza verdiğimizde çocuk bu davranışı doğru ya da yanlış olduğu için değil bizi üzmek ya da memnun etmek için yaptığını zanneder. Yemeğini yersen sana çikolata vereceğim ya da yemeğini yemezsen ben çok üzülürüm, dediğimizde çocuk kendisi için değil anne babası için yemek yediğini zanneder ve anne babaya kızgın olduğunda yemek yemeyerek onları cezalandırır.

5. Çocuktan beklentilerimizin çocuğun yaşına ve içinde bulunduğu duruma uygun olması gerekir. Biz arkadaşlarımızla saatlerce sohbet ederek aynı yerde oturabiliriz. Ancak çocuklar için bu süre çok sınırlıdır. Bu nedenle çocuklar ile birlikte bir plan yapılacaksa onlarla yaşayabileceklerimizi planlamalı ve uygun tedbirler almalıyız.

6. Çocuk inatlaşıyorsa karşısında duran anne baba da inatlaşıyordur. İnatlaşma tek taraflı olamaz. Anne baba olarak bizlerin kendinden emin, durumu kontrol edebilen, kararlı, tutarlı, güvenli, problem çözebilen, sınırları belli fakat esneyebilen, egolarını kenara koyabilen, çocuğun duygularını anlayabilen yetişkinler olmamız gerekir. Çocuk inatlaşma anında öfke krizi geçirirken, anne babanın da kaygı, endişe, öfke, gerginlik, çaresizlik, suçluluk, yetersizlik gibi duygularını kontrol edememesi çocuğa aramızda bir farkın olmadığını gösterecek ve olumsuz bir rol model olmamızı sağlayacaktır. Onun yerine, şu an bu yaşadıklarımızdan dolayı ben de şu duyguları hissediyorum ve biraz zamana ihtiyacım var, ikimiz de sakinleşmek için biraz bekleyelim, daha sonra konuşalım, demek uzun soluklu daha çok işe yarayacaktır. İnatlaşma, yani kriz anında sorunu çözmeye çalışmak krizi daha çok büyütmekten başka hiçbir işe yaramayacaktır.

7. Çocuğun her dediğini hayır diyerek reddetmemeliyiz. Uygun olmayan isteklerini dahi, gel bunu bir konuşalım, ne yapmak istiyorsun, neden istiyorsun, ben şu nedenlerden dolayı uygun görmedim, bunun yerine başka bir şey yapabilir miyiz, diyerek bir sohbete dönüştürebiliriz.

8. Anne baba olarak çocuklara sürekli müdahale ederek ben her şeyin en iyisini bilirim, dememeliyiz. Unutmayalım ki deneyim en iyi öğretmendir.

9. Çocuklarımıza inatçı etiketi yapıştırmayalım, çünkü çocuklar onlara şöhret getiren etiketleri ile yaşar. Anne babalar inatlaşma krizini ne kadar iyi yönetirse bu süreci iyi bir fırsata çevirip ergenlik dönemine ciddi bir yatırım yapmış olur. ●

Bahar gelmiş neyleyim, ben yorgunum!

Öyle bir kaç kişinin değil, neredeyse hepimizin derdi bahar yorgunluğu. Doğanın canlanırken yarattığı coşkuya uyum sağlayamamaktan bitap düşüyoruz. Çabuk yoruluyor, çabuk sinirleniyoruz, kaslarımız ve eklem yerlerimiz ağrıyor. Oysa bahar yorgunluğunu bol güneş ışığı, bol hareket ederek ve mevsim sebzeleri ile meyveleri yiyerek hafif atlatmak mümkün.

LEYLA ÖZ

Bugünlerde kiminle konuşsanız, halsizlikten, bıkkınlıktan, uykusuzluktan ya da çok uyumaktan yakınıyor. Nedenini sorduğunuzda "Bahar çarptı herhalde" diye yanıtlıyor. Doğru, bahar çarpıyor, tıbbi adıyla bahar yorgunluğuna yakalanıyoruz. Ama dikkat! Bahar çarpması sandığımız haller bir hastalığın habercisi de olabilir. Peki, ikisini nasıl ayırt edeceğiz, bahar yorgunluğunu nasıl hafifleteceğiz? Bu soruların yanıtını İç Hastalıkları Uzmanı Dr. Alper Canpolat veriyor:

Bahar yorgunluğu nedir?

Bahar yorgunluğu, soğuk havanın ve uzun gecelerin hüküm sürdüğü kış aylarının bitip güneş ışığına ve sıcaklığına kavuşmaya başladığımız ilkbahar aylarında vücudumuzun doğadaki değişime verdiği fiziksel ve psikolojik bir tepkidir. Aslında bir hastalık olmayan ancak keyifsizlik ve yorgunluk hissine yol açan bu durumun nedenlerini anlamak ve belirtilerini bilmek bu sorunla baş etmemizi kolaylaştıracaktır.

Belirtileri nelerdir?

Bahar yorgunluğu ile ilişkilendirebileceğimiz bulgular şunlardır: Uyku düzeninde değişiklikler, çabuk yorulma, kas ve eklem ağrıları, genel isteksizlik, sinirlilik, dikkatsizlik, baş ağrısı.

Bahar aylarında yorgunluk neden artıyor?

Kış aylarında vücudumuz soğuk havalara karşı kendini korumaya almış, gereksiz enerji harcamamak için metabolizmasını yavaşlatmış ve uzun gecelerde rahat uyuyabilmek için uyku hormonu melatonini bolca salgılamıştır. Baharla birlikte tüm doğa gibi insan vücudunda da değişiklikler başlar. Melatonin salgılanması azalırken mutluluk hormonu seratonin salgılanması artar. Ayrıca erken doğan güneş ışınları ile birlikte kortizon hormonunda artış başlar. Bu değişimler bize "hadi kalk, dışarı çık, gez, eğlen" der. Ancak, değişimlere uyum sağlamak herkes için aynı değildir. İşte bu nedenle, bu geçiş döneminde bizi "yorgun" hissettirici bazı bulgular ortaya çıkar. Bu değişim herkeste aynı tepkilere yol açmayacağı gibi uyum süreçleri de aynı değildir. Bu nedenle bazılarımız "neşeli", bazılarımız "hüzünlü" ve hatta bazılarımız "depresif" bir duygu hali içinde baharı karşılayabiliriz... Özetle kişilerin doğadaki ve organizmadaki değişimlere verdikleri ruhsal ve fiziksel yanıtların farklılığı bahar yorgunluklarının asıl sebebidir.

Başta bahar yorgunluğu ile karıştırılan, sonrasında sürekli hale gelen yorgunluk hissi hangi hastalıkların belirtisi olabilir?

Bahar yorgunluğu ile karışacak hastalıklar arasında kansızlık, tiroit bezi hastalıkları, vitamin eksiklikleri, bazı enfeksiyon hastalıkları, karaciğer hastalıkları, diyabet hastalığı gibi hastalıkların ayırıcı tanısını hekiminiz yapacaktır. Bu görevi ona bırakın; tetkiklerinizde bir şey çıkmaz ise artık kafanıza takmayın, çünkü sağlıklıysanız o güzel bahar eninde sonunda size de gelecektir.

Ne zaman doktora başvurmak gerekir?

Bütün bu önlemlere rağmen hala yorgunluğunuzla başa çıkamamışsanız ve bu yorgunluk iki-üç haftayı geçmiş, gündelik hayatınızı etkilemeye başlamışsa doktora başvurma zamanınız gelmiş demektir. Çünkü uzamış yorgunluğunuza sebebiyet verecek başka hastalıkları atlamak size pahalıya mal olabilir. ●

Dr. Alper Canpolat

Vücudun susuz kalması yorgunluğu artırır mı?

Vücudun çok hafif düzeyde susuz kalmasının dahi metabolizmayı yavaşlattığını söyleyebilirim. Bol sıvı almaya çalışın; sıvı olarak su, ayran ve gazsız meyve sularından faydalanın. Alkol ve kafein içeren içeceklere çok yüz vermeyin. ●

Bahar yorgunluğu ile baş edebilmek için...

✓ Uykunuza dikkat edin.
✓ Spor yapmaya çalışın, doğa yürüyüşlerini tercih edin.
✓ Güneş ışığının size vereceği D vitamini ve "neşe"den faydalanın.
✓ Diyetinize dikkat edin; yağlı ve ağır yiyeceklerden uzak durun. Mevsim meyve ve sebzelerinden faydalanın. ●

Vücudumuzu bahara nasıl hazırlamalıyız?

İlk adımınız farkında olmaktır. Unutmayın ki sorunu anladığınızda yanıtı bulmanız daha kolay olacaktır. Bilin ki vücudunuz bir değişim aşamasındadır. Siz de vücudunuzun bu değişime ayak uydurması için ona gerekli süreyi tanımalısınız. Bu geçiş döneminde vücudunuzu dinlendirin ve ruhunuzu besleyin! Uyku düzeninize dikkat edin, keyif aldığınız şeyleri yapın. Yemek yapmayı seviyorsanız yemek yapın. Dans etmeyi seviyorsanız dans edin. Müzik dinlemek size iyi geliyor ise bol bol müzik dinleyin. ●

İki gözüm “Kara”

Görme engelli bireylere özgürlüklerini kazandıracak rehber köpekler, İngiltere Büyükelçisi Richard Moore’un eşi Maggie Moore ve Avukat Nurdeniz Tuncer’in girişimiyle artık Türkiye’de. Görme engelli bu özel iki kadının çabalarıyla kurulan Rehber Köpekler Derneği sayesinde, görme engelliler hiçbir bedel ödemeden, yol göstericilerine sahip olabilecek. Dernekte eğitilen ilk köpeğin adı ise Tuncer’in yol arkadaşı “Kara”.

Fotoğraflar:
MELİKE ŞENGÜL

SİMAY GÖZENER

Bir canlı gözünüz, kulağınız ve hatta özgürlüğünüz olabilir. Tıpkı görme engelli Avukat Nurdeniz Tuncer’e olduğu gibi... Onun gözü, kulağı, özgürlüğü köpeği Kara. “Rehberim Kara bana göz, ben de ona anne oldum” diyor. İngiltere Büyükelçisi Richard Moore’un eşi Maggie Moore’un köpeğinin adı ise Yıldız. Moore ve Tuncer’in hedefleri aynı. Rehber köpeklerin Türkiye’de yaygınlaşması, toplu ulaşım araçlarını, restoranları ve diğer kamuya açık alanları kullanabilmeleri için toplumun bilinçlendirilmesi. Derneği ve hedeflerini Türkiye’nin ilk rehber köpeğinin sahibi ve Rehber Köpekler Derneği Başkanı Nurdeniz Tuncer ve köpeği Kara’yla konuştuk:

Sanırım Kara Türkiye’nin ilk rehber köpeği.

Evet, Türkiye’nin ilk rehber köpeği Kara. İngiltere’de rehber köpek olabilmek için eğitim gördü, bu sebeple hem İngilizce hem de Türkçe komut alabiliyor. 13 Kasım 2016’dan beri de birlikteyiz. Artık neredeyse birbirimizin vücut dilini okuyoruz. Nereye gidersek gidelim sürekli gözü bende.

Rehber Köpekler Derneği diğer görme engellilere ne vaat ediyor?

Dernek, görme engelli bireylerin toplum içerisinde kendilerine olan güvenlerini arttırarak daha özgür

KARA’YA ANNE OLDUM

Kara’nın gelişiyle benim çantam, anne çantasına dönüştü. Su biberonu, maması, havlusu ve daha birçok eşyası var. Rehberim Kara bana göz, ben de ona anne oldum. Düşünsenize, bir canlı sürekli sizi izliyor ve sizin için yaşıyor, tabii siz de onun için. Mesela ben üzgün olsam, patisini benim bileğime atar, destek olmaya çalışır. Aramızda duygusal bir bağ var. Zaten o duygusal bağ olmadan iyi bir rehber köpek olamaz. Birbirimizi çok iyi tanıyor, ona göre hareket ediyoruz. Ne zaman sinirlensek veya heyecanlı olsak ikimiz de fark ediyoruz. Tabii ki o da robot değil. Evde onun da bir özel hayatı var. Onun da heyecanları, duyguları var. Bu sebepten evde tasmasını takmıyorum. ●

DÜNYADA REHBER KÖPEKLER

I Dünya savaşından sonra Almanya'da görme yetisini kaybeden askerler için rehber köpek yetiştirmek üzere, 1916 yılında dünyadaki ilk rehber köpek okulu açıldı. Bu okulların Almanya'da hızla yayılmasıyla birlikte yetiştirilen rehber köpekler, sadece Almanya'da yaşayan bireylere değil, farklı Avrupa ülkelerinde yaşayan görme engelli bireylere de ulaştırıldı. 1929 yılında Amerika'nın ilk rehber köpek okulu olan The Seeing Eye eğitimlerine başladı. Günümüzde pek çok ülkede var olan rehber köpek okulları ve rehber köpekler dernekleri sayesinde binlerce görme engelli bu özel köpeklere sahip olabiliyor. ●

ABD'de ilk rehber köpek okulunu kuran Dorothy Leib Harrison Wood Eustis

hareket etmelerine yardımcı olmak amacı ile kuruldu. Ayrıca görme engelli bireyler ile rehber köpeklerin fiziksel ve psikolojik olarak birbirlerine ve çevreye adaptasyonlarını sağlamak, hukuki bağlamda izlenecek prosedürler konusunda desteklemek ve toplumdaki diğer bireyleri de bu konuda bilgilendirerek farkındalık yaratmak amacı güdüyor.

Peki, rehber köpeklerin eğitim süreci nasıl işliyor?

Eğitimin ilk aşamasında, rehber köpek olmaya yapı olarak uygun olan türlerden seçilen yavrular, 6-8 haftalık erişkinliğe geldiklerinde gönüllü ailelere teslim ediliyor. Bir veya bir buçuk yıl gönüllü aileler ile kalan yavrular, bu süreçte eğitimlerinin bir sonraki aşamasına hazır hale geliyor ve eğitmenler sayesinde temel komutları öğreniyor.

Şu an Türkiye'de, daha doğrusu İstanbul'da kaç rehber köpek var?

Bir rehber köpek eğitmeni senede en fazla 10 rehber köpek yetiştirebiliyor. Şu an Ankara'da dört köpeğimiz eğitiliyor. Ataşehir'de de mevcut iki bakıcı ailemiz var. Kısa bir süre sonra İstanbul'a gelecek eğitmenimiz ilk olarak bu köpeklerimize eğitim verecek. Tabii eğitim alan tüm köpeklerimizin sınavı geçme garantisi de yok. Bu köpeğin dikkati ile orantılı. Mesela Kara'nın kardeşi sınavı geçemedi. Haziran ayından sonra sınavı geçen köpekler uygun görme engellilerle eşleştirilecek ve sayıları her geçen gün artacak.

Bizler vatandaş olarak derneğe nasıl destek olabiliriz?

Derneğimizin en önemli ihtiyacı yavru köpekler için bakıcı aileler. 8 haftalık golden veya labrador cinsi köpeklerimizi koruyucu ailelere veriyoruz. Ailelerin yanında kalan köpeklerimiz için bir yıl boyunca mama, veterinerlik hizmetlerini karşılıyor ve temel itaat eğitimine destek oluyoruz. Bir yılın sonunda ise görme engelli eğitimine tabi tutmak için köpekleri, ailelerden alıyoruz. İkinci bir seçenek ise farkındalık çalışmalarımızla rehber köpeklerimize daha çok erişilebilirliği sağlamak için derneğimize üye olmaları.

Bakıcı aile olabilmek için gerekli şartlar neler?

Bakıcı aileler bizim için çok önemli. Yavru köpeklerimiz için adeta bir anaokulu oluyorlar. Temel eğitim bu safhada veriliyor. Bakıcı ailelerden özellikle en büyük isteğimiz, yavru köpeklere balkon ya da bahçede bakmamaları. Ev içerisinde, aile ile birlikte, sevgi ortamında yetişmeleri. Böylelikle bir görme engellinin iki gözü olabilirler.

"Rehber köpekler, evcil hayvan değildir" diyorsunuz. Bu açıdan baktığımızda, onlarla ilgili dikkat etmemiz gereken konular neler?

Rehber köpeklerin ve rehber köpek adaylarının kafe, restoran, sinema, tiyatro ve toplu taşımaya erişebilmesini sağlamak çok önemli. Çünkü bu rehberler ihtiyaç sahibi olan Türkiye'nin her yerindeki görme engellilere eşlik edecek. İşe, okula ve alışverişe gidebilmesi için bu şart. Rehber köpekler üzerlerinde tasmaları varken sevilmemeli, beslenmemeli ve dikkatini dağıtacak hareketler yapılmamalıdır. Görme engelli rehber köpeklerin tasmasında bu yazılı. Rehber köpekler saldırmaz, ısırmaz, kirletmez, özetle özel eğitimli köpeklerdir. ●

www.rehberkopeklerdernegi.org
info@rehberkopeklerdernegi.org
Tel: 0212 294 71 09

İlk ve son mola AVM

Alışveriş merkezleri neredeyse hayatlarımızın da merkezi haline geldi. Bu merkezlerde sadece alışveriş yapmıyor, yemekten eğlenceye, çocuklarımızı oyalamaktan arkadaş buluşmalarına gündelik hayatımızın tüm zamanını dolduruyoruz. Peki, gerçekten ihtiyacımız olan bu mu? AVM'ler yalnızlığımızı gideriyor, bize kendimizi "güven"de mi hissettiriyor? Yoksa, sadece kendimizi mi kandırıyoruz?

RAVZA ER

Bazı değişimlerin kalıcı olabilmesi için ekonomik, siyasal ve sosyal koşulların o değişime yataklık etmesi, yani hazır olması gerekir. Aksi takdirde o değişim topluma nüfuz edemez, söz konusu olan ekonomik değişimse, kâr hanesine geçilmesi için, yıllar, hatta on yıllar gerekir. Türkiye ekonomisinde bunun bir örneği Migros'tur. Koç Holding Migros'u 1954'te kurmuş, ancak bir marka olabilmek için tam 26 yıl beklemişti.

Peki, Migros neden bir "marka" olabilmek için o kadar yıl beklemek zorunda kalmıştı? Çünkü Türkiye henüz perakende mağazacılığına hazır değildi. Alt ve orta gelir grupları bakkallardan alış veriş yapıyor, ayın başını ve sonunu veresiye defterleri belirliyordu. Yoğurt, peynir, süt henüz kutuya girmemişti, pastörize bilinmeyen bir kavramdı ve başka türlü bir paketleme ve satış hayal bile edilmiyordu. Koç, yine de İsviçre menşeili bu yatırımını durdurmadı, bir gün zamanının geleceğini sezerek Migros tabelasını asılı tuttu.

Koç yanılmamıştı, 1980'lerde Migros'un yıldızı parladı, çünkü 12 Eylül darbesiyle birlikte Türkiye'de toplumun yapısı, alışkanlıkları hızla değişmeye başladı. Aslında darbenin

Watergarden
(Fotoğraf: MELİKE ŞENGÜL)

nedeni de buydu, Türkiye'nin küresel ekonomiye eklenebilmesi için toplumsal muhalefetin susturulması, ardından da döviz kurlarının, ithalatın serbest bırakılması, yani serbest piyasa koşullarının oluşması gerekiyordu. Bu, önünde sonunda tüketim alışkanlıklarını da etkileyecekti. Darbe amacına ulaştı, tüketim üretimin önüne geçti, bu arada Migros da 1980'den 1990'a hemen hemen bütün illere yayılmakla kalmadı, halka açılacak kadar büyüdü.

Ama tüketim kültürüne ilk imzayı atan Migros değil, Galleria oldu. Çünkü Galleria içine Migros'u da katan, bir alışveriş merkeziydi. Sinemasıyla, buz pistiyle, bowling salonuyla, ışıl ışık dükkânlarıyla ihtiyaç duyulanı alıp gitmeyi değil, saatlerin kendisine adanmasını istiyordu. O saatler boyunca vitrinde görülen, ama hiç de acil ihtiyaç olmayan bir ürün göz alabiliyor, cüzdandaki o gün için fazla olan paraya el koyabiliyordu. Nakit yoksa da sorun değildi, bankalar kredi kartı vermeye başlamış, ihtiyaç fazlası alışverişlerin zeminini güçlendirmişti.

Sonra arkası geldi, ardı ardına alışveriş merkezleri açıldı. AVM piyasası öylesine hareketlendi ki, dönemin Başbakanı Turgut Özal

Galleria

işi sanayicilere kendi sektörlerinde yatırım yapmak yerine bu sektöre yönelmelerini önermeye kadar vardırdı. Sonunda neredeyse alışveriş merkezi olmayan il kalmadı. Sadece İstanbul'daki AVM sayısı 100'ün, mağaza sayısı ise 7560'ın üzerine çıktı. Geçen yılın rakamlarına göre bu rakam Türkiye genelince 350'nin üzerindeydi, 2018 için de 414'e ulaşması öngörülüyor.

Koç Holding ilk Migros'u 1954 yılında Balık Pazarı'nda açtı...

AVM'ler sadece yerli yatırımcıların dişini kamaştırmıyor, yabancı sermayeyi de kendisine çekiyordu. Son on yılda Türkiye'ye giren 150 milyon dolarlık yabancı yatırımın, 14 milyar doları AVM'lere harcandı. Peki, AVM'lerle birlikte yaşantımızda, hatta kültürümüzde neler değişti? Tüketim kültürü nasıl böylesine hızla toplumun çehresini değiştirdi? Bu soruların yanıtı Bahçeşehir Üniversitesi, Sosyoloji Bölümü Öğretim Üyesi Ydr. Doç. Dr. Mine Özaşçılar'dan alalım.

Özaşçılar'a göre tüketim kültürü kapsamında sadece alışveriş merkezlerini değerlendirmek hatalı bir analiz. Günümüzde internetten alışverişin hızlı bir artış gösterdiğini ve bunun daha da artacağını söyleyen Özaşçılar tüketim kültürünü analiz ederken Alan Bryman'ın toplumun "Disneyleşmesi" kavramına dikkat çekiyor, "Tüketimin temeli tıpkı Walt Disney'in tema parklarında olduğu gibi, havaalanlarının alışveriş merkezi haline dönüşmesi gibi, hibritleşmesinde (melezleşme) yatar ve ayrışması zor hale gelir" diyor. ➦

➥ Dünyada ve Türkiye'deki gelir dağılımı eşitsizliğine vurgu yapan Özaşçılar Türkiye'de SES gruplarının (Sosyal Ekonomik Statü) dağılımını veriyor: Türkiye nüfusunun sadece yüzde dördü üst SES grubunda, yüzde 37'si ise alt SES grubunda. Özaşçılara göre bu gelir eşitsizliği "vaat edilen" yaşama ulaşabilmek için ürettiğinden fazla tüketmeyi doğuruyor. Daha çok kriminolojik, yani suç alanında çalışmalar yapan Özaşçılar tüketim arzusu ile suç arasında da bir bağlantı kuruyor:

"Mağazalardan ürün hırsızlığı suçları alışveriş merkezleri sayılarıyla paralel artıyor. TÜBİTAK tarafından desteklenen çalışmamızda ulaştığımız sonuç dünya ortalamasıyla paralel: Her 12 müşteriden birinin mağazadan ürün hırsızlığı suçunu gerçekleştiği tahmin ediliyor. Daha önce bir suç işlemeyen 20 ile 40 kişiden sadece biri yakalanabiliyor. 20 yaş altındaki bireyler bu suça daha eğilimli. Çalışmamıza katılan üniversite öğrencilerinin yüzde 64'ü fırsatları olduğunda bu suçu gerçekleştirebileceklerini söylüyor."

Özaşçılar'ın verdiği bilgiler bize AVM'lerin hiç de "güvenli" bir gelecek sunmadığını gösteriyor. Dahası AVM'ler de sosyal ve ekonomik statüye göre ayrışıyor, alt gelir grubundan olanlar kimi AVM'lerin

kapısından girmeye bile cesaret edemezken, üst gelir grubundan olanlar outletlerden alışveriş yapmaya dudak büküyor.

Yöneticileri ve mağazaların sahipleri bugünlerde daha çok dükkân kiralarının dolar üzerinden ödenmesinden yakınsa da topluma ödettiği bedel daha da ağır. Tüketim hastalığına, kredi kartı borçlarının yanı sıra bir de suç ekleniyor ve vitrinlerin albenisi sonunda bir karabasana dönüşüyor. Ama siz ille de AVM, "AVM sinemalarında film izlemenin tadı başka" diyorsanız, sözü yönetmen Reha Erdem'e bırakalım: "AVM'ler kendi başlarına bir kültürü yansıtıyorlar, günümüz tüketim kültürünün tapınakları gibiler. O kültüre aykırı filmler zaten oralara uymuyor... Size başka bir insani zamanı öneren bir filmi, bu gayri insani yalan zaman makinalarının içinde izlemeye çalışmanın traji-komik halini bir düşünün... Mesela Stalker'i bir AVM salonunda izleyin... Suyun altında ateş yakmaya çalışmak gibi! Bu salonlarda, plastik koltuklarda, ellerde yağlı popcorn'lar, konuşa-gülüşe, en iyi plastik, yağlı, konuşan-gülüşen filmler izlenir. Ne yazık, 15 milyonluk şehrin üç-beş hakiki sinema salonuna bile tahammülü yok!" ●

Optimum

Ataşehir'in AVM'leri

Ataşehir de çok sayıda AVM'ye sahip. Bir ailenin alışverişten yemeğe, eğlenceden sanata neredeyse bütün yaşamını doldurmaya aday, farklı gelir gruplarına hitap eden alışveriş merkezleri şunlar: Brandium, Bulvar 216, İçerenköy Carrefour, Metro, Mozaik Çarşı, Novada, Optimum, Palladium, Watergarden, Kamelya Çarşı. ●

Alışveriş içinizdeki boşluğu dolduramaz

1900'lü yılların başında üreticiler reklamlarında mallarının özelliklerini öne çıkarırlardı. Sonradan psikanaliz ve psikolojinin gelişmesiyle pazarlama stratejileri değişti ve artık insanlara bir mal satmak için o malı alırlarsa kendilerini ne kadar iyi hissedecekleri, hayal ettikleri insan olacakları söylenmeye başlandı. Kısacası artık malın kendisi değil, imajlar ve bu imajların kişilerin benliklerini nasıl yükselteceği fikri pazarlanmaya başladı. Şu an 7'den 77'ye böyle bir dünyanın içine doğmuş bulunuyoruz. Bir saat, sadece vakti değil bizim tarzımızı gösteriyor, ayakkabı sadece giyilen bir şey değil, hangi sosyoekonomik düzeyden olduğumuzu gösteren bir işaret gibi. Bu anlattıklarımın somut örneğini geçenlerde sosyal medya platformundaki bir paylaşımda gördüm. Orada bir okuldan bir öğrenci başka bir okuldaki öğrencileri aşağılarken "siz ancak falanca markadan giyinirken, biz şu markadan giyiniyoruz" diyordu.

Klinik Psikolog
EREN MURAT DİNÇER

Kısacası kişilerin kendilerine verdikleri değer, kendilerini nasıl bir insan olarak gördükleri ve diğer insanları değerlendirme biçimleri tükettikleri şeyler üzerinden tanımlanır hale gelmiş durumda. Dışardan somut göstergelerle benliği yüceltmek veya bunlarla benlikteki eksikliği giderdiğini düşünmek, maalesef bu çağın ciddi bir sorunu. Bütün bu unvanlar, tüketilen ürünler vs. içteki boşluğu ve tatminsizliği telafi etmek için kullanılan ikame tatminler ve maalesef bunlar elde edildiğinde çok kısa sürede değersizleşip daha iyisi, daha lüksü isteniyor. İçerdeki boşluk ise orada kalmaya devam ediyor.

Bu anlattığım genel psikolojinin kişilerin hayatlarındaki somut yansımalarını ben birkaç türlü görüyorum. Birincisi kötü geçen bir günün ardından bir şeyler alarak, bir şeyler tüketerek AVM'yi bir sakinleşme, düşünmeme, unutma yeri olarak kullanmak. Burada yaşanılan durumun psikolojik etkileriyle karşılaşmamak için insanlar AVM'leri kullanıyor. Bu olabilecek bir şey ama bu kişinin hayattaki tek veya en sık kullandığı başa çıkma yöntemiyse bu sefer kişiler yaşadıkları durumla yüzleşemez, keyifsizliğe katlanamaz hale geliyor ki bu sefer başa çıkma becerileri güdük kalabiliyor. Çünkü insanlar zorluklarla, tatsızlıklarla karşılaşa karşılaşa bunlara başa çıka çıka olgunlaşır, güçlenir.

Yoğunluktan eşlerine ve çocuklarına zaman ayıramayan eşler veya ebeveynler ayıramadıkları zaman ve ilgiyi, kime karşı suçluluk hissediyorlarsa onlara maddi şeyler alarak telafi etmeye çalışıyorlar. İlişkinin kendisi yerine maddi bir şey alan çocuklar zamanla daha da tatminsiz hale gelebiliyor ve ilişki, anlayış ihtiyaçlarını maddiyatla kapatabileceklerini öğrenmiş oluyorlar. Böyle büyüyen bir kişi değersiz hissettikçe maddi şeylere sarılıyor ve tatminsizlik devam ediyor. Ayrıca yarın kendisi de eş veya ebeveyn olunca diğer kişiyle nasıl duygusal olarak derin bir ilişki kurulur bilmediği için kendisine yapılanı eşine ve çocuğuna yapmaya başlıyor. Sonuç AVM'de yanında poşetlerle yemek yiyen ama sohbet etmeyen aileler. ●

Ataşehir kapılarını girişimci kadınlara açıyor

Babasına, evlenince de kocasına maddi olarak bağımlı olan ya da büyük hayaller ile kurduğu işletmesini idare edemez hale gelen kadınlar... Ataşehir Belediyesi sizleri, girişimci fikirlerinizi bekliyor. 2016 Girişimcilik Maliye Destek Programı içerisinde kabul edilen 14 projeden biri olan bu çalışmaya dâhil olmak istiyorsanız, Mayıs ayı sonuna kadar Ataşehir Kadın Girişimcilik Merkezi'ne (AKAGİM) başvurabilirsiniz.

FATMA UÇAR

Ataşehir Belediyesi, kadınların gücüne girişimcilik yolu ile güç katmak için AKAGİM projesini hayata geçirdi. İstanbul Kalkınma Ajansı tarafından desteklenen projenin ortaklığını Ataşehir Kaymakamlığı; iştirakçiliğini ise İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü yapıyor. Ataşehir Belediyesi Kadın ve Aile Hizmetleri Müdürlüğü tarafından yürütülen projeyle ilgili tüm merak edilenleri Birim Müdürü Şehnaz Yabar ve proje çalışanlarından dinliyoruz.

Ataşehir Belediyesi'nin öncülüğünde hazırlanan bu projenin hedefi nedir?

Şehnaz Yabar: Kadınlarda işsizlik oranının yüzde 14.3, girişimciliğin ise yüzde 8.3'lerde kalması ve bunun Ataşehir'de de benzer sonuçlar göstermesi bu projenin çıkış noktasıydı. Sosyal sermaye olarak kadın girişimcilik ve kadın istihdamını destekleyen bu proje ile hedefimiz; kadınların sosyoekonomik olarak güçlenip, özgüven sahibi olabilmeleri.

Şafak Soysal: AKAGİM, kadın girişimcilerin iş fikirlerini nitelikli iş planlarına dönüştürecekleri özgün, etkili ve uygulanabilir iş modelleri oluşturmalarına destek verecek bir merkez.

Peki, projeden kimler, nasıl faydalanacak?

Ayça Çeri: 18-40 yaş aralığında toplam 150 kadın için üç ayrı hedefimiz var. İlk hedef grubumuz hali hazırda evde; takı, ahşap, porselen, resim veya kek, pasta, hediyelik eşya üreten 25 kadın. Bizim bu aşamada planımız, bu kadınlara ortak bir atölye kurmak ve merkezde yapacakları çalışmalar ile üretim maliyetlerini düşürmek.

Üretim maliyetlerini düşürecekler derken nasıl bir destekten bahsediyorsunuz?

Şafak Soysal: Dikiş makinesi, fırın, seramik, tetaryum gibi üretim için gerekli malzemeler konusunda destek vereceğiz. Bu durumda malzemenin dışında, evlerindeki elektrik ve sudan da tasarruf etmiş olacaklar.

Diğer iki hedef grubunda kimler var?

Eylül Ezgi Özkul: İkinci hedef grubumuz da yine 25 kadın için planlandı. Son bir yıl içinde kendi işletmesini kurmuş ve kapatmış ya da kapatmak üzere olan kadınlardan oluşuyor. Örneğin; kirasını ödeyememiş, stopaj yükünün yorduğu kadınlara açık ofis desteği sağlayacağız. Bir ofiste olması gereken ne varsa; bilgisayar, dolap, masa, internet, telefon hepsi belediyemiz tarafından karşılanacak. Ayrıca iş adresi olarak da AKAGİM adresini kullanabilecekler.

Ayça Çeri: Son gruptaki 100 kadın ise iş fikri olup, nereden başlayacağını bilemeyenler. Bu grupta yer alan kadınlar e-ticaret eğitiminin dışında kalan tüm eğitimlerden faydalanabilecek.

Eğitim neleri içeriyor?

Eylül Ezgi Özkul: Burada alacakları ilk eğitim akademisyenler tarafından verilecek 10 saatlik "e-ticaret" eğitimi olacak.

Ayça Çeri: E-ticaret eğitimleri sayesinde, hem alanlarında daha fazla tecrübe kazanacaklar hem de daha fazla ürün geliştirebilecekler.

Gelişen teknolojinin kolaylıklarından faydalanmak için e-ticaret eğitimi alacak kadınlar için öngörülen diğer planlar neler?

Eylül Ezgi Özkul: Kadınlarımız, eğitimleri 15'şer kişilik 10 grup halinde alacaklar. İlk olarak dört günlük "yaratıcı iş fikri" atölyesine katılacaklar, fikirlerinin eksik ya da zayıf olduğu kısımlar eğitmenler tarafından yönlendirilecek. Bunun yanında yaratıcı fikir geliştirme, proje sunumu ve değerlendirmesi konusunda da dört günlük eğitimleri olacak. Daha sonra da KOSGEB'de uygulamalı ve sertifikalı girişimcilik dersleri alacaklar.

Fotoğraf: MELİKE ŞENGÜL

Yeşim Arslan İlgezdi, Şafak Soysal, Şehnaz Yabar, Ayça Çeri, Eylül Ezgi Özkul.

Son olarak iş yönetimi ve iş geliştirme eğitimlerine katılacaklar.

Eğitimler tamamlandığında kadınların desteklenmesi için nasıl bir yol izlenecek?

Ayça Çeri: Bu eğitimler sonunda kadınlar, proje uzmanımızla birlikte iş fikirlerini projeye dönüştürüp KOSGEB'e başvuracak ve başarılı olmaları halinde hibe almaya hak kazanacaklar. Hibe edilen parayı almaları için en az 10 kadını hedef olarak belirledik.

ÖN BAŞVURU WEB SİTESİNDEN

Kontenjan sınırlı, eğer başvuru sayısı fazla olursa değerlendirmeler nasıl yapılacak?

Yeşim Arslan İlgezdi: Mevcut jüri başvuru yapan kadınlar ile bir ön görüşme yapacak. Bu değerlendirmede fikirler ve kişilerin eğitim durumu göz önünde tutulacak.

Şehnaz Yabar: Kadınlarımız ayakları üzerine basıyorsa, o zaman mutluluğu elde etmek için yola çıkmış demektir. Bizler bu proje ile ürkek kadınların elini tutmayı hedefledik. Çekingen ya da fikri olup cesaretlenmeye ihtiyacı olanları yüreklendirmeye her zaman devam edeceğiz.

Yeşim Arslan İlgezdi: Ayrıca proje kapsamında 3 açık pazar oluşturma etkinliği gerçekleştireceğiz. 20 noktada stand kurarak yeni müşterilere ulaşma ve daha fazla ürün satmaları için destek olacağız. İlerleyen süreçte de rol model ve çeşitli alanlarda başarılı olmuş kadınlarla seminerler ve workshoplar düzenlenecek. Aslında tek başlarına ilerlemeyecekler. Şirketlerini kurduktan sonra da onları gözetmeye devam edeceğiz.

Peki, bu proje ne zaman faaliyete geçecek?

Eylül Ezgi Özkul: Haziran ayının ilk haftası başlaması öngörülüyor. Yıl sonuna kadar da tüm grupların eğitimlerinin bitirilmesi hedefleniyor.

Projeye katılmak isteyenler için son başvuru tarihi nedir?

Şafak Soysal: Mayıs sonunda bitecek olan başvurular için ön başvuru yalnızca web sitemiz üzerinden yapılabiliyor. Sonra görüşmeler için muhakkak AKAGİM'e gelmeleri gerekiyor. ●

Başvuru için: www.akagim.com
Tel: 0216 570 50 00 / 5710-5740
Atatürk Mah. Meriç Cad. No: 2
Ataşehir/İstanbul

Geliri kadınlara, lezzeti yiyenlere

Yoğun iş hayatınız varsa ya da bir öğrenci evinde yaşıyorsanız, bu girişimden mutlaka haberdar olacaksınız. Lezzetini hiçbir restoranda bulamadığınız annenizin yemeği, yine bir annenin mutfağından geliyor. Ev yemeği evde yapılır, onu da anneler yapar, diye yola çıkan girişimci kadınlar tarafından kurulan platform, hakiki ev yemeği, yani anne yemeği satılan dijital bir restoran olma yolunda.

LEYLA ÖZ

Şimdiye kadar iş hayatının içinde olamamış ya da emekli olup evde sıkılan kadınlara kendi mutfaklarında çalışma imkânı veren bir proje, MamaMe. Kadınların kadınlar için kurduğu platformun CEO'su ve kurucu ortağı Evrim Tankuş Hakyemez'den projenin tüm merak edilenlerini dinliyoruz.

MamaMe'nin kurulma nedeninden bahseder misiniz?

Hepimiz annelerimizin yaptığı o leziz yemekleri özlüyoruz, fakat birçoğumuz da onlardan mahrumuz. Ev yemeği olarak tüketebileceğimiz yemekler ise ya restoran ya da fabrikalarda üretiliyor. Biz bu proje ile ev yemeği yiyerek, sağlıklı ve dengeli beslenmek isteyenleri, ailesi için yemek yapanlarla bir araya getiriyoruz. Kadınların mutfak kapılarını gelir kapısına dönüştürüyoruz. Geliri kadınlara, lezzeti yiyene, mutluluğu da hepimize kalıyor.

Bu yemekler evlerde hazırlanıyor. Akla ilk gelen konulardan biri de hijyen, kontrol nasıl sağlanıyor?

Projeye dahil olan kadınların tamamının hijyen sertifikası var. Ayrıca mutfaklar denetim için de mutlaka belediyelere bildiriliyor. Bunun dışında kadınların üye olacağı kooperatif de Mame denilen ev aşçılarımızı denetliyor. Dolayısıyla hijyen konusunda kimsenin endişe duymasına gerek kalmıyor.

Projede yer alacak kadınlarda aranan özellikler neler?

Projede yer alacak kişilerin evlerinde güzel yemek yapmaları yeterli. Sonra kooperatif ve proje bünyesinde bir takım eğitim süreci başlıyor. Hijyen kurslarına gidip, sertifika alıyorlar. Anlaşmalı olduğumuz süper market zinciri Mamelere bir indirim kartı veriyor. Oradan birçok ürünü indirimli alabiliyorlar.

Peki, yaptıkları yemekler o gün satılmazsa ne oluyor?

Kadınlarımız haftalık menülerini hazırlayıp, siteye yüklüyorlar. Siparişleri konusunda da bir gün önceden haberdar oluyorlar. Dolayısıyla hangi yemekten, kaç porsiyon hazırlayacağını bir gün önceden bildiklerinden, zarar etme olasılıkları da yok.

Şimdiye kadar çalışma imkânı olmamış ya da emekli olmuş kadınlar bu projeye girerken herhangi bir tereddüt yaşıyor mu?

Biz sistemi açtığımızda 100 kadın ile başlarız diye düşünüyorduk, 510 kadın başvurdu. Çoğunun da daha önce iş deneyimi olmamış ya da çok eskiden kısa süreli çalışmış. 20 Mame'yle pilot çalışmaya başlamayı planlıyorduk, o da 70'e yükseldi. Kadınlar bu işi çok sevdi.

Neticede kadınlar mutfaklarında yaptıkları yemekleri satıp para kazanacaklar. Bunun için bir şirket kurmaları gerekmiyor mu?

Sisteme giren kadınlar kooperatif üyesi olduklarından şirket kurmalarına gerek yok. Fatura ve vergilerini Mame Kadın Kooperatifi onlar adına ödüyor. Bu yüzden sisteme girmek çok zahmetsiz. Onlar yemeklerini yapıyor, kaplarına koyuyor ve yine anlaşmalı olduğumuz şirket kuryelerine teslim ediyorlar. Cuma günleri de hesaplarına paraları yatıyor, hepsi bu kadar.

Sipariş için siteye girdiğimizde nelerle karşılaşacağız?

Cep telefonu ya da bilgisayardan siteye giriş yapmak çok kolay. Önce yemeği nereye istediğiniz soruluyor. Sonra karşınıza Mame'lerin sizin için yaptıkları yemekler ile karşılaşıyorsunuz. Kaç porsiyon istediğinizi belirleyip, ödemeyi yapıp çıkıyorsunuz. Geriye yemeği afiyetle yemek kalıyor.

Bu anne yemeklerine nerelerde yaşayanlar ya da çalışanlar ulaşabilir?

İlk olarak İstanbul'dan başladık. Ataşehir, Kadıköy, Sarıyer, Beyoğlu, Beşiktaş, Kağıthane ve Şişli'de anne yemeği söylemek mümkün. Buralarda günlük sipariş 500'ü geçtikten sonra, diğer kentlerde ve İstanbul'un geri kalan semtlerinde uygulamayı başlatacağız. Seneye de Frankfurt, Paris ve Londra'da aynı sistemi kuracağız. Düşümüz Mamame'yi dünyanın en büyük dijital restoranı yapmak. Ülkemiz bunun için en uygun yer. Anne yemeği kültürü hala yaşıyor, insanlar en çok annelerinin yemeğini özlüyor. ●

Elinizin lezzetine güveniyor ve sizde mame olmak istiyorsanız 0212 337 57 94'ü arayabilirsiniz. Sipariş vermek istiyorsanız: www.mamame.com.tr'ye ulaşabilirsiniz

AŞÇI KIZINDAN DİYET YEMEKLER

Fotoğraflar: S. KORAY UĞURLU

Zeynep Karabulut, 53 yaşında ve üç çocuk annesi. Ev hanımı olan Karabulut, projeyi kuzeninden duymuş ve o an sürekli ertelediği ve yapmak istediği işin bu olduğuna karar vermiş. Bir aşçı kızı olan Karabulut "Babam 58 yıllık baş aşçısıydı. Perşembe günleri birlikte mutfakta buluşur, ziyafet sofraları hazırlardık. Babamın ailesi, kuzenlerim hepsi çok güzel yemek yapar, sanırım Kastamonulu olmakla alakalı bir durum" diyor ve sözlerine şöyle devam ediyor: "Ataşehir'de çok fazla genç nüfus var. Bunun yanında çalışma hayatında olup beslenmesine dikkat eden kişi sayısı da hayli yüksek. Ben Ataşehir'in diyet yemekleri konusunda eksik olduğu kanısındayım. Bu sebeple menümü sağlıklı ve diyet yemekleri üzerine hazırlamayı düşünüyorum. Bu proje sayesinde annesinin mutfağına hasret kalanlara sağlıklı yemekler yapıp, doğru beslenmeleri için bir nebze de olsa katkı da bulunmak istiyorum. Bunun yanında keyif aldığın bir işi yapıp, üstüne bir de para kazanmak paha biçilemez bir durum." ●

Futbol: Kara paranın yeni çamaşırhanesi

Neymar'ın 2011 yılındaki Saantos'dan transferi yılan hikâyesine döndü.

HİLMİ ŞAHİN

Amerikalılar ünlü gangster Al Capone'un yasa dışı yollardan kazandığı paraları aklamak için çamaşırhaneler zinciri kurmasından yola çıkarak kara para aklamaya money laundering (para yıkama) adını vermişler. Günümüzde ise Al Capone'un çamaşırhanelerinin yerini bir anlamda futbol sektörü almış durumda.

Eskiler, "Paranın yüzü sıcaktır" derlermiş. Futbol 1980'li yılların sonunda sadece spor olmaktan çıkıp uluslararası dev bir endüstriye dönüşünce, bu sektörde dönen para da katlanarak artmaya başladı ve "sıcaklık" çok kısa sürede kaynama noktasına yükseldi. Suç ekonomisinin patronları bunun ilk farkına varan olunca futbol kara paranın aklandığı önemli sektörlerden biri haline geldi.

Futbol üzerinden kara para aklayanlar 2000'li yılların sonuna kadar uluslararası arenada serbestçe at koşturdu. 2008 yılında Asya'da Interpol'un dahil olduğu yasadışı bir futbol bahsinde bin 300 kişi tutuklandı ve 16 milyon dolar nakit para ele geçirildi. Bu olayda yapılan işleminin parasal boyutunun 1,5 milyar dolar olduğu tahmin ediliyordu. Artık mızrak çuvala sığmaz hale gelmişti. Bunun üzerine Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Teşkilatı'nın (OECD) bünyesinde faaliyet gösteren ve görevi kara para aklamak ve terörizmin finansmanıyla ilgili tüm faaliyetler konusunda uyarılarda bulunmak olan Mali Eylem Görev Gücü (FATF), konuyla ilgili bir çalışma başlattı. FAFT, 2009 yılında yayınladığı "Futbol Sektörü Aracılığıyla Kara Para Aklama Raporu" ile futbol endüstrisinin büyüklüğünün önemli bir para akışına neden olduğunu, bunun da hile, yolsuzluk, vergi kaçakçılığı ve kara para aklamayı beraberinde getirdiğini ayrıntılarıyla ortaya koydu.

Rapora göre, taraftarlar kulübe para sağlayan başkanlara sempatiyle yaklaşıyor, paranın kaynağını önemsemiyor. Bu da futbola kara para girişini kolaylaştırıyor. Diğer yandan futbol kulübü sahibi ya da başkanı olmak suç dünyasından gelseler bile patronlara önemli bir sosyal statü sağlıyor. Bu statü, başta yerel yöneticiler olmak üzere, devletin üst düzeyiyle daha iyi ilişki kurulmasına katkıda bulunuyor. Yani

futbol paratoner gibi suç ekonomisinin patronlarını üzerine çekiyor.

Futbol sektöründe, nasıl kara para aklandığını somut örneklerle anlatan rapor, kamuoyunda pek yankı bulmasa da dönemin UEFA (Avrupa Futbol Birliği) Başkanı Michel Platini en azından Avrupa'da futbolun üzerindeki kara para bulutlarını kaldırmak için Finansal Fair Play olarak adlandırılan uygulama için çalışma başlattı. 2014-2015 sezonunda hayata geçen ve başta Fenerbahçe, Galatasaray, Beşiktaş ve Trabzonspor olmak üzere süper lig kulüplerinin başını feci şekilde ağrıtan Finansal Fair Play kriterleri özetle şöyle: Kulüp başkanları ve yöneticiler, kulüp için cebinden harcama yapamayacak. Yani bir başkan çıkıp, "Parasını cebimden verip çok büyük bir yıldız alacağım" diyemeyecek. Kulüpler kendi yöneticilerine ve başkanlarına eski borçlarını en kısa sürede ödeyecek. Hiçbir kulüp transferlere gelirinden çok para harcayamayacak. Yani bankaya borçlanılıp transfer yapılamayacak. Borçlanma kaçınılmazsa alınacak kredi kulübün geliri oranında olacak. Daha fazla borçlanılırsa transfer yasağı cezası alacak. Kulüplerin futbolculara (ücret), kulüplere (transfer kaynaklı) ya da yasal otoriteye (vergi) vadesi geçmiş borçları bulunmayacak. Kulüplerin öz sermayesinin eksiye düşmesine izin verilmeyecek. Kulüpler denk bütçe yapacak. Futbolculara yapılacak ücret, maaş ve prim ödemeleri, toplam gelirin yüzde 70'ini geçemeyecek.

Kulüplerin fahiş yüksek ve fahiş düşük fiyatlarda yaptığı anlaşmalarla (sponsorluk) kurduğu şirket ilişkileri gelir-gider tablosuna katılmayarak. Emsal fiyat esas alınacak. Hiçbir kulüp çıkıp ben x firmasıyla 500-600 milyon dolarlık anlaşma yaptım diyemeyecek, yani "para nerden ve nasıl gelirse gelsin" diyerek kasasını dolduramayacak. Kulüpler bu kriterleri UEFA'nın denetiminde aşamalı olarak yerine getirecek.

Sepp Blatter

Michel Platini

SIFIR TOLERANS

Ne hazindir ki, bu kriterlerin oluşmasına öncülük eden şike konusunda "Sıfır tolerans" sloganı atan Platini ve en büyük destekçisi olarak görülen dönemin FIFA Başkanı Sepp Blatter, Amerika'da yapılan kara para soruşturmasında FBI'ın (Federal Soruşturma Bürosu) radarına takıldı. İkili rüşvet aldıkları ve yolsuzluk yaptıkları gerekçesiyle hem görevlerini bırakmak zorunda kaldılar hem de futboldan men cezası aldılar.

Şu anda Barcelona'da top koşturan ve dünyanın en iyi futbolcularından biri olan Brezilyalı Neymar'ın 2011 yılındaki Santos'dan transferi de yılan hikâyesine dönmüş durumda. Yapılan soruşturmada Neymar'ın transferinde mali usulsüzlükler yapıldığı iddia edilerek Barcelona'nın o dönemki başkanı Sandro Rosell için 7 yıl, mevcut başkan Josep Maria Bartomeu için 2 yıl 3 ay hapsi istendi. Ayrıca Neymar'ın da anne ve babasıyla birlikte sanık sandalyesine oturacağı dava önümüzdeki günlerde başlayacak.

Barcelona'nın diğer yıldızı Messi de vergi kaçırma suçundan 21 ay hapis cezası aldı. Şimdi temyiz mahkemesinin sonucunu bekliyor. Örnekleri çoğaltmak mümkün. Ancak futbolun zirvesindeki bu olaylar bile giderek büyüyen futbol endüstrisindeki kokuşmuşluğun en önemli göstergesi.

Son söz olarak, alınan tedbirler ve yapılan soruşturmalarla suç ekonomisinin patronlarının at koşturdukları alanlar daralmış gibi görünse de pasta bu kadar büyük olunca kolayca bu işlerin biteceğini beklemek gerçekten saflık olur, diyelim. ●

Abim olmasaydı paralimpik olmazdı

Adını zor telaffuz ettiğimiz, anlamını bilmediğimiz bir kavram var: Paralimpik. Paralel olimpiyatlardan üretilmiş bu kavram engellilere sporun ve olimpiyatların yolunu açıyor. Türkiye'nin Milli Paralimpik Komitesi'nin Başkanı ise Yavuz Kocaömer. Sayesinde bugün Türkiye'de 150 engelli, 350 de özel sporcu kulübü var.

SİMAY GÖZENER

Yavuz Kocaömer, yıllardır engelli sporuna verdiği destek ve çalışmalar ile isminden söz ettiren başarılı bir iş adamı. Engellilerin eğitim ve spor ile yeteneklerinin keşfedilmesinde, hatta sadece sporda da değil, birçok alanda etkin ve başarılı olduklarının görülmesi için yıllarca mücadele eden Kocaömer paralimpik hakkındaki sorularımızı yanıtlıyor:

Sizin gibi engeli olmayan bir insan, 20 senedir engelliler sporunu belirli bir seviyeye getirmeye çalışıyor. Bunun nedenini öğrenebilir miyiz?

Ben bir tek adım bile atamayan bir abinin kardeşiyim. Ama abim çok zekiydi. Yattığı yerde okumayı, İngilizce'yi öğrendi. Evin hâkimi oydu, şiirler yazardı ama çok ıstırap çekti. Bu nedenle engelli bir insanın psikolojik ve fizyolojik olarak neler çektiğini çok iyi bilirim.

Engelli bir abi ile yaşamış olsanız da engelli sporu size de yabancı bir konuydu. Zorluk çekmediniz mi?

Öğrenene kadar sıkıntı çektim. Mesela 20 sene kadar önce Almanya'da görme engellilerin oynadığı futbol maçını izlerken, oyuncu "Hans" diyor topu atıyor, diğeri topu tutup "Thomas" diyor bir diğerine gönderiyordu. Yanımda da Alman Görme Engelliler Spor Federasyonu Genel Sekreteri oturuyordu. "Sayın Genel Sekreter, galiba bunların gözü görüyor" dedim. Meğer topun içinde çıngırak varmış. Ben bunların hepsini alaylı olarak, okuyarak öğrendim.

Vakıf kurma isteğiniz nasıl başladı?

1997 senesinde kocası yatağa bağlı olan Perihan Savaş, hiç kimse talip olmadığı için, o zamanki adıyla Türkiye Özürlüler Spor Federasyonu'na başkan tayin edildi. Bir gün Perihan'ı arayıp "Bana da bir görev verir misin" diye sordum. Beni federasyona asbaşkan yaptı, sonra başkan oldum. 99 senesinde o dönemin spor bakanı ile engelliler sporu konusunda yaşadığımız bir anlaşmazlıktan dolayı görevimden ayrıldım, aynı yıl Türkiye Engelliler Spor Yardım ve Eğitim Vakfı'nı (TESYEV) kurdum.

TESYEV'in çalışmalarından bahseder misiniz?

TESYEV, Türkiye'deki engelliler sorunun temeli. Engellilerimizin birçok konudaki dertlerini yakından takip edip çözüm yolları araştırıyor, biraz da olsa o sorunları hafifletmeye ve seslerini duyurmaya çalışıyoruz. Biz kurulduğumuzda görme engelliler takım sayısı, spor kulübü sayısı sıfırdı, şimdi 150 oldu. Özel sporcular sıfırdı, şimdi 350 kulüp oldu.

TESYEV engellilere spor dışında da destek oluyor mu?

Engelliler sorunun en önemli gereksinimi olan spor malzemelerini temin edip ihtiyacı olan kulüplere ve sporculara dağıtıyoruz. Engellilere yönelik eğitim seminerleri, bilgisayar kursları, ulusal ve uluslararası turnuvalar düzenliyoruz. TESYEV şu an 450 engelli öğrenciye burs veriyor. İçlerinde öyle zekâlar var ki, onlardan çok şey öğreniyorum.

TESYEV'den sonra Türkiye Milli Paralimpik Komitesini (TMPK) kurdunuz...

2002 senesinde kurduk. 2001'de Uluslararası Olimpiyat Komitesi ile Uluslararası Paralimpik Komitesi, bundan sonra dünyada hangi kent olimpiyat oyunları yapacaksa en geç üç hafta sonra da paralimpik oyunları yapmak zorundadır, diye bir karar aldı. Yani uluslararası komiteye başvurur, söz gelişi "Ben İstanbul'da olimpiyatları yapmak istiyorum" derseniz, uluslararası olimpiyat komitesi bize, "TMPK, senin milli olimpiyat komitenden böyle bir talep geldi, sizin görüşünüze göre İstanbul'da paralimpik olimpiyatları yapılır mı"diye sorar. "Yapılamaz" dediğimiz an da olimpiyatlar da yapılamaz.

Ama hâlâ Türkiye "paralimpik" kelimesine çok yabancı.

1960 Roma Olimpiyatları'ndan bu yana aynı tarihlerde ya o ülkenin bir başka kentinde veya bir başka ülkede engelli olimpiyatları da yapılır. 70'li senelerin sonunda "Buna bir isim bulalım" demişler. Paralelin "para"sını, olimpikin de "limpik"ini almış, "Paralimpik Oyunları" demişler. İki sene evvel bir televizyon kanalı için sokak röportajı yaptırdık. Halka "paralimpik nedir" diye sorduk. Birisi "para transferidir" dedi, bir diğeri "böyle sandviçi açarsın hardalı sürersin..." Aslında ağlanacak halimize gülüyoruz.

Engelliler sporu ülkemizde hak ettiği yerde mi?

Son 10 yılda engelliler sporunda önemli gelişmeler oldu. Bugün birçok branşta engelli gençlerimiz Almanya, Avusturya, Fransa, Amerika gibi ülkelerin sporcularına karşı önemli başarılar elde ediyor. Kadınlarda Rio'da altın madalya aldık. ●

HERKESE ALTIN MADALYA

Engelli sporları deyince daha çok aklımıza tekerlekli sandalye ile insanlar ve onların sporu geliyor. Halbuki engelliler dört ana gruba ayrılıyor. İşitme, görme, zihinsel ve bedensel... Zihinsel engelliler de kendi içinde gruplara ayrılıyor. Örneğin; IQ'su 70'in altında olan sporcular için özel bir olimpiyat var. 60'lı senelerde Kennedy Ailesi'nin bir ferdinde böyle bir engel olduğu için bu özel olimpiyatları kurmuşlar. İlk yarışlar yapılmış, birinci, ikinci ve üçüncüye altın, gümüş ve bronz madalyalar verilmiş. Ödül alan genç sporcular "Niye seninki sarı da benimki beyaz" diye ağlamaya başlamış. O zamandan beri özel olimpiyatlarda herkese altın madalya veriliyor. ●

Kocaömer, Rio 2016'da sporcularla...

Pembenin 50 tonu

Bahar ayları yurdumuza az uğrar hale geldiğinden, yaz modasına ne kadar çabuk göz atsak o kadar iyi! Dolabınızda pembenin 50 tonunu ağırlamaya hazır olun, ayrıca bu yaz dolabınızda çiçekler açtıracak.

ALAZ CEREN GÖNÜLLÜ

ÇİÇEKLER ÜZERİNİZDE AÇSIN

Aslında çoğu yaz karşımıza çıkan çiçek deseni tabii ki bu yazın da göze çarpan trendlerinden, farklı kısmıysa çiçeklerin jean'lerimize kadar taşmış olması. Çoğu parça minimal de olsa mutlaka bir çiçek detayı barındırarak yaza adapte oluyor ve aslında işinizi kolaylaştırıyor. ●

BU YAZIN RENGİ PEMBE

Şimdiden vitrinleri dolduran pembeler bu yazın rengini de haber veriyor. Balenciaga, Céline, Valentino gibi öncülerin defilelerinde yer verdiği pembe, her tonuyla karşımıza çıkıyor ve naif bir yazı müjdeliyor. Tatlı bir yaz akşamında giydiğiniz pembe bir elbisenin enerjinizi arttırmamasına imkân yok! ●

HEM KORSE HEM BÜSTİYER

Aslında her ikisi de iç çamaşırı olarak kullanmaya aşina olduğumuz şeyler, fakat değişikliği her zaman üründe değil kullanım şeklinde de aramakta fayda var. Korselerinizi, büstiyerlerinizi dışarı çıkarın ve tüm kombininizin havasını değiştirin. Bel korselerini bol gömleklerle kullanarak belinizi vurgulayabilirsiniz ve basic beyaz t-shirt görünümünü üzerine giydiğiniz büstiyerinizle şıklaştırabilirsiniz. ●

JEAN'İN ETİNDEN SÜTÜNDEN YARARLANALIM

Jeanlerin modanın ölümsüz parçası olduğunu hiçbirimiz inkâr edemeyiz fakat zaman zaman yükseliş yaşamalarına da izin vermek gerek. Bu yaz jeanlerin etinden sütünden yararlanıyoruz! Yırtık paça detayını eteklere uyarlamak klasikleşmiş modellere göre çok daha modern ve cool bir görünüm sağlıyor. Diğer yandan jean jileler de kendilerini hatırlatıyor ve raflardaki yerini alıyorlar, üstelik tek parçaları kombinlemek çok daha kolay. Hem plajda hem de şehir hayatında yazın kurtarıcılarından olacağı kesin! ●

ÇOKÇA ÇİZGİ

Bu ilkbaharda dolabımıza giren çizgiler yaza kadar uzanıyor ve sizi plaja kadar takip ediyor. Kombinlerinizin her parçasında şans verebileceğiniz çizgilerin boyuna olanları sizi daha zayıf gösterecektir. ●

FİRDEVS GÜNAÇAR

@firdevsgunacar

Hazırlanışı: Yarım saat / 4 Kişilik

Zeytinyağlı rezene kökü

Rezenenin (fençel) daha çok çayını bilirdik, taze rezene köküyle yeni yeni tanışıyoruz... Rezeneyi büyük marketlerde bulabilirsiniz. Keskin anason kokuludur ama harika bir tadı vardır. Özellikle balık yemeklerinin yanına çok yakışır.

Malzeme: 2 adet kök rezene, 1 adet büyük boy soğan, 1 orta boy havuç, yarım çay bardağı zeytinyağı, 1 tatlı kaşığı toz şeker, yarım sulu limon, tuz.

Yapılışı: Önce zeytinyağını sıkılmış limon suyu, şeker ve tuz ile iyice karıştırın. Yarım ay şeklinde doğradığınız soğanları ve jülyen doğradığınız havuçları sosunuza ilave edip elinizle çok öldürmeden iyice ovalayın.

Rezenenin dallarını köke yakın bir yerden kesin (2 parmak yukarıdan). Ortadan ikiye bölün, düz tarafı aşağıya gelecek şekilde tencerenize koyun. İç malzemenizi ve üzerini geçecek kadar suyu ilave edip kaynayana kadar harlı ateşte, sonrasında orta ateşte yarım saat pişirin. Sert bir sebzedir, pişerken kontrolünüz altında olsun ki pişmezse kaynar su ilave edebilesiniz. ●

Fotoğraf: AYÇA YALÇINER

Hazırlanışı: Yarım saat / 6 Kişilik

FIRIN SÜTLAÇ

Malzeme: 1 kilo süt, 4 çorba kaşığı pirinç (çok pirinçli sevmem diyorsanız yarım kaşık azaltabilirsiniz), 1 su bardağı toz şeker (şekerli seviyorsanız 2 çorba kaşığı daha ilave edin), 3 yumurta sarısı, 1 silme çorba kaşığı nişasta (silme demek çorba kaşığının çukur kısmının dolu olması demek), 1 kahve fincanı su, 1 paket krema.

Yapılışı: 1 kahve fincanı su, nişasta ve yumurta sarısını güzelce karıştırın, beklesin. Pirinci bol suyla pişirin. Sütü, kremayı, şekeri tencereye koyun, 10 dakika kaynatıp haşlanmış pirinçlerinizi ekleyin ve 15 dakika daha pişirin. Ateşi kısın, yumurtalı karışımınızı azar azar sütlü harcınıza ilave edin. Ateşin altını biraz daha açıp 5 dakika daha kaynatıp altını kapatın. Pişen sütlacı fırına girebilen ısıya dayanıklı güveçlerinize boşaltın, fırının üst ızgarasını yakın, güveçleri bir tepsinin içine koyun ve fırının alttan ikinci rafına yerleştirin. Tepsinin içine (burası çok önemli) muhakkak bir parmak su koyun. Üzerlerini istediğiniz kadar kızartıp fırından çıkarın, tepsiden alın. Soğuyuncu buzdolabına koyun, bol dövülmüş fıstıkla servis yapın... ●

Not: 1 gün önce yapılırsa daha lezzetli olur.

Sanata doyulmaz elbette ama geçen ay Ataşehirliler eşi az bulunur bir tiyatro şöleni yaşadılar. Kırmızı halısıyla, konukları ve şovlarıyla dünyadaki benzerlerini aratmıyordu. Biz de bu ay testimizin rotasını yine tiyatroda tuttuk.

1. Türk tiyatrosunda batılı anlamdaki ilk oyun Şair Evlenmesi'ydi. Bu oyunun yazarı kimdi?
a) İbrahim Şinasi
b) Namık Kemal
c) Ahmet Vefik Paşa
d) Musahipzade Celal

2. Türk tiyatrosunun ilk yıllarında -bugün de- Fransız bir oyun yazarının ve oyuncunun uyarlamaları revaçtaydı. Hastalık Hastası ve Kibarlık Budalası oyunları en bilinenleridir. Bu yazar kimdir?
a) Carlo Goldoni
b) Bernard Shaw
c) Dario Fo
d) Jean Baptiste Moliere

3. Cumhuriyet dönemi tiyatrosunun ilk Müslüman kadın oyuncusu Afife Jale'ydi. Aynı dönemde bir başka kadın oyuncu daha vardı, Türk sinemasının da ilk kadın oyuncusu olarak kayıtlara geçmişti. Oyunculuğu kadar ses tonuyla da tanınan bu kadın kimdi?
a) Adile Naşit
b) Gönül Ülkü Özcan
c) Şayeste Ayanoğlu
d) Bedia Muhavvit

Erol Günaydın

Adile Naşit

4. Türk tiyatrosunun ve sinemasının yaşayan efsanelerinden biridir. Fareler ve İnsanlar oyunundaki rolüyle tiyatroda, Mahmut Hoca rolüyle de sinemada belleklere kazınmıştır. Bugün 92 yaşında olan oyuncumuz kimdir?
a) Münir Özkul
b) Mücap Ofluoğlu
c) Erol Günaydın
d) Üstün Korugan

5. Darülbedayi de yetişen, modern Türk tiyatrosunun kurucusu olan, sinemanın da ilk yönetmenlerinden sayılan sanatçı kimdir?
a) Sami Ayanoğlu
b) Muhsin Ertuğrul
c) Ulvi Uraz
d) Kerim Afşar

6. İlk Türk tiyatro perdesini açan yönetmen, oyuncu ve tiyatro sahibi kimdi?
a) Muammer Karaca
b) İsmail Dümbüllü
c) Güllü Agop
d) Recaizade Mahmut Ekrem

7. Ataşehir Belediyesi'nin geçen ay düzenlediği 8. Uluslararası Tiyatro Festivali'nin onur konuklarından biriydi. Hâlâ tiyatro eğitmenliği yaparak sahnelere yakın duran, müzikalleriyle tanıdığımız bu yönetmen ve oyuncu kimdir?
a) Ferhan Şensoy
b) Müjdat Gezen
c) Haldun Dormen
d) Metin Akpınar

8. Tam 56 yıl önce sahneye çıktığı Sokak Kızı İrma rolü neredeyse ismiyle özdeş hale geldi. Onu Edith Piaf yorumu izledi. Kabare denildiğinde akla ilk gelen bu oyuncumuz kimdir?
a) Ayten Gökçer
b) Gülriz Sururi
c) Yıldız Kenter
d) Mürüvvet Sim

9. Cumhuriyet döneminin ilk oyuncularındandı, genç yaşında veremden yaşamını yitirdi. Birkaç yıl öncesine kadar ismi de varlığı da unutulmuştu. Yaşamı geçen yıllarda genç tiyatro gruplarından Tiyatro Boyalı Kuş tarafından sahnelendi. Aynı zamanda opera ve sinema sanatçısı da olan bu kadın kimdir?
a) Neyyire Neyir
b) Nevin Akkaya
c) Melek Kobra
d) Seden Kızıltunç

Yanıtlar:
1. a, 2. d 3. d 4. a 5. b 6. c
7. c, 8. b, 9. c

ATAŞEHİR BELEDİYESİ REHBERİ

ATAŞEHİR BELEDİYESİ

BELEDİYE BAŞKANLIĞI
Ataşehir Belediyesi
Hizmet Binası
Barbaros Mah.
Şebboy Sok. No: 4/A
Tel: 0216 570 50 00
Fax: 0216 688 07 54
www.atasehir.bel.tr

ÖZEL KALEM MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1150

BASIN YAYIN VE HALKLA İLİŞKİLER MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1598
Fax: 0216 687 07 54

EMLAK VE İSTİMLAK MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1453
Fax: 0216 687 07 78

TEFTİŞ KURULU MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1118
Fax: 0216 687 07 58

İNSAN KAYNAKLARI VE EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1629
Fax: 0216 687 07 93

KÜLTÜR VE SOSYAL İŞLER MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1671
Fax: 0216 687 07 92

FEN İŞLERİ MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1411
Fax: 0216 687 07 75

PARK VE BAHÇELER MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1480
Fax: 0216 687 07 76

TEMİZLİK İŞLERİ MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1466
Fax: 0216 687 07 77

YAZI İŞLERİ MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1275
Fax: 0216 687 07 63

MALİ HİZMETLER MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1159

HUKUK İŞLERİ MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1126
Fax: 0216 687 07 57

SAĞLIK İŞLERİ MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1619

PLAN PROJE MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1147
Fax: 0216 687 07 61

ZABITA MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1801
Fax: 0216 687 07 52

YAPI KONTROL MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1361
Fax: 0216 687 07 72

ÇEVRE KORUMA VE KONTROL MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1523
Fax: 0216 687 07 82

ULAŞIM HİZMETLERİ MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1221
Fax: 0216 687 07 67

VETERİNER MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1658
Fax: 0216 687 07 89

SOSYAL YARDIM İŞLERİ MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1003
Fax: 0216 687 07 53

RUHSAT VE DENETİM İŞLERİ MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1240
Fax: 0216 687 07 65

KENTSEL DÖNÜŞÜM MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1245

KADIN VE AİLE HİZMETLERİ MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1611

İMAR VE ŞEHİRCİLİK MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1381

MUHTARLIK İŞLERİ MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1414

DESTEK HİZMETLERİ MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1735

BİLGİ İŞLEM MÜDÜRLÜĞÜ
Tel: 0216 570 50 00 /1508

EVLENDİRME DAİRESİ
Şehit Şakir Elkovan Cad.
No: 20 Küçükbakkalköy
Tel: 0216 570 50 00 /
1950-1951

KÜÇÜKBAKKALKÖY HİZMET BİRİMİ
Küçükbakkalköy Mah.
Fevzipaşa Cad.
(Prestij Cad.)
Tel: 0216 469 65 56

ATAŞEHİR SPOR KULÜBÜ
Barbaros Mah. Lale Sok.
Tel: 0216 570 50 00

ATAŞEHİR BELEDİYESİ AFET KOORDİNASYON MERKEZİ
Ataşehir Bulvarı
Tel: 0216 570 50 00
/2300-2301-2302-2303-
2306-2307

YENİSAHRA ZABITA HİZMET BİRİMİ
Yenisahra Mah.
Sütçüyolu Cad.
Tel: 0216 317 31 84

KÜÇÜKBAKKALKÖY ZABITA HİZMET BİRİMİ
Küçükbakkalköy Mah.
Geziciler Sok.
Merdivenyolu Cad. No: 4
Tel: 0216 573 42 21

MEVLANA ZABITA HİZMET BİRİMİ
Mevlana Mah. Albayrak
Cad. Muhtarlık yanı
Tel: 0216 314 77 87

FERHATPAŞA ZABITA HİZMET BİRİMİ
Ferhatpaşa Mah. Yeditepe
Cad. G4 Sok. No: 5
Tel: 0216 471 99 37

MUSTAFA KEMAL ZABITA HİZMET BİRİMİ
Mustafa Kemal Mah. 3004
Cad. Deniz Gezmiş Parkı içi
Tel: 0216 570 50 00 /1918

FETİH MAHALLESİ ZABITA HİZMET BİRİMİ
Fetih Mah. Atatürk Bulvarı
başı, İMKB İlköğretim
Okulu yanı.

30 AĞUSTOS ATAEVİ
Mevlana Mah.
Sakarya Cad.
30 Ağustos Parkı üzeri
Tel: 0216 570 50 00 /
1984-1985-1986

AŞIK VEYSEL ATAEVİ
Aşıkveysel Mah.
3001 Cad. No: 116
Tel: 0216 570 50 00 /
1980-1981

FERHATPAŞA ATAEVİ
Ferhatpaşa Mah. Mareşal
Fevzi Çakmak Cad. No: 12
Tel: 0216 660 02 40

İNÖNÜ ATAEVİ
İnönü Mah.
Kartal Cad. No: 57
Tel: 0216 573 86 35-36-37

KAYIŞDAĞI LİONS ATAEVİ
Kayışdağı Mah.
Akyazı Cad. No: 84
Tel: 0216 540 74 30

MUSTAFA KEMAL ATAEVİ
M. Kemal Mah.
3004 Cad. No: 36
Tel: 0216 570 5000 /
1970-1978

ATAMEM
Küçükbakkalköy Mahallesi
Vedat Günyol Cad. No: 6
Tel: 0216 574 80 79

ATAŞEHİR BELEDİYESİ KIZ ÖĞRENCİ KONUK EVİ
Kayışdağı Mah. Akyazı
Cad. No: 104
Obalar Durağı
Tel: 0216 540 62 75

DÜŞLER AKADEMİSİ
Barbaros Mah.
Fesleğen Sok.
Tel: 0216 688 31 53

BAHRİYE ÜÇOK HASTA KONUK EVİ
Küçükbakkalköy Mah.
Cengiztopel Cad. No: 11
Tel: 0216 572 15 84

AHMET TELLİ ÇOCUK VE HALK KÜTÜPHANESİ
İçerenköy Mah. Prof. Dr.
Necmettin Erbakan Cad.
No: 108-110
Tel: 0216 570 50 00 /1944

YENİ HAYAT GENÇLİK MERKEZİ
Yeni Çamlıca Mah.
Dursunbey Cad. No: 2
(Hüseyin Ağırman Parkı İçi)
Tel: 0216 570 50 00 /1966

ATAŞEHİR GENÇLİK MERKEZİ
Ferhatpaşa Mah. Yeditepe
Cad. 16. Sok. No: 25
Tel: 0216 570 50 00 /1930

KADIN KONUK EVİ
Tel: 0216 570 50 00

ATAŞEHİR AŞEVİ
Atatürk Mah. Meriç Cad.
No: 2/11 Tel: 0216 580 99 10

ESATPAŞA TAZİYE EVİ
Esatpaşa Mah.
Ziya Paşa Cad. üzeri
Tel: 0216 570 50 00

FERHATPAŞA TAZİYE EVİ
Ferhatpaşa Mah. Fevzi
Çakmak Cad. No: 12
Tel: 0216 570 50 00

MUHTARLIKLAR

AŞIK VEYSEL MAHALLESİ MUHTARLIĞI
Muhtar: Hasgül Bakır
Aşık Veysel Mah. 3001 Cad.
No: 116 Tel: 0216 324 23 35

ATATÜRK MAHALLESİ MUHTARLIĞI
Muhtar: Leyla Yeşim Şaylan
Atatürk Mah. Meriç Cad.
Çitlembik Sok. No: 2/3
Tel: 0216 580 82 04

BARBAROS MAHALLESİ MUHTARLIĞI
Muhtar: Ercan Ersin
Barbaros Mah. Mimar
Sinan Cad. No: 98
Tel: 0216 324 33 01

ESATPAŞA MAHALLESİ MUHTARLIĞI
Muhtar: Turan Kızıltaş
Esatpaşa Mah. Ziya Paşa
Cad. No: 44
Tel: 0216 315 31 31

FERHATPAŞA MAHALLESİ MUHTARLIĞI
Muhtar: Hüseyin Uzun
Ferhatpaşa Mah. Yeditepe
Cad. No: 80
Tel: 0216 661 24 67

FETİH MAHALLESİ MUHTARLIĞI
Muhtar: Cavit Koç
Fetih Mah. Kayısı Sok. No: 2
Tel: 0216 324 29 83

İÇERENKÖY MAHALLESİ MUHTARLIĞI
Muhtar: Ayhan Öztürk
İçerenköy Mah. Nadir Sok
No: 3 Tel: 0216 574 55 44

İNÖNÜ MAHALLESİ MUHTARLIĞI
Muhtar: Songül Ercan Tolunay İnönü Mah.
Tuğ Sok. No: 4
Tel: 0216 577 66 19

KAYIŞDAĞI MAHALLESİ MUHTARLIĞI
Muhtar: Kadir Yılmaz
Kayışdağı Mah. Uslu Cad.
No:73/1 Tel: 0216 364 12 64

KÜÇÜKBAKKALKÖY MAHALLESİ MUHTARLIĞI
Muhtar: Yakup Cebiroğlu
Küçükbakkalköy Mah.
Merdivenköy yolu Cad.
Geziciler Sok. No: 4
Tel: 0216 573 42 82

MEVLANA MAHALLESİ MUHTARLIĞI
Muhtar: Recep Ali Kantarcı
Mevlana Mah. Albayrak Cad.
No: 7 Tel: 0216 527 32 82

MİMAR SİNAN MAHALLESİ MUHTARLIĞI
Muhtar: Şahin Acar
M.Sinan Mah. Namık
Kemal Cad. No: 20
Tel: 0216 471 74 79

MUSTAFA KEMAL MAHALLESİ MUHTARLIĞI
Muhtar: Ali Rıza Saraçoğlu
M. Kemal Mah. 3095 Sok.
No: 4 Tel: 0216 470 59 24

ÖRNEK MAHALLESİ MUHTARLIĞI
Muhtar: İdris Taşkın
Örnek Mah. Semerkand Cad.
No: 44 Tel: 0216 324 63 43

YENİ ÇAMLICA MAHALLESİ MUHTARLIĞI
Muhtar: Fazlı Sarısoy
Yeni Çamlıca Mah. Yılmaz Sok.
No: 14/2 Tel: 0216 471 14 78

YENİSAHRA MAHALLESİ MUHTARLIĞI
Muhtar: Sadettin Kahraman
Yenisahra Mah. Türkaslan
Sok. No: 15
Tel: 0216 470 96 83

YENİŞEHİR MAHALLESİ MUHTARLIĞI
Muhtar: Mustafa Arı
Yeni Şehir Mah. Baraj Yolu
Cad. No: 4
Tel: 0216 455 60 44

SAĞLIK MERKEZLERİ

TÜRKAN SAYLAN TIP MERKEZİ
Küçükbakkalköy Mah.
Vedat Günyol Cad. No: 4
Tel: 0216 577 71 40

FERHATPAŞA SAĞLIK POLİKLİNİĞİ
Ferhatpaşa Mahallesi
Yeditepe Cad.
16. Sokak No: 25
Tel: 0216 570 50 00

ÖZEL ATAŞEHİR DİYALİZ MERKEZİ
Küçükbakkalköy Mah.
Nartanesi Sok. 34750
Tel: 0216 577 49 66

ÖZEL ANADOLU SAĞLIK ATAŞEHİR TIP MERKEZİ
Barbaros Mah. Halk Cad.
Ortabahar Sok. No: 1
Tel: 0216 42 76

AVICENNA ATAŞEHİR
Küçükbakkalköy Mah.
Kayışdağı Cad. No: 47
Tel: 0216 574 10 00

ÖZEL ACADEMIC ATAŞEHİR TIP MERKEZİ
Barbaros Mah.
Şen Sok. No: 10
(Ataşehir Palladium
Karşısı)
Tel: 0216 651 00 00

ATAFİZ FİZİK TEDAVİ REHABİLİTASYON ÖZEL DAL MERKEZİ
Küçükbakkalköy Mah.
Atilla İlhan Cad. Efe Sok.
(Eski Nil Sok.) No: 10
Tel: 0216 575 94 44

BAYINDIR HASTANESİ İÇERENKÖY
Ali Nihat Tarlan Cad. Ertaş
Sok. No: 17
Tel: 0216 575 26 66

KADIN SAĞLIĞI VE MAMOGRAFİ MERKEZİ
İçerenköy Mah. Prof. Dr.
Necmettin Erbakan Cad.
No: 108/110
Tel: 0216 570 50 00 /
1943-1991

ÖZEL DERMOSOFT SAĞLIKLI YAŞAM POLİKLİNİĞİ
Atatürk Mah. Ataşehir
Bulvarı Ata 3/3 Plaza
Kat: 1 No: 15
Tel: 0216 456 36 10

ÖRNEK TIP MERKEZİ
Örnek Mah. Şehit Cahar
Dudayev Cad. (35. Cad)
Emlakçı Dur. Carrefour
Express Karşısı No:140/2
Tel: 0216 472 87 77

ÖZEL EREN HASTANESİ
Küçükbakkalköy Mah.
Kayışdağı Cad. No: 51-53
Tel: 0216 575 58 77-78-79-80

ÖZEL ESTEROYAL POLİKLİNİĞİ
Atatürk Mah. Ataşehir
Bulvarı Ata 4 Çarşı
Tel: 0216 548 29 10

ÖZEL ESTETHİCA ATAŞEHİR TIP MERKEZİ
Küçükbakkalköy Mah.
Işıklar Cad. No: 40
Tel: 0216 655 50 00

FATİH SULTAN MEHMET EĞİTİM ARAŞTIRMA HASTANESİ
İçerenköy Mah. E5
Karayolu Üzeri
Tel: 0216 578 30 00

ACİL NUMARALAR

110: Yangın ihbar
112: Ambulans acil
113: Alo Doktorum Yanımda
114: Zehir Danışma Hattı UZEM
155: Polis İmdat
153: Alo Zabıta
185: Su Arıza
174: Alo Gıda
121: Telefon Arıza İhbar
156: Jandarma İmdat
126: Kablo TV Arıza
158: Alo Sahil Güvenlik
168: Türk Kızılayı
163: Telekom Borç Sorma
119: Posta Kutusu Danışma
171: Sigara Bırakma
175: Alo Tüketici
177: Orman Yangın İhbar
178: Alo RTÜK
173: Alo İzci Kan Bilgi Mer.
181: Çevre Bilgi
182: Hastane Randevu
183: Kadın ve Sosyal Hizmetler
184: Sağlık Danışma
186: Elektrik Arıza
187: Doğalgaz Arıza
188: Cenaze Hizmetleri
189: Alo Maliye-Vergi Danışma
11811: Bilinmeyen Numaralar

ÖZEL FEMME PLAST TIP MERKEZİ
Küçükbakkalköy Mah. Ahmet Yesevi Cad. No: 33 Tel: 0216 355 75 75

FETİH MAHALLESİ ANA ÇOCUK SAĞLIĞI VE PLANLAMA MERKEZİ
Fetih Mah. Karaman Çiflik Yolu No: 68 Tel: 0216 472 54 96

DR. HÜSEYİN TIRMAN POLİKLİNİĞİ
Barbaros Mah. Uphill Court Towers A Blok No: 6 Ataşehir Kat: 12 D: 69 Tel: 0216 688 35 87

ÖZEL FMC ATAŞEHİR DİYALİZ MERKEZİ
Yenisahra Mah. Halk Sok. No: 1 Tel: 0216 472 41 15

ÖZEL FORMMED POLİKLİNİĞİ
İçerenköy Mah. Kayışdağı Yolu Cad. Kıymet Apt. No: 22/1 Tel: 0216 573 83 53

ÖZEL KADIKÖY ŞİFA ATAŞEHİR HASTANESİ
Işıklar Cad. No: 35/A 34750 Tel: 0216 444 25 74

MEDITIME TIP MERKEZİ
Ferhatpaşa Mah. Yeditepe Cad. No: 85 Tel: 0216 660 04 24

MEMORIAL ATAŞEHİR HASTANESİ
Küçükbakkalköy Mah. Vedat Günyol Cad. No: 28-30 34758 Tel: 0216 570 66 66

YEDİTEPE ÜNİVERSİTESİ HASTANESİ
İçerenköy Mah. Devlet Yolu Ankara Cad. No: 102-104 34752 Tel: 0216 578 40 00

MODERN TIP MERKEZİ
Yeni Çamlıca Mah. Dursunbey Cad. Kırlangıç Sok. No: 1/1 Tel: 0216 661 16 24 - 63

UZMAN DİYALİZ MERKEZİ
Barbaros Mah. Barbaros Cad. No: 220 Ataşehir Tel: 0216 315 94 44

ATAŞEHİR AĞIZ VE DİŞ SAĞLIĞI HASTANESİ
Barbaros Mahallesi Fesleğen Sokak No: 7 Tel: 0216 469 77 40-41

SİNEMALAR

CINEMAXIMUM BRANDIUM
K.Bakkalköy Mah. Bostancı-Dudullu Cad. Brandium AVM, Tel: 0216 469 69 06

CINEMAXIMUM PALLADIUM
Barbaros Mah. Halk Cad. No: 6 Palladium AVM Tel: 0216 663 11 41

NOVADA AVŞAR
K. Bakkalköy Mah. Şakir Elkovan Cad. Ataşehir Novada AVM Tel: 0216 469 56 73

OPTIMUM AVŞAR
Yeni Sahra Mah. İstiklal Cad. Optimum Outlet AVM Tel: 0216 664 13 95

DENİZ PRIVATE CINECITY TRIO
Barbaros Mah. Hillside City Clup Tel: 0216 315 10 10

MÜZELER

DÜŞTEPE OYUN MÜZESİ
Barbaros Mahallesi Mimar Sinan Cami Yanı, Mimar Sinan Parkı Tel: 0216 688 13 29

KÜLTÜR MERKEZLERİ

MUSTAFA SAFFET KÜLTÜR MERKEZİ
Örnek Mah. Cahar Dudayev Cad. Tel: 0216 570 50 00/2200

İÇERENKÖY SANAT MERKEZİ
İçerenköy Mah. Demet Sok. No: 61/1 Tel: 0216 570 50 00

CEMAL SÜREYA SERGİ VE ETKİNLİK MERKEZİ
Küçükbakkalköy Mahallesi Şehit Şakir Elkovan Cad. No: 20 Tel: 0216 575 6720

ÜNİVERSİTELER

YEDİTEPE ÜNİVERSİTESİ
İnönü Mah. Kayışdağı Cad. Tel: 0216 578 00 00 Fax: 0216 578 02 99

ACIBADEM ÜNİVERSİTESİ
Kerem Aydınlar Kampüsü İçerenköy Mah. Kayışdağı Cad. No: 32 Tel: 0216 500 44 44 Fax: 0216 576 50 76

ADIGÜZEL ÜNİVERSİTESİ
Yenişehir Mahallesi Baraj Yolu Cad. Çağlayan Sokak No: 18 Tel: 0216 455 77 70-74 Fax: 0216 548 28 17

AVM'LER

BAUHAUS
İçerenköy Mah. Hal Yanı Tel: 0216 578 70 70

BRANDIUM
Küçükbakkalköy Mah. Dudullu Cad. No: 23-25 Tel: 0216 574 33 33

BULVAR 216
Barbaros Mah. Mor Zambak Sok. Tel: 0216 668 32 16

İÇERENKÖY CARREFOUR
İçerenköy Mah. Kayışdağı Cad. No: 2 Tel: 0216 448 02 96-97

METRO
Yeni Sahra Mah. Yavuzlar Cad. Tel: 0216 544 68 00

MOZAİK ÇARŞI
Atatürk Mah. Meriç Cad. No: 21 Tel: 0216 455 91 69

NOVADA
Küçükbakkalköy mah. Şehit Şakir Elkovan Cad. No: 20 Tel: 0216 575 65 20

OPTIMUM
Yeni Sahra Mah. İstiklal Sok. No: 10/4 Tel: 0216 664 14 14

PALLADIUM
Barbaros Mah. Halk Cad. No: 8 Tel: 0216 663 15 00

WATERGARDEN
Barbaros Mah. Kızılbegonya Sok. No: 10/1 B.Ataşehir / İstanbul Tel: 0216 504 75 25

RESMİ DAİRELER

T.C. ATAŞEHİR KAYMAKAMLIĞI
Küçükbakkalköy Mah. Merdivenköy Yolu Sok. No: 9/2 Tel: 0216 577 51 10 Faks No: 0216 577 63 93

T.C. ATAŞEHİR MÜFTÜLÜĞÜ
Barbaros Mah. Hasat Sok. No: 2 Mimar Sinan Parkı İçi C Binası) Tel: 0216 688 87 77-78 Faks: 0216 688 87 83

ATAŞEHİR İLÇE BÖLGE TRAFİK MÜDÜRLÜĞÜ
Barbaros Mah. Ardıç Sok. No 12, 34704 Tel: 0216 580 8704

ATAŞEHİR İLÇE EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ
Barbaros Mah. Ardıç Sok. No: 12, 34704 Tel: 0216 580 8704

ATAŞEHİR MİLLİ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ
Küçükbakkalköy Mah. Işıklar Cad. No: 1 Kat: 2 34758 Tel: 0216 577 51 86-87

ATAŞEHİR İLÇE TOPLUM SAĞLIK MERKEZİ
Küçükbakkalköy Mah. Merdivenköy Yolu Cad. Selim Sok. No: 7 Tel: 0216 580 98 58 Faks: 0216 580 98 59

ATAŞEHİR NÜFUS MÜDÜRLÜĞÜ
Küçükbakkalköy Mah. Merdivenköy Yolu Sok. No: 9/2a Tel: 0216 577 51 20 / 577 51 22 Faks: 0216 577 5121

ATAŞEHİR İLÇE SEÇİM KURULU
Atatürk Mah. Meriç Cad. No: 2 D: 5 Tel: 0216 456 41 00

ATAŞEHİR REHBERLİK VE ARAŞTIRMA MERKEZİ
Atatürk Mah. Çiftlik Cad. No: 5 Tel: 0216 548 21 22

DARÜLACEZE KAYIŞDAĞI
İnönü Mahallesi Kayışdağı Cad. No: 65, 34755 Tel: 0216 528 84 00

EMLAK KONUT GYO GENEL MÜDÜRLÜĞÜ
Barbaros Mah. Mor Sümbül Sokak No: 7/2 Batı Ataşehir Tel: 0216 579 15 15 Faks: 0216 456 48 75

TİV-TÜRKİYE İŞİTME VE KONUŞMA REHABİLİTASYON VAKFI
Barbaros Mah. Fesleğen Sok. No: 8 Tel: 0216 688 58 45 Fax: 0216 688 58 46

POLİS MERKEZLERİ

ATAŞEHİR EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ
Atatürk Mah. Meriç Cad. No: 2/7 Tel: 0216 580 87 04-05 Fax: 0216 580 87 02

ŞEHİT ÖRNEK HAYRETTİN YILDIRIM POLİS MERKEZİ
Örnek Mah. Zemzeme Sok. No: 49 Tel: 0216 317 10 20

İÇERENKÖY POLİS MERKEZİ AMİRLİĞİ
İçerenköy Mah. Kayışdağı Yolu Cad. No: 28 Tel: 0216 576 61 22

ŞEHİT SALİH SEVGİCAN POLİS MERKEZİ
Yeni Çamlıca Mah. Albayrak Cad. No: 1 Tel: 0216 415 64 93

OTELLER

SHERATON GRAND İSTANBUL
Barbaros Mah. Morsümbül Sok. Tel: 0216 547 00 00

İSTANBUL MARRIOTT HOTEL
Küçükbakkalköy Mah.
Kayışdağı Cad. No: 1
Tel: 0216 570 00 00

SILENCE İSTANBUL
Küçükbakkalköy Mah.
Dudullu Yolu Cad. No: 29
Tel: 0216 570 70 00

THE GREEN PARK HOTEL
İçerenköy Mah. Manolya
Sanayi Sok. No: 36
Tel: 0216 573 30 30

RESTORANLAR

ADA GURME
Barbaros Mah. Dereboyu
Cad. Fulya Sok. No: C-b4,
Tic. Merkezi / 1d, 34746
Tel: 0216 688 80 83

ADANA DOSTLAR KEBAP
Barbaros Mah.
Halk Cad. No: 31
Tel: 0216 472 90 93

ATAŞEHİR BALIKÇISI
Küçükbakkalköy Mah.
Vedat Günyol Cad. No: 34/A
Tel: 0216 572 65 15

BELUGA FISH GOURMET
Küçükbakkalköy Mah.
Dereboyu Cad. 7/C
Tel: 0216 469 54 54

BENZİN BIG YELLOW
Barbaros Mah.
Ihlamur Sok. No: 11
Tel: 0216 688 74 81

Bİ BUÇUK
Barbaros Mah.
Ardınç Sok. Kent Çarşı
Tel: 0216 688 83 88

BRASSERIE POLONEZ
Barbaros Mah. Halk Cad.
(Palladium AVM)
Tel: 0216 663 20 27

ÇÖPÇÜ ATAŞEHİR
Barbaros Mah.
Sütçüyolu Cad. No: 81
Tel: 0216 315 30 10

DEVELİ
Küçükbakkalköy Mah.
Vedat Günyol Cad. No: 9
Tel: 0216 575 68 68

FOÇA BALIK
Küçükbakkalköy Mah. Doruk
Sok.Tel: 0216 577 86 86

HASAN KOLCUOĞLU
Küçükbakkalköy Mah.
Dereboyu Cad. Emel Sok.
No: 7/B Tel: 0216 573 89 89

KAVALYE
Barbaros Mah. Halk Cad.
34746 Tel: 0216 444 17 08

KIRÇİÇEĞİ RESTORANT
Atatürk Mah. Meriç Cad.
Mozaik Çarşısı T 14 Blok
D: 1/b Tel: 0216 455 06 06

KITCHENETTE
Barbaros Mah. Halk Cad.
(Palladium AVM)
Tel: 0216 663 14 15

KÖZ KANAT
Küçükbakkalköy Mah.
Ahmet Yesevi Cad. Doruk
Sok. Ergovan Parkı 7/A
Tel: 0216 577 75 46

MIDPOINT
Barbaros Mah. Halk Cad.
(Palladium AVM)
Tel: 0216 663 14 35

ÖZGÜR ŞEF
Barbaros Mah. Zambak Sok.
No: 61 Tel: 0216 688 43 43

SAHAN VEGA ATAŞEHİR
Barbaros Mah. Kardelen Sok.
No: 18 Tel: 0216 472 48 56

SHOT İSTANBUL
Barbaros Mah. Leylak
Sok. Ağaoğlu My World
Andromeda AVM Batı Ataşehir
Tel: 0216 688 74 68

SUSHICO
Barbaros Mah. Halk Cad.
Palladium Alışveriş Merkezi
No: 6 Tel: 0216 663 13 45-46

ŞAŞKIN BALIK
Barbaros Mah. Evren Cad.
No: 1 Tel: 0216 470 05 40

VE RESTORAN
Barbaros Mah. Halk Cad.
No: 8B Tel: 0216 663 15 25

WOOD ATAŞEHİR
Barbaros Mah. Ardıç Sok.
Tel: 0216 688 19 20

TAKSİ DURAKLARI

SİTELER TAKSİ
Mevlana Mah. Sakarya Cad.
34758 Tel: 0216 364 32 63
/ 0216 455 66 65

52 YENİ ÇAMLICA
Tel: 0216 364 32 63

HALYOLU MERKEZ TAKSİ
İçerenköy Mah. Eski
Üsküdar Cad. No: 3 Halyolu
Tel: 0216 574 70 92

ATAŞEHİR KERVANCILAR TAKSİ
Küçükbakkalköy Mah.
Karaman Çiflik Yolu No: 1
Tel: 0216 573 10 27

ATAŞEHİR SOYAK TAKSİ
Örnek Mah. Libadiye Cad.
No: 97/2 Tel: 0216 317 10 93

BATI ATAŞEHİR MERKEZ TAKSİ
Barboros Mah.Menekşe
Sok. No: 1 Tel: 0216 688 20 02

ŞENTUR TELSİZ TAKSİ
İçerenköy Mah. Kayışdağı
Yolu, No: 1 Tel: 0216 572 38 81

ESTON KURUCULAR TAKSİ
İçerenköy Mah. Karaman
Çiflik Yolu Cad. Eston Evleri
Karşısı Tel: 0216 574 48 84

ATAŞEHİR UMUT TAKSİ
İçerenköy Mah. Eski
Üsküdar Yolu Umut Sok.
Tel: 0216 577 11 10

KÜÇÜKBAKKALKÖY TAKSİ
Küçükbakkalköy Mah. Cengiz
Topel Cad. Kocayusuf Sok.
No: 21 Tel: 0216 573 80 05

PALLADIUM TAKSİ
Barbaros Mah.
Halk Cad. No: 8
Tel: 0216 663 21 40

AĞAOĞLU MY TOWERLAND TAKSİ
Atatürk Mah.
Meriç Cad. No: 1/4
Tel: 0216 455 57 15-16-17

AĞAOĞLU MY WORLD TAKSİ
Barbaros Mah. Halk Cad.
Ihlamur Sok. No: 1
Tel: 0216 688 19 40

ÖRNEK TAKSİ
Örnek Mah. Şehit
Cahar Dudayev Cad.
Merkez Cami Karşısı
Tel: 0216 324 17 60

FATİH TELSİZ TAKSİ
Fetih Mah. Atatürk Bulvarı
No: 2 Tel: 0216 315 55 83

BİZİM TAKSİ
İnönü Mah. Kartal Cad.
No: 85 Tel: 0216 577 68 80

GREENPARK BAYINDIR TAKSİ
Ertaç Sok. No: 14/B
İçerenköy Mah.
Tel: 0216 575 44 74

TANZİM TELSİZ TAKSİ
İçerenköy Mah. Karslıahmet
Cad. Aydın Sok. No: 1
Tel: 0216 572 33 33

FINDIKLI MERKEZ TAKSİ
Fındıklı Mah. Ayşegül Sok.
No: 45 Tel: 0216 469 69 89

İÇERENKÖY TAKSİ
Değirmenyolu Cad.
61/A İçerenköy
Tel: 0216 575 77 78

ATAŞEHİR İNÖNÜ TAKSİ
İnönü Mah. Ulusu Cad.
No: 108 Tel: 0216 537 63 85

KAYIŞDAĞI MERKEZ TAKSİ
Kayışdağı Mah. Akyazılı Cad.
No: 29 Tel: 0216 420 54 99

AKSÜT TAKSİ
Yeniçamlıca Mah.
Kemalpaşa Cad. No 46
Tel: 0216 660 16 64

YEDİTEPE ÜNİVERSİTE TAKSİ
İnönü Mah. Kayışdağı Cad.
Memba Sok. No: 1 Yeditepe
Üniv. Yanı Tel: 0216 573 65 89

BATI ATAŞEHİR ŞİRİN TAKSİ
Barboros Mah.
Zambak Sok. No: 3/A1
Tel: 0216 688 60 21

ACARLAR TAKSİ
Yeni Çamlıca Mah. Albayrak
Cad. No: 3 Tel: 0216 314 10 17

FERHATPAŞA MERKEZ TAKSİ
Ferhatpaşa Mah. Yeditepe
Cad. No: 30 Tel: 0216 471 53 97

MUSTAFA KEMAL MERKEZ TAKSİ
Mustafa Kemal Mah.
3001 Cad. 3022. Sok
Aşıkveysel Parkı İçi
Tel: 0216 470 07 81

PALMİYE TUR TAKSİ
İnönü Mah.Öksüz Deresi
Reisoğlu Sok. No: 2
Tel: 0216 573 12 98

İÇERENKÖY MERKEZ TAKSİ
İçerenköy Mah.
Gülcardağı Sok. No 4/1
Tel: 0216 572 77 78

OPTIMUM
Yeni Sahra Mah. Optimum
AVM İçi Tel: 0216 644 14 14

ATAŞEHİR UYDUKENT TELSİZ
Atatürk Mah. Bilfen Okullar
Karşısı Sedef Cad. No: 1
Tel: 0216 455 78 20

ATAŞEHİR MERKEZ TAKSİ
Atatürk Mah. 67. Ada 3.
Cadde Ataşehir
Tel: 0216 455 80 64

ATAŞEHİR UĞUR TAKSİ
Yenişehir Mah. Baraj Yolu
Cad. Yaren Sok. No: 3
Tel: 0216 456 25 18

BATI ATAŞEHİR ESMAN TAKSİ
Barbaros Mah.Örnek Sok.
Tel: 0216 688 14 58

BURASI NERESİ?

Bir şehri, şehir yapanın kamuya açık alanları, yani meydanları, parkları, hastaneleri olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz. Ataşehir Belediyesi de bu gerçekten yola çıkıp park ve yeşil alanlara ayrı bir özen gösteriyor. Fotoğrafını yayımladığımız park da zaten bunu gösteriyor. Ama İş Bankası Yayınları'ndan beş ayrı kitabı (Piramit, Veba Yılı Günlüğü, Siyah İnci, Doktor Hastalandı ve Dalgalar) hak edebilmeniz için bu parkın hangisi olduğunu bilmeniz gerekiyor.

Yanıtlarınızı atasehirekspres@atasehir.bel.tr adresine gönderebilirsiniz.

ATAŞEHİR BELEDİYESİ'NE SOSYAL MEDYA İLE 24 SAAT ULAŞABİLİRSİNİZ.

twitter.com/atasehirbld

instagram.com/atasehirbld

facebook.com/atasehirbld

youtube.com/atasehirbld

Ataşehir Belediyesi'nin hizmetlerini, güncel duyuru ve haberleri sosyal medya sayfamızdan takip edebilirsiniz.

BATTAL İLGEZDİ
Ataşehir Belediye Başkanı

ATAŞEHİR BELEDİYESİ
Gelecek burada

0216 570 5000
www.atasehir.bel.tr
facebook.com/atasehirbld
twitter.com/atasehirbld

2. uluslararası
Ataşehir Belediyesi
NAZIM
HİKMET
Şiir Günleri
05-08
MAYIS 2017
Güzel günler göreceğiz, şiirli günler
Mustafa Saffet Kültür Merkezi • Neşet Ertaş Kültür Evi • Cemal Süreya Etkinlik Merkezi
Detaylı bilgi ve program için
www.atasehir.bel.tr'yi ziyaret edebilirsiniz.
BATTAL İLGEZDİ
Ataşehir Belediye Başkanı
ATAŞEHİR BELEDİYESİ
Gelecek burada
0216 570 5000
www.atasehir.bel.tr
facebook.com/atasehirbld
twitter.com/atasehirbld